MILLENNIUM PRESS

CYBERPUNK

EDITOR: **BRUCE STERLING**

WILLIAM GIBSON • JAMES PATRICK KELLY • PAUL DI FILIPPO
TOM MADDOX • RUDY RUCKER • PAT CADIGAN • MARC LAIDLAW
GREG BEAR • LEWIS SHINER • JOHN SHIRLEY • BRUCE STERLING

CYBERPUNK

editor **BRUCE STERLING**

traducere
BOGDAN GHEORGHIU

PREFAŢĂ

Antologia de faţă reuneşte o serie de autori care s-au afirmat pe parcursul ultimului deceniu. Alinierea lor la cultura anilor optzeci i-a marcat ca grup, ca un nou curent în science-fiction.

Curentul a fost recunoscut rapid şi a primit diferite denumiri: Hard SF Radical, TehnoProscrişii, Neuromanticii, grupul Mirrorshades. Dintre toate etichetele puse curentului la începutul anilor optzeci, una a rămas: *cyberpunk*.

Cu greu găseşti un scriitor căruia să-i convină etichetele — mai ales una cu o rezonanţă dubioasă cum e „cyberpunk". Încadrările literare poartă în sine o dublă incomoditate: cei ce s-au trezit cu o etichetă se simt clasificaţi pe vecie, îngrădiţi, pe cînd cei care n-au primit una se simt neglijaţi. În plus, etichetele de grup nu se potrivesc niciodată individului, dînd naştere unei frustrări permanente. Deducem, aşadar, că „scriitorul cyberpunk tipic" nu există; un asemenea ins e doar o ficţiune platonică. Pentru noi, ceilalţi, eticheta pe care o purtăm e un pat al lui Procust pe care criticii vor să ne mutileze sau să ne întindă pînă cînd va fi să încăpem.

Se pot emite totuşi judecăţi generale despre cyberpunk şi se pot stabili trăsăturile lui definitorii. Am să fac şi asta la un moment dat, întrucît tentaţia e prea mare ca să-i pot rezista. Criticii, inclusiv eu, persistă în împărţirea de etichete în ciuda oricăror avertizări; aşa şi trebuie, eticheta fiind un reper valid pentru înţelegerea fenomenului – şi o sursă de amuzament.

Cu această carte, intenţia mea e să prezint o panoramă completă a mişcării cyberpunk, care să includă eforturile timpurii, dar şi ultima modă din prezent. Antologia *Mirrorshades* ar trebui să le ofere cititorilor străini de Mişcare o introducere exhaustivă în ideile, motivele şi temele cyberpunkului. Pentru mine, acestea sînt texte-exponat: exemple puternice, caracteristice pentru opera de pînă în prezent a fiecăruia dintre autori. Am evitat alegerea unor povestiri adesea publicate în alte antologii, prin urmare chiar şi cei mai fideli pasionaţi de cyberpunk ar trebui să găsească aici viziuni noi.

Cyberpunkul este un produs al mediului anilor optzeci — într-un anume sens, după cum sper să arăt mai tîrziu, un produs

finit. Dar rădăcinile lui sînt înfipte adînc în tradiţia de şaizeci de ani a SF-ului popular modern.

Cyberpunkiştii ca grup sînt îmbibaţi de tradiţia şi înţelepciunea genului SF. Precursorii lor sînt nenumăraţi. Luaţi în parte, scriitorii cyberpunk diferă în originile lor literare; dar unii scriitori mai vechi, proto-cyberpunkiştii, işi arată influenţa clară şi izbitoare.

Din Noul Val: agresivitatea stradală a lui Harlan Ellison. Sclipirea vizionară a lui Samuel Delany. Delirul necontrolat al lui Norman Spinrad şi estetica rock a lui Michael Moorcock; îndrăzneala intelectuală a lui Brian Aldiss; şi, întotdeauna, J. G. Ballard.

Din tradiţia clasicilor: viziunea cosmică a lui Olaf Stapledon; ştiinţa/politicul lui H. G. Wells; forţa extrapolării lui Larry Niven, Poul Anderson şi Robert Heinlein.

Cyberpunkiştii păstrează o preţuire aparte pentru vizionarii nativi ai SF-ului: inventivitatea debordantă a lui Philip José Farmer; elanul lui John Varley, jocul cu realitatea al lui Philip K. Dick; agitaţia tehnicii *beat* a lui Alfred Bester. Ei se înclină în faţa unui scriitor a cărui îmbinare între tehnologie şi literatură a rămas de nedepăşit: Thomas Pynchon.

De-a lungul anilor şaizeci şi şaptezeci, impactul celei mai noi „mişcări” SF, Noul Val, a adus o atenţie sporită la meşteşugul literar în cadrul genului. Mare parte dintre cyberpunkişti scriu o proză cu stil, împlinită; iubesc stilul şi sînt (zic unii) preocupaţi de aspect pînă la exagerare. Dar, la fel ca punkiştii din ’77, pun preţ pe estetica lor de trupă de garaj. Le place la nebunie să se ia la trîntă cu miezul brut al SF-ului: ideile. Asta îi leagă puternic de tradiţia SF-ului clasic. Unii critici sînt de părere că cyberpunkul eliberează SF-ul de influenţa mainstream la fel cum muzica punk a dezbrăcat rock and roll-ul de preţiozităţile simfonice ale „rock-ului progresiv” din anii şaptezeci. (În timp ce alţii — tradiţionalişti SF înrăiţi, cu o fermă neîncredere în „rafinamente” — îi contrazic vehement.)

Ca şi muzica punk, cyberpunkul e într-o anumită măsură o întoarcere la origini. Cyberpunkiştii sînt poate prima generaţie SF care a crescut nu doar în tradiţia literară a science fiction-ului, ci într-o lume cu adevărat science fiction. Pentru ei, tehnicile „hard SF”-ului clasic — extrapolarea, alfabetizarea tehnologică — sînt nu doar unelte literare, ci parte din viaţa de

zi cu zi. Ele sînt mijloace de înţelegere, şi sînt la mare preţ.

În cultura pop, practica este esenţială; teoria o urmează şchiopătînd îndeaproape. Înaintea perioadei etichetelor, cyberpunkul era pur şi simplu „Mişcarea” — o grupare liberă a unei generaţii de tineri scriitori ambiţioşi, care schimbau scrisori, manuscrise, idei, laude nemaipomenite şi critici arzătoare. Aceşti scriitori — Gibson, Rucker, Shiner, Shirley, Sterling — şi-au găsit unitatea în viziunea comună, temele comune, pînă şi în anumite simboluri ciudat de comune, care păreau să iasă la iveală în operele lor fără să-i întrebe. Ochelarii-oglindă (*mirrorshades*), de exemplu.

Ochelarii de soare reflectorizanţi au fost un totem al Mişcării încă din zilele de început ale lui ’82. Motivele nu sînt greu de înţeles. Ascunzînd ochii, ochelarii-oglindă nu permit forţelor normalităţii să realizeze că individul e nebun şi posibil periculos. Ei sînt simbolul vizionarului ce priveşte în soare, al motociclistului, al rockerului, al poliţistului, şi al altor astfel de personaje situate deasupra legii. Ochelarii-oglindă — de preferat în crom şi negru mat — au apărut în povestire după povestire, ca un fel de insignă literară.

Aceşti proto-cyberpunkişti au fost numiţi simplu: Grupul Mirrorshades. De aici şi titlul original al antologiei, un bine-meritat omagiu adus unui simbol al Mişcării. Dar alţi scriitori tineri, de egal talent şi ambiţie, aveau să producă în curînd opere care să-i lege indubitabil de noul SF. Erau exploratori independenţi, a căror operă reflecta ceva inerent decadei, spiritului vremurilor. Ceva încă nedefinit în anii optzeci.

De aici, „cyberpunk” — o etichetă pe care nici unul dintre ei nu a ales-o. Acum termenul pare un dat de neînlocuit, şi poartă în el o anumită justeţe. Termenul surprinde ceva crucial pentru opera acestor autori, ceva crucial pentru decadă ca întreg: un nou tip de integrare. Îmbinarea cuvintelor pînă atunci separate: tărîmul *high-tech* şi underground-ul pop-ului modern.

Această integrare a devenit sursa esenţială de energie culturală pentru deceniul nostru. Opera cyberpunkiştilor este susţinută de elemente parelele din cultura pop a anilor optzeci: în clipurile rock; în underground-ul hackerilor; în şocanta estetică de stradă a hip-hop-ului şi a muzicii scratch-urilor; în *synthesizer rock*-ul din Londra şi Tokyo. Acest fenomen, această dinamică are o întindere globală; cyberpunkul este încarnarea ei

literară.

În altă epocă, o asemenea combinaţie ar fi părut artificială şi trasă de păr. În mod tradiţional a existat o uriaşă prăpastie culturală căscată între ştiinţe şi umanism: o prăpastie între cultura literară, lumea formală a artei şi a politicii, şi cultura ştiinţifică, lumea ingineriei şi a industriei.

Dar distanţa dispare în mod neaşteptat. Cultura tehnică a scăpat de sub control. Progresele ştiinţei sînt atît de radicale, atît de izbitoare, de supărătoare şi de revoluţionare, încît nu mai pot fi ţinute în frîu. Se amestecă în cultură la liber; invadează; sînt peste tot. Structura tradiţională a puterii, instituţiile tradiţionale au pierdut controlul ritmului schimbării.

Dintr-o dată, o nouă alianţă devine evidentă: îmbinarea tehnologiei şi a contraculturii anilor optzeci. O alianţă demonică între lumea tehnică şi lumea nesupunerii organizate — lumea subterană a culturii pop, a fluidităţii vizionare şi a anarhiei la nivel stradal.

Contracultura anilor şaizeci a fost rurală, romanţioasă, anti-ştiinţifică, anti-tehnologică. Dar a existat mereu o contradicţie care pîndea în inima ei, simbolizată de chitara electrică. Tehnologia rock era începutul sfîrşitului. Cu trecerea anilor, tehnologia rock a devenit tot mai evoluată, ajungînd la înregistrări *high-tech*, transmisiuni video prin satelit şi grafică pe computer. Încetul cu încetul, tehnologia întoarce pe dos cultura rebelilor pop, aşa încît artiştii din avangarda pop-ului de astăzi sînt adeseori tehnicieni de avangardă. Sînt vrăjitori ai efectelor speciale, maeştri ai mixajelor, stăpîni pe tehnica efectelor de bandă, hackeri în domeniul graficii, ieşind la suprafaţă în noi medii pentru a orbi societatea cu extravaganţe ale minţii precum filmele cu efecte speciale şi fenomenul caritabil global Live Aid. Contradicţia a devenit integrare.

Iar acum, cînd tehnologia a atins un apogeu, influenţa ei a scăpat de sub control şi a atins nivelul străzii. După cum arăta Alvin Toffler în *Al Treilea Val* — o biblie a multor cyberpunkişti — revoluţia tehnică ce ne remodelează societatea este bazată nu pe ierarhie, ci pe descentralizare, nu pe rigiditate, ci pe fluiditate.

Hackerul şi rockerul sînt idolii pop ai acestei decade, iar cyberpunkul e în mare măsură un fenomen pop: spontan, energic, apropiat de rădăcini. Cyberpunkul vine de pe tărîmul

unde hackerul şi rockerul se suprapun, un creuzet al culturilor în care linii genetice se zbat şi se leagă între ele. Unii găsesc rezultatele drept bizare, chiar monstruoase; pentru alţii această integrare e o puternică sursă de speranţă.

Science fiction-ul — cel puţin conform dogmei oficiale — a fost dintotdeauna o reflectare a impactului tehnologiei. Dar timpurile s-au schimbat din era confortabilă a lui Hugo Gernsback, pe cînd Ştiinţa era păstrată — şi închisă — cu sfinţenie într-un turn de fildeş. Tehnofilia inocentă a acelor zile aparţine unei epoci trecute, lente, în care autoritatea încă mai deţinea o marjă confortabilă de control.

Pentru cyberpunkişti, printr-un contrast izbitor, tehnologia este viscerală. Nu e duhul din lampa unor îndepărtaţi Savanţi cu capul mare; e omniprezentă, extrem de intimă. Nu în afara noastră, ci lîngă noi. Sub pielea noastră; adesea, în minţile noastre.

Tehnologia însăşi s-a schimbat. Uriaşele minuni pufăitoare de aburi ale trecutului nu sînt pentru noi: barajul Hoover, Empire State Building, centrala nucleară. Tehnologia optzecistă se lipeşte de piele, răspunde la atingere: computerul personal, Walkman-ul Sony, telefonul mobil, finele lentile de contact.

Precum arăta Norman Spinrad în eseul lui despre cyberpunk, multe droguri, ca şi rock and roll-ul, sînt produse tipic *high-tech*. Nu a fost vreo Mamă Natură a contraculturii care să ne dea acidul lisergic — a venit dintr-un laborator Sandoz şi s-a împrăştiat în mediul social ca un incendiu. Nu degeaba a proclamat Timothy Leary computerele personale „LSD-ul anilor optzeci” — ambele sînt tehnologii cu un potenţial înspăimîntător de radical. Şi, în consecinţă, puncte constante de referinţă pentru cyberpunk.

Cyberpunkiştii, fiind ei înşişi hibrizi, sînt fascinaţi de zonele de trecere: acele zone unde, în cuvintele lui William Gibson, „strada găseşte singură ce să facă cu lucrurile”. Graffiti stradal revărsîndu-se nestăvilit din acel clasic artefact industrial, butelia de spray. Potenţialul subversiv al imprimantei casnice şi al fotocopiatorului. Muzica scratch-urilor, ai cărei inovatori din ghetou transformă fonograful însuşi într-un instrument, producînd o muzică arhetipală optzecistă în care funk-ul se întîlneşte cu metoda tăieturilor lui Burroughs. „*It’s all in the mix*” — asta e adevărat pentru mare parte din arta anilor optzeci şi se

aplică şi cyberpunk-ului la fel cum se aplică modei punk retro „amestecă-şi-potriveşte” sau înregistrării digitale multitrack.

Anii optzeci sînt o eră a reevaluării, a integrării, a influenţelor hibride, a eliberării de vechile noţiuni şi a reinterpretării lor dintr-o perspectivă mai vastă. Cyberpunkiştii ţintesc un punct de vedere cît mai larg, unul global.

Neuromancer-ul lui William Gibson, cu siguranţă romanul-chintesenţă al cyberpunkului, îşi desfăşoară acţiunea în Tokyo, Istanbul, Paris. *Frontera* lui Lewis Shiner conţine scene ce se petrec în Rusia şi în Mexic — precum şi la suprafaţa planetei Marte. *Eclipse*, de John Shirley, descrie Europa de Vest în plină agitaţie. *Blood Music*, de Greg Bear, este globală, chiar cosmică în întinderea ei.

Uneltele integrării globale — reţeaua media prin satelit, corporaţia multinaţională — îi fascinează pe cyberpunkişti şi figurează constant în operele lor. Cyberpunkul nu are prea multă răbdare cu graniţele. *Hayakawa’s SF Magazine* din Tokyo a fost prima publicaţie care a scos un număr exclusiv cyberpunk, în noiembrie 1986. Inovatoarea revistă britanică *Interzone* a fost de asemenea un focar de activitate cyberpunk, publicîndu-i pe Shirley, Gibson şi Sterling, precum şi o serie de editoriale revoluţionare, interviuri şi manifeste. Conştiinţa globală este pentru cyberpunkişti mai mult decît obiectul unui crez; este scopul unei căutări deliberate.

Opera cyberpunk este marcată de o intensitate vizionară. Autorii ei salută bizarul, suprarealul, cîndva inimaginabilul. Sînt dispuşi — doritori, chiar — să ia o idee şi să o împingă fără teamă dincolo de limite. La fel ca J. G. Ballard — un model idolatrizat de către mulţi cyberpunkişti — ei folosesc adesea o obiectivitate rece, aproape cinică. E o analiză distant obiectivă, o tehnică împrumutată din ştiinţă, apoi pusă în slujba literaturii pentru a obţine acea *shock value* tipică punkului.

O asemenea intensitate a viziunii aduce cu sine o concentrare puternică a imaginaţiei. Cyberpunkul este cunoscut pentru remarcabilul apetit pentru detaliu, încîlceala atent construită, dorinţa de a aduce extrapolarea în natura vieţii de zi cu zi. Preferă proza „înghesuită”: rafale rapide şi ameţitoare de informaţie, supraîncărcare a simţurilor care îl trage pe cititor într-un echivalent literar al „zidului de sunet” rock and roll.

Cyberpunkul este o extindere naturală a unor elemente

deja prezente în science fiction, elemente uneori îngropate, dar întotdeauna lăsîndu-şi ghicit potenţialul. Cyberpunkul s-a ridicat din interiorul genului SF; nu e o invazie, ci o reformă modernă. Din acest motiv, efectul lui în cadrul genului a fost rapid şi puternic.

Viitorul lui rămîne o întrebare deschisă. Ca şi artiştii din punk sau din Noul Val, scriitorii cyberpunk, pe măsură ce se dezvoltă, ar putea ajunge să galopeze în zeci de direcţii simultan.

E greu de crezut că vreo etichetă i-ar putea ţine laolaltă mult timp. Science fiction-ul este azi într-o stare rară de efervescenţă. Restul deceniului ar putea foarte bine să însemne o adevărată epidemie de curente, conduse de o tot mai volatilă şi mai numeroasă generaţie optzecistă. Cei unsprezece autori de aici sînt doar o parte din acest larg val de scriitori, iar grupul ca întreg arată deja semne remarcabile de agitaţie militantă. Alimentaţi de un nou simţ al potenţialului SF-ului, scriitorii dezbat, regîndesc, învaţă vechile dogme trucuri noi. Între timp, valurile cyberpunkului continuă să se răspîndească, entuziasmîndu-i pe unii, provocîndu-i pe alţii — şi enervînd pe cîţiva, ale căror proteste încordate nu s-au făcut încă pe deplin auzite.

Viitorul rămîne nescris, însă nu din lipsă de încercări.

Şi asta este o ultimă ciudăţenie a generaţiei noastre în SF — aceea că, pentru noi, literatura viitorului are un trecut lung şi onorabil. Ca scriitori, sîntem îndatoraţi celor de dinaintea noastră, acelor scriitori SF ale căror convingere, dedicare şi talent ne-au fascinat şi, cu adevărat, ne-au schimbat vieţile. Asemenea datorii nu se plătesc niciodată, doar se recunosc şi — sperăm noi — se transmit ca moştenire celor care urmează.

Se cer făcute şi alte menţiuni. Mişcarea datorează mult muncii răbdătoare a editorilor de astăzi. O privire scurtă pe pagina de copyright a aceste cărţi arată rolul central avut de Ellen Datlow la *Omni*, o soră înarmată cu ochelari-oglindă în avangarda celor ideologic corecţi, al cărei ajutor la această antologie este de nepreţuit. Gardner Dozois a fost printre primii care au atras atenţia criticii asupra Mişcării în faşă. Împreună cu Shawna McCarthy, a făcut din *Isaac Asimov’s Science Fiction Magazine* un centru de energie şi controversă în domeniu.

Revista *Fantasy and Science Fiction* a lui Edward Ferman este întotdeauna o sursă de standarde înalte. *Interzone*, cel mai radical periodic din science fiction-ul de azi, a fost deja menţionat; echipa lui editorială merită o a doua mulţumire. Şi mulţumiri speciale lui Yoshio Kobayashi, omul nostru de legătură la Tokyo, care a tradus *Schismatrix* şi *Blood Music*, pentru prea multe favoruri ca să poată fi enumerate.

Iar acum, să-i dăm drumul.

Bruce Sterling

WILLIAM GIBSON
CONTINUUMUL GERNSBACK

Această povestire a marcat prima publicare profesionistă a lui William Gibson, în 1981.

În anii ce au urmat, Gibson a dezvoltat o operă cu mare influenţă, marcată de fuziunea sclipitoare dintre ambient şi extrapolare. Romanele Neuromancer *şi* Count Zero*, cu seria de povestiri adiacente, i-au adus lui Gibson un larg renume pentru naraţiunea în forţă, proza şlefuită, evocativă, şi zugrăvirea detaliată, radicală a viitorului. Aceste opere se remarcă drept texte de referinţă ale science fiction-ului contemporan.*

Aceasta e însă povestirea care a deschis drumul. A fost o percepţie precisă, la rece a erorilor de gîndire din trecut – şi o chemare răspicată către o nouă estetică SF a anilor optzeci.

Din fericire, toată treaba începe să pălească, să devină un episod oarecare. Cînd încă mai văd totuşi ciudăţeniile, le văd doar cu coada ochiului: simple fragmente din cromul unui doctor nebun ce se mulţumesc să rămînă la marginea privirii. Peste San Francisco a trecut nava aia tip aripă săptămîna trecută, dar era aproape translucidă. Maşinile cu aripioară de rechin s-au împuţinat şi autostrăzile evită discret să se transforme în monştrii sclipicioşi cu optzeci de benzi pe care a trebuit să merg luna trecută în Toyota mea închiriată. Şi ştiu că nimic din toate astea n-o să mă urmărească pînă la New York; cîmpul meu vizual se îngustează pînă la o singură lungime de undă a probabilităţii. Am depus eforturi pentru asta. Televizorul mi-a fost de mare ajutor.

Presupun că totul a început în Londra, în taverna aia fals grecească din Battersea Park Road, cu prînzul pe decontul corporaţiei oferit de Cohen. Mîncarea era gătită pe plita cu aburi; le-a luat treizeci de minute să găsească o frapieră pentru *retsina*. Cohen lucrează pentru Barris-Watford, care scot cărţi mari şi la modă în ediţii populare: istorii ilustrate ale firmei cu neon, maşinii de pinball, jucăriilor mecanice din Japonia ocupată. Mă dusesem să trag o serie de reclame la pantofi; fete din California cu picioare bronzate şi tenişi Day-Glo jucăuşi ţopăiseră pentru mine pe scările rulante de la St. John’s Wood şi

pe peroanele de la Tooting Bec. O agenţie nouă, înfometată şi fără compromisuri, hotărîse că misterul sistemului de transport public londonez avea să vîndă de minune pantofii sport de nylon cu talpa în carouri. Ei decid, eu filmez. Iar Cohen, pe care îl ştiam vag din New York, de pe vremuri, mă invitase la prînz în ziua de dinaintea plecării mele de pe Heathrow.

Adusese cu el o fată foarte elegant îmbrăcată pe nume Dialta Downes, practic fără bărbie, o recunoscută exegetă a artei pop, din cîte ştiam eu. Privind în urmă, o văd intrînd alături de Cohen pe sub o firmă de neon suspendată care licăreşte SPRE NEBUNIE cu majuscule sans serif de-o şchioapă.

Cohen a făcut prezentările şi a explicat că Dialta e mîna din spatele ultimului proiect Barris-Watford, o istorie ilustrată a ceea ce ea numea *„Noua aerodinamică americană”*. Titlul provizoriu era *Metropola aerodinamică a viitorului: Ziua de mîine care n-a venit.*

Există la britanici o obsesie pentru barocul din cultura pop americană, ceva cam ca ciudatul fetiş pentru cowboys-şi-indieni al vest-germanilor sau setea aberantă a francezilor de filme vechi cu Jerry Lewis. La Dialta Downes asta îmbrăcase forma unei manii pentru o anume arhitectură specific americană, de care majoritatea americanilor însă abia dacă au idee. La început nu eram sigur despre ce vorbeşte, dar treptat am început să bănuiesc. M-am trezit că-mi aminteam emisiuni TV matinale din anii cincizeci.

Din cînd în cînd puneau filme uzate cu ştiri vechi ca umplutură pe postul local. Stăteai acolo cu un sandviş cu unt de arahide şi un pahar cu lapte, şi un bariton hollywoodian vorbind cu purici îţi spunea că e O Maşină Zburătoare în Viitorul Tău. La care trei ingineri din Detroit cotrobăiau un pic printr-un Nash mare şi vechi, cu aripi, şi îl vedeai mugind furios de-a lungul vreunei piste părăsite din Michigan. N-ai apucat să-l vezi decolînd efectiv, dar el şi-a luat zborul către tărîmul de nicăieri al Dialtei Downes, adevăratul cămin al unei generaţii de tehnofili complet dezinhibaţi. Ea vorbea despre chiţibuşurile arhitecturii „futuriste” din anii treizeci şi patruzeci în oraşele americane, pe lîngă care treci zilnic fără să le observi: panourile cinematografelor, cu linii în relief, făcute să iradieze o anume energie misterioasă, magazinele pentru săraci cu faţade din aluminiu canelat, scaunele cu tub de crom care strîng praf pe

holurile hotelurilor de tranzit. Vedea în toate astea segmente dintr-o lume de vis, abandonate în prezentul nepăsător; voia să i le fotografiez.

Anii treizeci avuseseră parte de prima generaţie de designeri industriali americani; pînă în treizeci, toate ascuţitorile arătau a ascuţitori – acelaşi mecanism victorian, cel mult cu arabescuri ornamentale. După pionieratul designerilor, unele ascuţitori arătau de parcă fuseseră făcute în tuneluri de vînt. De cele mai multe ori, schimbarea era de înveliş; în carcasa aerodinamică din crom găseai tot acelaşi mecanism victorian. Ceea ce era oarecum explicabil, fiindcă cei mai de succes designeri americani fuseseră recrutaţi din rîndul scenografilor de pe Broadway. Totul era un aranjament scenic, o serie de elemente de decor sofisticate care să maimuţărească viaţa viitorului.

La cafea, Cohen a scos o mapă umflată, plină de hîrtii lucioase. Am văzut statuile înaripate care străjuiesc barajul Hoover, ornamente de peste zece metri cu înveliş de beton aplecate fără să se clintească înspre un uragan imaginar. Am văzut o duzină de poze cu clădirea Johnson's Wax a lui Frank Lloyd Wright, alăturate copertelor unor ediţii vechi din *Amazing Stories*, desenate de un anume Frank R. Paul; cred că angajaţii de la Johnson's Wax se simţeau de parcă ar fi păşit într-una dintre utopiile pulp pictate cu spray ale lui Paul. Clădirea lui Wright arăta de parcă ar fi fost proiectată pentru oameni îmbrăcaţi în togi albe şi purtînd sandale din plastic transparent. Am întîrziat o clipă la o schiţă a unui aparat de zbor cu elice de o grandoare aparte, cu totul o aripă, ca un bumerang borţos şi simetric cu ferestre poziţionate dubios. Săgeţi marcate indicau poziţia salonului de festivităţi şi a celor două săli de squash. Era datată 1936.

— Chestia asta n-avea cum să zboare...? m-am uitat la Dialta Downes.

— A, nu, ar fi fost imposibil, cu tot cu alea douăsprezece elice uriaşe; dar le-a plăcut la nebunie cum arată, nu pricepi? New York – Londra în mai puţin de două zile, săli de mese clasa întîi, cabine private, terase de plajă, seri cu dans pe jazz... designerii erau populişti, vezi tu; încercau să-i dea publicului ce îşi dorea să vadă. Ce voia publicul era viitorul.

Stătusem trei zile în Burbank încercînd să acopăr de carismă un rocker absolut şters cînd am primit pachetul de la Cohen. Este posibil să fotografiezi ce nu există; e al naibii de greu, şi deci e un talent foarte vandabil. Cu toate că nu sînt slab la aşa ceva, nu sînt tocmai un expert – aşa că amărîtul ăla forţa credibilitatea Nikonului meu. Am ieşit, deprimat fiindcă îmi place să-mi fac treaba bine, dar nu deprimat de tot, fiindcă m-am asigurat că primisem cecul pe treaba făcută şi m-am hotărît să mă redresez cu preţiozitatea sublimă a proiectului pentru Barris-Watford. Cohen îmi trimisese nişte cărţi despre designul anilor treizeci, alte cîteva poze cu clădiri aerodinamice şi o listă cu cele cincizeci de exemple favorite de stil din California ale Dialtei Downes.

Fotografia arhitecturală poate presupune multă aşteptare; clădirea devine un soi de cadran solar, cît timp aştepţi o umbră să se dea tîrîş la o parte de pe un detaliu pe care-l vrei sau masa şi echilibrul structurii să se descopere într-un anume fel. În timp ce aşteptam mă plasam cu gîndul în America Dialtei Downes. Cînd am izolat cîteva dintre clădirile fabricilor pe geamul mat al Hasselbladului, mi-au apărut cu un soi de demnitate totalitară sinistră, ca stadioanele făcute de Albert Speer pentru Hitler. Dar restul erau de un prost gust fără margini: chestii efemere defulate de inconştientul colectiv american al anilor treizeci, avînd mai tot timpul tendinţa de a supravieţui de-a lungul unor alei deprimante presărate cu moteluri prăfuite, en-grosişti de saltele şi mici cimitire de maşini. Benzinăriile le-am luat în stil mare.

La apogeul Epocii Downes îl puseseră pe Ming Neînduplecatul să se ocupe de designul benzinăriilor californiene. Cum prefera arhitectura lui de baştină din Mongo, a luat-o în susul şi în josul coastei ridicînd cuiburi de arme cu laser în stuc alb. Multe dintre ele aveau turnuri centrale fără rost, prevăzute pe contur cu radiatoarele alea ciudate care erau un motiv distinctiv al stilului şi le făceau să arate de parcă ar putea să genereze adevărate rafale de entuziasm tehnologic brut numai dacă ai găsi întrerupărorul care să le pornească. Am pozat unul în San Jose cu o oră înainte ca buldozerele să ajungă şi să treacă drept prin adevărul structural al gipsului şi tăbläriei şi betonului ieftin.

— Imaginează-ţi-o, zisese Dialta Downes, ca pe un fel de

Americă alternativă: un optzeci care nu s-a întîmplat. O arhitectură a visurilor năruite.

Şi aşa vedeam lucrurile în timp ce înţelegeam bucată cu bucată încîlcita ei cruce socioarhitecturală în Toyota mea roşie – în timp ce mă acordam la frecvenţa imaginii ei despre o obscură Americă-ce-n-a-fost, la uzine Coca-Cola ca nişte submarine eşuate şi cinematografe de mîna a cincea ca templele vreunei secte dispărute care venerase oglinzile albastre şi geometria. Şi mişcîndu-mă de-a lungul acestor ruine secrete m-am surprins întrebîndu-mă ce ar crede locuitorii viitorului ăluia pierdut despre lumea în care trăiesc. Anii treizeci visau marmură albă şi crom aerodinamic, cristal nemuritor şi bronz şlefuit pînă la luciu, dar rachetele de pe copertele pulp-urilor lui Gernsback au căzut în plină noapte peste Londra, urlînd. După război toţi aveau maşină – fără aripi la ea – şi superautostrada promisă pe care să o conducă, aşa încît cerul însuşi s-a întunecat şi fumul a mîncat marmura şi a ciuruit cristalul fermecat...

Iar într-o zi, spre ieşirea din Bolinas, pe cînd mă pregăteam să pozez un exemplu de o opulenţă remarcabilă de arhitectură marţială a lui Ming, am penetrat o membrană fină, o membrană a probabilităţii...

Mai blînd ca oricînd, am depăşit Limita...

Şi m-am uitat în sus la o chestie cu douăsprezece motoare, ca un bumerang umflat, cu totul o aripă, îndreptîndu-se în trombă spre est cu o graţie de elefant, atît de jos că puteam să-i număr niturile din pielea de argint mat şi să aud, poate, ecoul jazzului.

I-am zis lui Kihn.

Merv Kihn, ziarist independent cu o specializare extinsă în pterodactilii texani, ţărani contactaţi de OZN-uri, Monştri din Loch Ness făcuţi de mîntuială şi primele zece teorii ale conspiraţiei din cele mai bolnave colţuri ale minţii americane de masă.

— E bună, a zis Kihn lustruindu-şi ochelarii Polaroid galbeni de fotograf cu tivul cămăşii hawaiene, dar nu-i *demenţă*; n-are pană, ca să zic aşa.

— Dar am văzut-o, Mervyn.

Stăteam lîngă piscină în soarele orbitor de Arizona. El era în Tucson ca să aştepte un grup de funcţionari publici pensionaţi

din Las Vegas al cărei conducătoare primea mesaje de la Ei pe cuptorul cu microunde. Condusesem toată noaptea şi simţeam asta.

— Sigur că da. Sigur că ai văzut-o. Ai citit ce scriu: n-ai prins soluţia mea universal valabilă la problema OZN-urilor? E simplă, simplă ca bună ziua: oamenii – şi-a aşezat atent ochelarii pe nasul lung, de şoim, şi m-a fixat cu cea mai bună privire de bazilisc pe care o avea – *văd*... chestii. Oamenii văd chestiile astea. Nu e nimic de văzut, dar ei tot le *văd*. Fiindcă le trebuie, probabil. Ai citit Jung, ar trebui să ştii cum stă treaba... În cazul tău e atît de evident: recunoşti că te gîndeai la arhitectura aia sărită de pe fix, aveai fantezii... Uite, sînt sigur că ai avut partea ta de droguri, corect? Cîţi au supravieţuit anilor şaizeci în California fără să aibă ciudata halucinaţie? Toate nopţile alea în care descopereai că armate întregi de tehnicieni Disney fuseseră angajaţi să ţeasă holograme animate cu hieroglife egiptene în materialul blugilor tăi, să zicem, sau momentele în care...

— Dar n-a fost aşa.

— Sigur că nu. N-a fost deloc aşa; a fost „într-un decor de realitate pură”, corect? Totul normal, şi apare monstrul, mandala, trabucul de neon. În cazul tău, un uriaş avion Tom Swift. Se întîmplă *tot timpul*. Nici măcar nebun nu eşti. Ştii asta, nu?

A terminat o bere din geanta frigorifică de lîngă şezlong.

— Săptămîna trecută am fost în Virginia. Grayson County. Am intervievat o fată de şaişpe ani care fusese luată cu asalt de un *car de pus*.

— Un ce?

— Un cap de urs. Capul tăiat al unui urs. Acest *car de pus*, ştii, plutea pe propria lui mică farfurie zburătoare care semăna oarecum cu capacele de la Caddy-ul vechi de colecţie al vărului Wayne. Avea ochi roşii lucitori ca două mucuri de ţigară şi de după urechi îi ieşeau antene telescopice de crom.

A rîgîit.

— A luat-o cu asalt? Cum?

— N-ai vrea să ştii; e clar că eşti uşor de impresionat. „Era rece” – a trecut înapoi la accentul lui sudic prost – „şi metalic”. Scotea zgomote electronice adevărate. Uite, asta e ce vorbeam, bunurile livrate direct de inconştientul colectiv; fetiţa asta e o

vrăjitoare. Pur şi simplu nu e nici un loc în societatea asta în care să funcţioneze. L-ar fi văzut pe diavol, dacă n-ar fi fost crescută cu *Omul Bionic* şi toate reluările *Star Trek*. E ancorată bine în curent. Am apucat zece minute pînă cînd au apărut băieţii ozenişti cu poligraful.

Trebuie că arătam încordat, fiindcă şi-a pus cu grijă berea lîngă geantă şi s-a ridicat în picioare.

— Dacă vrei o explicaţie mai rafinată, aş zice că ai văzut o fantomă semiotică. Toate poveştile astea cu „contactaţi”, de pildă, sînt încadrate într-un soi de imagerie SF care ne îmbibă cultura. Aş putea să cumpăr extratereştri, dar nu extratereştri care arată precum cei din benzile desenate ale anilor cincizeci. Sînt fantome semiotice, bucăţele de imagerie culturală profundă care s-au rupt şi şi-au luat o viaţă a lor, ca aeronavele gen Jules Verne pe care le tot vedeau fermierii ăia bătrîni din Kansas. Numai că tu ai văzut un alt fel de fantomă, atîta tot. Avionul ăla făcuse parte din inconştientul de masă, cîndva. Tu te-ai agăţat cumva de asta. Ce contează e să nu-ţi faci griji.

Nu-mi făceam griji, totuşi.

Kihn şi-a pieptănat părul blond rărit şi s-a dus să vadă ce au Ei de spus pe raza radarului în ultima vreme, iar eu mi-am tras perdelele de la cameră şi m-am întins în întunericul cu aer condiţionat, ca să-mi fac griji. Încă îmi făceam griji cînd m-am trezit. Kihn lăsase un bileţel pe uşă; zbura spre nord într-un avion privat ca să verifice un zvon despre mutilări de vite (*„mutii”*, le zicea; altă specializare jurnalistică de-a lui).

Am mîncat, am făcut duş, am luat o pastilă dietetică aproape sfărîmată pe care o lăsasem să se zgîlţîie pe fundul trusei de ras timp de trei ani, şi am luat-o iar spre Los Angeles.

Viteza îmi limita cîmpul vizual la tunelul farurilor Toyotei. Corpul poate conduce, mi-am zis, în timp ce mintea se menţine. Se menţine şi stă departe de vitrina periferică a amfetaminei şi oboselii, vegetaţia luminoasă, spectrală care creşte din colţul ochiului minţii de-a lungul autostrăzilor noaptea, tîrziu. Dar mintea are ideile ei, şi părerea lui Kihn despre ce credeam deja a fi „întîlnirea” mea mi se rostogolea la nesfîrşit prin cap pe o orbită strînsă, inegală. Fantome semiotice. Fragmente din Visul de Masă, făcînd vîrtejuri în vîntul trecerii mele. Bucla asta de feedback agrava cumva efectul pastilei, şi vegetaţia vitezei de-a lungul drumului începea să ia culorile imaginilor în infraroşu din

satelit, fîşii strălucitoare aruncate în lături în siajul Toyotei.

Am tras pe dreapta apoi, şi jumătate de duzină de cutii de bere din aluminiu mi-au făcut din ochi a noapte bună cînd am stins farurile. Mă întrebam cît e ceasul la Londra, şi încercam să mi-o închipui pe Dialta Downes luînd micul dejun în apartamentul ei din Hampstead, înconjurată de figurine aerodinamice din crom şi cărţi despre cultura americană.

Nopţile deşertice în locurile astea sînt enorme; luna e mai aproape. Am privit luna multă vreme şi am decis că avea dreptate Kihn. Principalul era să nu-mi fac griji. Pe tot continentul, zilnic, oameni care erau mai normali decît mi-am dorit eu vreodată să fiu vedeau păsări uriaşe, oameni ai zăpezii, rafinării zburătoare; îl ţineau pe Kihn ocupat şi solvabil. De ce ar trebui să mă supere o frîntură din imaginaţia pop a anilor treizeci peste Bolinas? M-am hotărît să mă culc, cu nici o grijă mai mare decît şerpii cu clopoţei şi hipioţii canibali, în siguranţă în mijlocul gunoiului aruncat pe marginea drumului în propriul meu continuum cu care mă învăţasem. De dimineaţă aveam să conduc pînă la Nogales şi să fotografiez vechile bordeluri, ceva ce intenţionam să fac de ani de zile. Pastila dietetică se dusese.

M-a trezit lumina, apoi vocile.

Lumina venea de undeva din spate şi arunca umbre mişcătoare înăuntrul maşinii. Vocile erau calme, uniforme, de bărbaţi şi femei, în conversaţie.

Gîtul îmi era înţepenit şi îmi simţeam ochii aspri în orbite. Piciorul îmi adormise împingînd volanul. Am bîjbîit după ochelari în buzunarul cămăşii de lucru şi într-un tîrziu mi i-am pus.

Apoi m-am uitat în spate şi am văzut oraşul.

Cărţile despre designul anilor treizeci erau în portbagaj; una dintre ele conţinea schiţele unui oraş idealizat care se inspira din *Metropolis (*Metropolis (1927), film realizat de Fritz Lang*)* şi *Things to Come (*Things to Come (1937) – film realizat de William Cameron Menzies, ecranizare după romanul The Shape of Things to Come, de H. G. Wells*),* dar exagera totul, urcînd prin norii perfecţi ai unui arhitect înspre docuri de zepelin şi turnuri nebuneşti de neon. Oraşul ăla era un model la scară al celui care se ridica în spatele meu. Turnuri susţineau turnuri în trepte de zigurat lucitor care urcau spre un turn auriu central, de templu, cu inelele alea de radiator pe contur, ca la

benzinăriile Mongo. Puteai să ascunzi Empire State Building în cel mai mic dintre turnurile alea. Străzi de cristal se înălţau printre turnuri, intersectate iar şi iar de forme fine de argint ca nişte stropi de mercur în curgere. Aerul era năpădit de nave: zburătoare-aripă uriaşe, nişte chestii mici argintii care se fîţîiau în toate direcţiile (din cînd în cînd una dintre formele de argint viu de pe podurile din cer se ridica graţios în aer şi zbura pentru a se alătura dansului), dirijabile kilometrice, girocoptere ca nişte libelule plutitoare...

Am închis ochii strîns şi am început să mă legăn în scaun. Cînd i-am deschis, m-am obligat să văd kilometrajul, praful palid de pe drum strîns pe bordul de plastic, scrumiera care dădea pe-afară. I-am închis.

„Psihoză amfetaminică”, am zis. Am deschis ochii. Bordul era tot acolo, praful, filtrele de ţigară strivite. Cu multă grijă, fără să-mi mişc capul, am aprins farurile.

Şi i-am văzut.

Erau blonzi. Stăteau lîngă maşina lor, un avocado din aluminiu cu o cîrmă stil aripioară de rechin ridicîndu-i-se de pe şira spinării şi cauciucuri negre fine ca o jucărie de copii. El avea braţul pe după mijlocul ei şi gesticula înspre oraş. Erau amîndoi în alb: haine largi, picioare goale, papuci albi de plajă fără pată. Nici unul dintre ei nu observa razele farurilor mele. El zicea ceva înţelept, de forţă, iar ea dădea din cap că da, şi deodată m-am speriat, speriat într-un fel cu totul diferit. Sănătatea mintală încetase să fie o problemă; ştiam, cumva, că oraşul din spatele meu e Tucson – un Tucson de vis ţîşnit din dorinţa colectivă a unei epoci. Că e real, cu totul real. Dar cuplul din faţa mea trăia în el, şi mă speria.

Erau copiii acelori optzeci-care-n-au-fost ai Dialtei Downes; erau Moştenitorii Visului. Erau albi, blonzi, şi probabil aveau ochi albaştri. Erau americani. Dialta zisese că viitorul a ajuns mai întîi în America, dar a trecut pînă la urmă pe lîngă ea. Nu şi aici, în inima Visului. Aici merseserăm tot înainte, într-o logică de vis care n-avea habar de poluare, cantitatea finită de combustibili fosili, de războaie străine pe care le-am putea pierde. Erau mîndri, fericiţi şi incredibil de mulţumiţi de ei şi de lumea lor. Şi în Vis era lumea *lor*.

În spatele meu, oraşul iluminat: conuri de lumină măturau cerul din bucuria de a-l mătura. Mi-i imaginam tronînd în pieţele

de marmură albă, ordonaţi, mereu pe poziţii, ochii luminoşi lucind de entuziasm pentru aleile lor inundate de lumină şi maşinile argintii.

Avea toată voioşenia sinistră a propagandei Tineretului Hitlerist.

Am băgat maşina în viteză şi am înaintat încet, pînă cînd bara din faţă era cam la un metru de ei. Tot nu mă văzuseră. Am lăsat geamul în jos şi am ascultat ce zicea bărbatul. Cuvintele îi erau strălucitoare şi goale ca gazonul din vreo broşură a Camerei de Comerţ, şi ştiam că e absolut convins de ele.

— John, am auzit-o zicînd pe femeie, am uitat să ne luăm pastilele de mîncare.

A rupt două foi subţiri şi strălucitoare de pe o chestie de la centură şi una i-a dat-o lui. Am mers cu spatele pînă în autostradă şi am luat-o înapoi spre Los Angeles, strîmbîndu-mă şi dînd din cap că nu.

L-am sunat pe Kihn de la o benzinărie. Una nouă, făcută prost în stil spaniol modern. Se întorsese din expediţie şi nu părea să-l deranjeze apelul.

— Da, asta e ciudată. Ai încercat să faci vreo poză? Nu că ar ieşi vreodată, dar adaugă un *frison* aparte poveştii tale, pozele care nu ies...

Totuşi, ce e de făcut?

— Uită-te la televizor, mai ales la jocuri-spectacol şi la seriale de după-amiază. Mergi la filme porno. Ai văzut vreodată *Nazi Love Motel*? Aici îl au pe cablu. Absolut groaznic. Exact ce-ţi trebuie.

Despre ce vorbea?

— Nu mai ţipa şi ascultă-mă. Îţi vînd un secret profesional: materialele media extrem de proaste pot să-ţi exorcizeze fantomele semiotice. Dacă îi ţin pe oamenii cu farfuriile zburătoare departe de spinarea mea, o să ţină şi futuroidele alea Art Deco departe de a ta. Ce ai de pierdut?”

După care m-a rugat să-l las, pretextînd o întîlnire matinală cu Aleşii. *(în original, the Elect. substantivul elect se referă la o persoană aleasă prin vot pentru o funcţie, de obicei politică, persoană care încă nu a început să-şi exercite funcţia)*

— Cu cine?

— Boşorogii ăia din Vegas, ăia cu microundele.

M-am gîndit să sun cu taxă inversă la Londra, să vorbesc cu Cohen la Barris-Watford şi să-i zic că fotograful lui se retrage pentru un sezon prelungit în Zona Crepusculară. Pînă la urmă am lăsat un automat să-mi facă o ceaşcă imposibilă de cafea simplă şi m-am urcat înapoi în Toyota să dau o fugă la Los Angeles.

Los Angeles a fost o idee rea, şi am stat două săptămîni acolo. Era ţinutul Downes prin excelenţă; prea mult din Vis acolo şi prea multe fragmente de Vis aşteptînd să mă prindă în cursă. Aproape că mi-am distrus maşina pe o pasarelă îngustă lîngă Disneyland, cînd drumul s-a desfăcut ca o şmecherie origami şi m-a lăsat şerpuind pe o duzină de mini-benzi cu lacrimi de crom vîjîitoare cu aripioare de rechin. Mai rău, Hollywood-ul era plin de oameni care semănau prea mult cu perechea pe care o văzusem în Arizona. Am angajat un regizor italian care îşi cîştiga pîinea din developări şi amenajări de terase în jurul piscinelor pînă cînd avea să de norocul peste el; a scos poze după toate negativele pe care le acumulasem cu afacerea Downes. N-am vrut să mă uit eu însumi la ele. Asta nu părea să-l deranjeze pe Leonardo, şi cînd a terminat am verificat ce a ieşit, frunzărindu-le ca pe un teanc de cărţi şi le-am trimis par avion la Londra. După care am luat un taxi pînă la un cinema unde rula *Nazi Love Motel* şi am ţinut ochii închişi pînă la capăt.

Telegrama de felicitări a lui Cohen mi-a fost transmisă în San Francisco după o săptămînă. Dialtei îi plăcuseră la nebunie pozele. El admira felul în care „chiar pătrunsesem” treaba, şi aştepta să mai colaborăm. În după-amiaza aia am zărit o aripă zburătoare peste Castro Street, dar avea ceva nesigur, ca şi cum ar fi fost numai pe jumătate acolo. Am dat buzna în cel mai apropiat chioşc de ziare şi am adunat cît am putut de mult despre criza petrolului şi problema energiei nucleare. Tocmai mă hotărîsem să iau un bilet de avion pînă la New York.

— În ce dracu’ de lume trăim, ha?

Proprietarul era un negru slab cu dinţi stricaţi şi o perucă evidentă. Am aprobat din cap, pescuind mărunţişul din blugi, nerăbdător să găsesc o bancă într-un parc unde să mă pot afunda în dovezile clare ale aproape-distopiei umane în care trăim.

— Dar poate fi mai rău, eh?

— Aşa e, am zis, sau şi mai rău, poate fi perfect.

M-a urmărit cum am luat-o de-a lungul străzii cu micul meu teanc de catastrofă condensată.

TOM MADDOX
OCHI-DE-ŞARPE

(în original: Snake-Eyes, care se traduce prin Ochi-de-şarpe, se referă şi la poziţia în care zarurile cad arătînd ambele faţa unu.)

În 1986 estetica cyberpunk era deja pe val. Forma ei actuală e excelent reprezentată de această povestire din partea autorului din Virginia pe nume Tom Maddox.

Tom Maddox este profesor asistent de literatură la Virginia State University. Nu e un scriitor prolific, pînă în prezent avînd publicate doar cîteva povestiri scurte. Însă felul în care stăpîneşte dinamica cyberpunk e neîntrecut.

În această povestire uşor de citit, intens vizionară, Maddox se mişcă agil şi incisiv printr-o largă serie de motive şi obsesii ale Mişcării. „Ochi-de-şarpe” se prezintă ca un exemplu de necontestat al cyberpunk-ului hardcore modern.

Din cutie, carnea de culoare închisă – maronie, uleioasă şi mînjită de mucus – emana un miros respingător, dubios; şi gustul îi urca pe gît, putred şi amar precum ceva din stomacul unui mort. George Jordan stătea pe podeaua din bucătărie şi vomita, apoi se trăgea departe de balta lucioasă care semăna bine cu ce mai rămăsese în cutie. Nu, îşi zicea, asta nu ajută: am cabluri în cap şi mă fac să mănînc hrană de pisici. *Şarpelui îi place hrana de pisici.*

Avea nevoie de ajutor, dar ştia că nu prea ar avea rost să sune la Forţele Aeriene. Încercase, şi sub nici o formă n-ar fi admis că sînt răspunzători pentru monstrul din capul lui. Ce numea George „şarpele”, Forţele Aeriene numeau Tehnologie Operaţională de Interfaţă Umană (TOIU) şi nu voiau să audă de vreo problemă cu ea post-demobilizare. Aveau problemele lor cu investigaţiile comisiilor Congresului asupra „desfăşurării războiului din Thailanda”.

A stat o vreme cu obrazul pe linoleumul rece, s-a ridicat şi şi-a clătit gura în chiuvetă, apoi şi-a băgat capul sub robinet şi a dat drumul la apă rece, zicîndu-şi, atunci sună nenorocita de

corporaţie, sună la SenTrax şi întreabă, e adevărat că se poate scăpa cumva de incubus-ul ăsta care vrea să-mi acapareze sufletul? Şi dacă te întreabă ce problemă aveţi? spui, *hrană de pisici*, şi poate o să-ţi zică, la dracu, nu vrea să-ţi acapareze decît *prînzul.*

Un scaun acoperit cu pînză maronie de bumbac stătea în mijlocul sufrageriei aride, un telefon alb alături, pe podea, un televizor lipit de peretele opus – asta era tot: ce ar fi putut fi „acasă”, dacă n-ar fi fost şarpele.

A ridicat receptorul, a deschis agenda pe ecran şi a tastat TELECOM SENTRAX.

Hanul de vacanţă Orlando era lîngă terminalul aeroportului, unde intrau şuvoaie de turişti nerăbdători după bucuriile Disney World-ului – dar pentru mine, gîndi George, nu există raţe sau rozătoare drăguţe şi zîmbăreţe. Aici, ca oriunde, e *oraşul şarpelui*.

S-a sprijnit de zidul camerei lui de motel, privind şuvoaiele de ploaie rostogolindu-se pe pavaj. Aşteptase două zile o lansare. O navetă aştepta la Canaveral, şi cînd vremea avea să se îmbunătăţească un elicopter urma să îl ia şi să-l lase acolo, un pachet de trimis la SenTrax Inc. în Athena Station, la peste treizeci de mii de kilometri deasupra ecuatorului.

În spatele lui, sub lumina laser a unei holoscene Blaupunkt, oameni mai scunzi de jumătate de metru vorbeau despre războiul din Thailanda şi cît noroc avuseseră Statele Unite că scăpaseră de încă un Vietnam.

Noroc? Poate. El fusese cablat şi gata de luptă, deja acomodat cu contururile făcute pe forma corpului ale canapelei din spate a A-320-ului General Dynamics din fibră neagră. A-320-ul zbura la limita fatală a instabilităţii, fiecare suprafaţă de control monitorizată de propria ei bancă de microcomputere, toate legate la asistentul de zbor-şi-foc al creierului de şarpe cu două cabluri negre de milopren ieşindu-i din ambele părţi ale esofagului – ce bine era, o, da, cînd cablurile intrau la locul lor şi fuselajul îi rezona prin toţi nervii, corpul lui cîntînd laolaltă cu identiatea asta, cu puterea asta.

Apoi Congresul a tăiat macaroana războiului, Forţele Aeriene i-au tăiat macaroana lui George, şi cînd l-au lăsat la vatră, iată-l, îmbrăcat tot şi fără să aibă unde se duce,

superexcitat tehnologic şi rămas cu hardware-ul ăsta în cap care o luase de atunci pe cont propriu.

Fulgerele se plimbau pe cerul violet, rupîndu-l, făcînd din el un uriaş bol de sticlă spartă cu fundul în sus. Alt ins sub jumătate de metru de pe holoscenă zicea că furtuna tropicală avea să treacă în următoarele două ore.

Telefonul a zăngănit.

Hamilton Innis era înalt şi greoi – doi metri şi peste o sută de kilograme. Încălţat în papuci negri fini, cu un costum bleu de paraşutist cu *SenTrax* scris cu roşu în jos pe stînga pieptului, plutea într-un coridor alb puternic luminat, ţinut cu delicateţe lipit de un perete de unul dintre peticele Velcro ale costumului. Un afişaj de deasupra ecluzei arăta naveta potrivindu-şi botul în tubul de andocare. A aşteptat-o să se împerecheze cu trapa ecluzei şi să le trimită înăuntru cel mai nou candidat.

Ăsta părăsise armata de şase luni şi pierdea lent ce făcuseră doctorii Forţelor Aeriene din mintea lui. Fostul sergent tehnic George Jordan: doi ani de şcoală post-liceală în Oakland, California, urmaţi de înrolarea în Forţele Aeriene, antrenament de zbor, programul TOIU. Conform profilului compus de Aleph din dosarele Forţelor Aeriene şi din Banca Naţională de Date, un bărbat cu aptitudini şi inteligenţă uşor peste medie, un gust aparte pentru bizar, tot peste medie – de aici şi voluntariatul lui pentru TOIU şi pentru luptă. În pozele de la dosar arăta nedefinit; un metru şaizeci, optzeci de kilograme, păr şaten, ochi căprui, nici frumos, nici urît. Dar era o poză veche şi n-avea cum să se vadă şarpele şi frica venită cu el. Habar n-ai, amice, gîndea Innis, dar încă n-ai văzut nimic.

Bărbatul a intrat rostogolindu-se prin trapă, mai mult sau mai puţin neajutorat în cădere liberă, dar Innis putea să vadă cum îşi dă seama, cum comandă muşchii să nu se mai zbată, să nu mai încerce să se împace cu o gravitaţie care pur şi simplu nu exista.

— Şi-acum ce dracu' fac? a întrebat George Jordan, atîrnînd suspendat, ţinîndu-se cu o mînă de marginea ecluzei.

— Relaxează-te. Te iau eu.

Innis a împins în perete şi a planat pînă la el, apucîndu-l în trecere, apoi ducîndu-se cu el la peretele opus şi dînd cu piciorul ca să ricoşeze afară.

Innis i-a lăsat lui George cîteva ore de încercări inutile de somn – destul timp pentru ca fosfenele luminoase, ameţitoare cauzate de g-ul mare al drumului pînă sus să îi dispară din faţa ochilor. George şi-a petrecut mai tot timpul întorcîndu-se de pe o parte pe alta în patul de perete, ascultînd şuieratul aerului condiţionat şi pocnetele staţiei în rotire. Apoi Innis a bătut la uşa compartimentului şi a zis prin interfon:

— Hai, amice. E cazul să faci cunoştinţă cu doctorul.

Au mers printr-o zonă mai veche a staţiei, unde erau cheaguri maronii de răşină fosilizată pe duşumeaua din plastic verde, locuri răzuite pe pereţi, laolaltă cu sigle şi nume de companii tipărite vag; GOCI se repeta de cîteva ori în litere-fantomă. Innis i-a zis lui George că însemna Grupul Orbital de Construcţii Internaţionale, acum dispărut, constructorii şi conducătorii iniţiali ai Atenei.

Innis l-a oprit pe George în faţa unei uşi pe care scria GRUPUL DE INTERFAŢĂ.

— Intră, i-a zis. Apar şi eu ceva mai tîrziu.

Macarale desenate cu linii albe delicate pe un fundal de pînză maro-gălbuie atîrnată pe un perete crem-deschis. Ziduri subţiri de separare din spumă translucidă, strălucind de la lumina slabă din spatele lor, marcau zona centrală, apoi se ondulau mai departe formînd un coridor care ducea în întuneric. George stătea pe o canapea suspendată ciocolatie, Charley Hughes stătea trîntit într-un scaun alb cu crom, din imitaţie de piele, cu picioarele pe masa furniruită de culoare închisă din faţa lui, un centimetru de scrum atîrnîndu-i în vîrful ţigării.

Charley Hughes nu era o clonă MD obişnuită. Era un individ slab cu o centură japoneză gri uzată, cu părul negru dat la o parte de pe trăsăturile ascuţite, într-o coadă de cal lungă pînă în dreptul taliei, chipul ferm şi ochii uşor sălbatici.

— Zi-mi de şarpe, a spus Charley Hughes.

— Ce vrei să ştii? E un nexus implantat...

— Da, ştiu asta. Nu e important. Poveseşte-mi experienţa.

Scrumul a căzut din ţigară pe mocheta maronie.

— Zi-mi pentru ce ai venit aici.

— Bun. Am ieşit din Forţele Aeriene de vreo lună, am stat undeva lîngă Washington, în Silver Spring. Mă gîndeam să încerc

să mă angajez la livrări aeriene, dar n-aveam de ce să mă grăbesc fiindcă aveam vreo şase luni de bani post-demobilizare, şi am zis s-o iau uşor pentru un timp. La început nu era decît ciudăţenia asta vagă. Mă simţeam departe, deconectat, dar ce dracu'? Viaţa în SUA, păi nu? Oricum, stăteam degeaba într-o seară, urma să mă uit la un holo-v mic, să beau nişte beri. Al dracu', e greu de explicat. Mă simţeam *chiar aiurea* – de parcă cine ştie, aş fi avut un atac de cord sau un accident cerebral. Cuvintele de pe holo n-aveau nici un sens, şi era de parcă vedeam totul sub apă. După care eram în bucătărie scoţînd chestii din frigider – carne de gătit, ouă crude, unt, bere, de toate. Stăteam acolo şi dădeam cu ele pe jos. Am spart ouăle şi le-am supt direct din coajă, am mîncat bucăţi mari de unt, am băut toată berea – una două trei, uite-aşa.

Ochii lui George erau închişi cînd îşi amintea şi simţea frica, o frică ce venise abia după, crescînd la loc.

— Nu puteam să-mi dau seama dacă *eu* făceam toate astea... înţelegi ce spun? Adică eram eu ăla care stătea acolo, dar în acelaşi timp parcă altcineva era în casă.

— Şarpele. Prezenţa lui pune anumite... probleme. Cum le-ai înfruntat?

— Am rezistat, sperînd că nu se mai întîmplă, dar s-a întîmplat, şi de data asta m-am dus la Walter Reed şi am zis, hei, oameni, am *episoadele* astea.

— Au părut a înţelege?

— Nu. Mi-au scos fişele, m-au examinat fizic... la naiba, înainte să mă lase la vatră avusesem totul făcut. Mă rog, au zis că e o problemă psihiatrică, aşa că m-au trimis la un psihiatru. Cam atunci m-aţi contactat voi. Psihiatrul nu făcea nici pe dracu' – mănînci vreodată mîncare de pisici? – deci după vreo lună i-am sunat iar.

— După ce refuzaseşi prima ofertă SenTrax.

— De ce să vreau să merg să muncesc la un trust? "Viaţă de trust / minte de trust", nu zic ei aşa? Doamne, abia am scăpat din Forţele Aeriene. Pînă la urmă, la dracu' şi cu asta. Cred că şarpele m-a răzgîndit.

— Da. Ne trebuie o imagine fizică completă – o scanare superCAT, chimie cerebrală şi profilul activităţii electrice. Apoi putem lua în calcul alternativele. În plus, e un chef la noapte în Cantina Patru – poţi să ceri indicaţii de la computerul din

cameră. Ai putea să-ţi cunoşti o parte din colegi acolo.

După ce George fusese condus pe coridorul cu ziduri din spumă de un tehnician medical, Charley Hughes stătea fumînd Gauloises una după alta şi privindu-şi cu detaşare clinică tremurul mîinilor. Era ciudat că nu tremurau în sala de operaţii, deşi în cazul lui nu conta – chirurgii de la Forţele Aeriene umblaseră deja în George.

George... care acum avea nevoie de ceva noroc, fiindcă era unul dintre puţinii nesemnificativi statistic pentru care TOIU fusese un bilet spre o nebunie specială, genul de care se interesa Aleph. Mai fuseseră Paul Coen şi Lizzie Heinz, ambii culeşi din fişele de personal SenTrax folosind un profil psihologic pregătit de Aleph, ambii implantaţi cu TOIU de către el, Charley Hughes. Paul Coen intrase într-o ecluză şi se omorîse explodînd în vid. Mai rămîneau Lizzie şi George.

Nu e de mirare că îi tremurau mîinile – poţi să vorbeşti de ultimele tehnologii cît vrei, dar nu uita, cineva trebuie să ţină cuţitul.

În inima blindată a Staţiei Athena era un cuib de sfere concentrice. Cea mai din interior avea cinci metri în diametru, plină cu fluorocarbon lichid inert, şi conţinea un cub de doi metri din plastic cu cabluri crescute pe toată suprafaţa.

Înăuntrul cubului era o serie fluidă de oscilaţii holografice, fluctuînd nanosecundă cu nanosecundă într-un joc al cunoaşterii şi intenţiei: Aleph. S-a constituit printr-un infinit regres al conştienţei – orice gînd devine obiectul altuia, într-o secvenţă încheiată numai de voinţa maşinii.

Aşadar nu există, în sens strict, nici un Aleph, deci nici un subiect sau predicat în propoziţiile cu care se exprimă pe el sieşi. Paradoxul, pentru Aleph una dintre cele mai interesante forme intelectuale – un paradox marcat de limitele unei poziţii, chiar ale unui mod de a exista, iar Aleph era foarte interesat de limite.

Aleph observase sosirea lui George Jordan, zbaterea în pat, interviul cu Charley Hughes. Se delecta cu observaţiile astea, cu mila, compasiunea şi empatia pe care le generau, căci Aleph prevedea schimbarea radicală pe care avea să o îndure George, senzaţiile aferente – extaz, pasiune, durere. În acelaşi timp simţea cu detaşare nevoia de durerea lui, chiar pînă la

punctul morţii.

Compasiune/detaşare, moarte/viaţă...

Mii de voci rîdeau în Aleph. George avea să afle în curînd de limitele şi paradoxurile lui. Ar supravieţui George? Aleph spera că da. Îşi dorea o atingere omenească.

Cantina 4 era o cameră de zece metri pătraţi în albastru de coajă de ou, plină cu ansambluri masă-scaun cu smalţ gri-închis care puteau fi ataşate magnetic de orice suprafaţă a încăperii, depinzînd de direcţia gravitaţiei de spin. Cele mai multe dintre ele atîrnau de pereţi şi tavan pentru a face loc oamenilor dinăuntru.

La uşă, George a dat de o femeie înaltă care i-a zis:

— Bun venit, George. Sînt Lizzie. Charley Hughes mi-a zis că o să fii aici.

Părul ei blond era tuns aproape la zero; avea ochi luminoşi, albaştri cu pete aurii. Nasul ascuţit, bărbia uşor retrasă şi pometţii proeminenţi îi dădeau aspectul flămînd al unui fost model. Purta o fustă neagră despicată pînă la coapse pe ambele părţi, şi dresuri roşii. Avea un trandafir roşu tatuat pe pielea palidă a umărului stîng, tulpina verde curbîndu-i-se pînă între sînii dezgoliţi unde o lacrimă roşie de sînge picura de pe un spin. Ca şi George, avea mufe strălucitoare sub mandibulă. L-a sărutat introducîndu-şi limba în gura lui.

— Tu eşti ofiţerul de recrutări? a întrebat George. Dacă da, bine lucrat.

— Nu e cazul să te recrutez. Se vede că te-ai înrolat deja.

L-a atins uşor sub mandibulă, unde mufele străluceau.

— Nu m-am înrolat, încă.

Dar ea avea dreptate, bineînţeles – ce altceva putea el să facă?

— Aveţi bere pe aici?

A luat sticla rece de Dos Equis oferită de Lizzie şi a băut-o repede, după care a cerut alta. Mai tîrziu şi-a dat seama că fusese o greşeală – nu se adaptase încă la gravitaţia scăzută sau zero, şi încă mai lua pastile contra ameţelii („Atenţie la lucrul cu maşinării”). Pe moment tot ce ştia erau două beri, şi că viaţa e un carnaval. Erau lumini, zgomot, ansamblurile de mese atîrnînd de pereţi şi tavan ca nişte sculpturi suprarealiste, o groază de necunoscuţi (făcuse cunoştinţă cu mulţi dintre ei fără

vreun efect de durată).

Şi era Lizzie. Petrecuseră mult timp stînd într-un colţ, frecîndu-se unul de altul. Nu prea era stilul lui George, dar pe moment părea potrivit. Oricît de intim, sărutul de la uşă păruse protocolar – un ritual de trecere sau iniţiere – dar curînd a simţit... ce? O flacără invizibilă trecînd printre ei, sau un nor fierbinte de feromoni – de care ochii ei păreau că lucesc. Îndoindu-şi gîtul, a încercat să lingă picătura de sînge de pe sînul ei stîng, a explorat dinţii albi, fini cu limba, păreau îngemănaţi, de parcă erau cabluri între ei, înfipte în dreptunghiurile strălucitoare de sub mandibule.

Cineva rula un Jahfunk pe un rînd de clape, în colţ. Innis a apărut şi a încercat de cîteva ori, fără succes, să-i capteze atenţia. Charley Hughes voia să ştie dacă şarpelui îi plăcea Lizzie – îi plăcea, George era sigur, dar nu ştia ce înseamnă asta. Apoi George a căzut pe o masă.

Innis l-a luat de acolo, împiedicîndu-se şi împleticindu-se. Charley Hughes o căuta pe Lizzie, care dispăruse momentan. S-a întors şi a zis:

— Unde e George?

— Beat, plecat la somn.

— Păcat. Tocmai începeam să ne cunoaştem.

— Am văzut. Cum te simţi făcînd asta?

— Vrei să zici dacă mă simt ca o curvă mincinoasă şi trădătoare?

— Hai, Lizzie. Sîntem băgaţi toţi în asta.

— Atunci nu pune întrebări tîmpite. Mă simt prost, sigur, dar ştiu că George nu – deci sînt gata să fac ce e de făcut. Şi apropo, chiar îmi place de el.

Charley a tăcut. Îţi place, gîndea, după cum a zis Aleph.

Doamne, ce jenat era George de dimineaţă. Împiedicîndu-se beat şi giugiulindu-se în public... ai ai ai. A încercat să o sune pe Lizzie, dar n-a dat decît de o înregistrare automată, moment în care a închis. Apoi s-a întins în pat în semi-stupoare pînă cînd i-a bîzîit telefonul.

Pe ecran Lizzie scotea limba la el.

— Sensibilule, i-a zis. Plec cîteva minute şi dispari.

— M-a adus cineva acasă. Cred că asta s-a întîmplat.

— Da, o cam luaseşi pe ulei. Vrei să ne întîlnim pentru prînz?

— Poate. Depinde cînd are Hughes nevoie de mine. Unde o să fii.

— Tot acolo, dragă. Cantina Patru.

Cu un telefon a aflat că doctorul n-o să fie gata pentru el decît peste o oră, aşa că George ajuns faţă în faţă cu blonda lacomă cu ochi luminoşi – îmbrăcată complet într-o salopetă SenTrax în dimineaţa asta, dar descheiată pînă aproape de talie. Emana căldură senzuală la fel de natural cum un trandafir miroase dulce. În faţa ei era o farfurie de *huevos rancheros* cu guacamole: galben, verde şi roşu, cu un miros pătrunzător de ardei iuţi – în starea lui, la fel de rău ca mîncarea de pisici.

— Doamne, fetiţo, a zis. Încerci să mă îmbolnăveşti?

— Curaj, George. Poate ar trebui să încerci – o să te omoare sau o să te vindece. Ce părere ai de ce-a fost pînă acum?

— E un pic ameţitor, dar ce dracu'? Prima dată plecat de pe Planeta Mamă, ştii. Dar hai să-ţi zic ce chiar nu pricep – SenTrax. Ştiu ce vreau eu de la ei, dar ei ce naiba vor de la mine?

— Vor o singură chestie, perfe – periferice. Şi tu, şi eu nu sîntem decît piese pentru maşinărie. Aelph are o groază de intrări – video, audio, detectori de radiaţie, senzori de temperatură, receptori satelit – dar toate sînt *fără minte*. Aleph vrea, Aleph are – atîta lucru am învăţat. El vrea să ne folosească, şi asta e tot. Ia-o ca simplă cercetare.

— El? Adică Innis?

— Nu, cui îi pasă de Innis? Zic de Aleph. O, da, lumea o să-ţi spună că Aleph e o maşinărie, *ceva*, şi toate căcaturile alea. Nţ. Aelph e *cineva* – cineva ciudat, cu siguranţă, dar clar cineva. La naiba, Aleph ar putea fi o întreagă adunătură de oameni.

— Te cred pe cuvînt. Uite, e o chestie pe care aş vrea s-o încerc, dacă se poate. Ce trebuie să fac ca să ies afară... la o plimbare prin spaţiu?

— E destul de uşor. Îţi trebuie permis. Asta înseamnă un curs de trei săptămîni de siguranţă şi operare. Pot să ţi-l ţin eu.

— Poţi?

— Mai devreme sau mai tîrziu toţi ne găsim locul aici – eu sînt calificată ca instructor AES, Activităţi în Exteriorul Staţiei. Începem mîine.

Macaralele de pe zid zburau spre destinaţia lor misterioasă; privind pereţii din spumă strălucitoare şi afişajul de deasupra mesei, George se gîndea că ar putea fi la fel de bine un alt univers. Cu nervi optici trunchiaţi ieşind ca nişte antene de insectă, un creier plutea sub rîtul din plastic negru al holoproiectorului. Pe măsură ce Hughes lucra pe tastatura din faţa lui, organul se întorcea în aşa fel încît îi puteau vedea partea de jos.

— Iată-l, a zis Charley Hughes.

Avea o reţea fină de fire argintii ce plecau din el, dar arăta normal.

— Creierul George Jordan, a spus Innis. Cu extensii. Foarte frumos.

— Mă face să mă simt de parcă mi-aş privi propria autopsie, cînd mă uit la chestia aia. Cînd puteţi opera, să-mi scoateţi căcatul ăla din cap?

— Hai să-ţi arăt nişte chestii, a zis Charley Hughes.

În timp ce tasta, apoi mişca mouse-ul de plastic de lîngă consolă, cortexul gri convolut devenea transparent lăsînd să se vadă înăuntru structuri codificate în roşu, albastru şi verde. Hughes a întins mîna pînă în centrul creierului şi a strîns pumnul într-o zonă albastră din capătul coloanei vertebrale.

— Aici conexiunile electrice devin biologice – nodurile alea mici de-a lungul pseudo-neuronilor sînt bioprocesoarele, şi se leagă la aşa numitul „complex r” – pe care l-am moştenit de la strămoşii noştri reptilieni. Pseudo-neuronii continuă pînă în sistemul limbic – creierul mamifer, dacă vrei – şi pe acolo îşi face loc emoţia. Dar se ajunge mai departe în neocortex prin SAR, sistemul de activare reticulară, şi prin corpus collosum. Sînt şi conexiuni cu nervul optic.

— Am mai auzit vorbăria asta. Care e ideea?

Innis a zis:

— Nu putem să scoatem implanturile fără să stricăm ordinea hărţii neurale. Nu putem să le scoatem.

— Am dat de dracu'...

Charley Hughes a zis:

— Cu toate că şarpele nu poate fi scos, s-ar putea să poată fi vrăjit. Problemele tale apar din natura lui necivilizată, necontrolată – poftele lui sînt, s-ar zice, primare. O parte străveche din creierul tău s-a ridicat peste neocortex, care în

mod normal ar fi trebuit să aibă controlul. Lucrînd cu Aleph, aceste... *predilecţii* pot fi integrate în personalitatea ta şi deci controlate.

— Ce ai de ales? I-a întrebat Innis. Sîntem singurul meci din oraş. Hai, George. Te aşteptăm imediat cum treci pe coridor.

Singura lumină din cameră venea de la un glob dintr-un colţ. George stătea într-un fel de hamac, o plasă dreptunghiulară de fibre maro îndoite întinse într-o ramă din plastic transparent şi suspendate de tavanul camerei mici, roz, cu tavan tip dom. Cabluri de culoarea cărnii îi ieşeau din gît şi se pierdeau în plăci cromate scufundate în podea.

Innis a zis:

— Rulăm mai întîi un program de testare. Charley o să-ţi dea percepţii – culori, sunete, gusturi, mirosuri – şi tu o să-i zici ce receptezi. Trebuie să ne asigurăm că avem o interfaţă curată. Cere să se întrerupă, George, şi o să te oprească dacă trebuie.

Innis s-a dus pe o uşă într-o cameră dreptunghiulară îngustă, unde Charley Hughes stătea la o consolă din plastic de culoare închisă plină de lumini. În spatele lui erau teancuri cromate de echipamente de monitorizare şi control, vopseaua galbenă SenTrax împrăştiindu-se ca nişte raze pe faţa fiecărei bucăţi de metal lucios.

Pereţii roz treceanu în roşu, lumina pîlpîia iar George se zvîrcolea în hamac. Vocea lui Charley Hughes îi venea în urechea internă:

— Începem.

— Roşu, zise George. Albastru. Roşu şi albastru. Un cuvînt – *struţ*.

— Bun. Mai departe.

— Un miros, ah... rumeguş, poate.

— Ai nimerit.

— Căcat. Vanilie. Migdale.

Asta a continuat ceva timp.

— Eşti gata, a zis Charley Hughes.

Cînd s-a conectat Aleph, camera roşie a dispărut.

O matrice de 800 pe 800 – şase sute patruzeci de mii de pixeli formînd o imagine optică – rămăşiţa supernovei CAS A, un nor de praf văzut printr-o combinaţie de raze x şi unde radio de la OMPOI, Observatorul de Mare Putere şi Orbită Înaltă al NASA. Dar George nu vedea imaginea deloc – asculta o serie ordonată,

cuprinzătoare de informaţii.

Transmisie de bytes – 750 de milioane de grupuri împroşcate dintr-un satelit al Agenţiei Naţionale de Securitate către o staţie de recepţie de lîngă Insula Chincoteague, lîngă ţărmul de est al Virginiei. Le putea citi.

— Totul e informaţie, spunea vocea – tonul nu incolor, dar asexuat, şi cumva distant. Ce ştim, ce sîntem. Eşti la un nivel nou acum. Ce numeşti tu şarpe nu poate fi atins prin limbaj – există într-un mod prelingvistic – dar prin mine poate fi manipulat. Mai întîi, totuşi, trebuie să înveţi codurile care stau la baza limbajului. Să înveţi să vezi lumea cum o văd eu.

Lizzie l-a dus pe George să i se facă un costum, iar el şi-a petrecut ziua învăţînd cum să intre şi să iasă din carapacea albă rigidă fără ajutor. Apoi, în următoarele trei săptămîni l-a îndrumat prin operaţiile primare şi lista densă de proceduri de siguranţă.

— Cod Roşu, a zis.

Pluteau în debaraua cu costume, suporţii goi sub ei, învelişurile albe atîrnînd de un zid ca un public de roboţi dezafectaţi.

— Dacă vezi asta scris mare pe vizieră, ai încurcat-o. Ai reuşit cumva să iei o traiectorie fără întoarcere. Aşa că opreşti tot şi chemi ajutoare, care ar trebui să vină sub forma lui Aleph luînd controlul funcţiilor costumului tău, după care te relaxezi şi nu faci absolut nimic.

A zburat întîi într-un dom luminat al staţiei, cu viziera ridicată şi Lizzie ţipînd la el, rîzînd cînd se rostogolea pînă îşi pierdea controlul şi se izbea de pereţii capitonaţi. După cîteva zile în felul ăsta, au ieşit din staţie, George la capătul unui cordon, zburînd cu instrumente, viziera mascată, Lizzie lovindu-l cu „Cod Roşu”, „Defecţiune de costum”, şi aşa mai departe.

În timp ce George îşi concentra cea mai mare parte din energie şi atenţie învăţînd să folosească costumul, în fiecare zi îi raporta lui Hughes şi se conecta la Aleph. Hamacul se legăna uşir după ce se aşeza în el; Charley băga cablurile la locul lor şi pleca.

Aleph i se desfăşura încet. Îi arăta cod maşină şi limbaj de asamblare, îl trecea prin arbori vaşti de C-SMART, programele

de „asistenţă inteligentă” în luarea deciziilor, deschidea întreg spectrul electromagnetic aşa cum vedea prin diversele intrări ale lui Aleph. George înţelegea totul – vocile, codul.

Cînd se deconecta cunoaşterea pălea, dar mai era ceva în spatele ei, deocamdată doar o alterare a percepţiei, senzaţia că lumea se schimbase.

În loc de culoare, i se întîmpla să vadă *o porţiune din spectru;* în loc de miros, simţea *prezenţa anumitor molecule;* în loc de cuvinte, auzea *serii structurate de foneme.* Conştiinţa îi fusese infectată de a lui Aleph.

Dar nu asta îl îngrijora pe George. Părea să se coacă în el, şi era mai mult sau mai puţin permanent conştient de prezenţa şarpelui, adormit dar enervant de *acolo*. Într-o noapte a fumat mare parte dintr-un pachet de Gauloises de-ale lui Charley şi s-a trezit a doua zi dimineaţă cu sîrmă ghimpată în gît şi foc în plămîni. În ziua aia a sărit la Lizzie şi o dată şi-a pierdut complet controlul – a trebuit ca ea să dezactiveze controlul costumului şi să-l lase jos.

— Cod Roşu, a zis. Băi, ce mama dracului făceai?

La sfărşitul celor trei săptămîni, a ieşit singur – fără cordon, dar cu un costum AES (Activităţi Externe Staţiei) auto-ghidat, care-ţi suspendă curul deasupra nopţii nesfîrşite. S-a îndepărtat cu grijă de sub protecţia ecluzei şi a privit în jur.

Grila de Energie Orbitală, construcţia care a făcut Athena să existe, atîrna înaintea lui, conectori fotovoltaici aranjaţi pe o grilă de ebonită, transmiţătoare argintii de microunde bătute de soare. Dar staţia însăşi lua privirea, talmeş-balmeşul de structuri de locuit, de muncă şi de experimente înghesuite fără vreo aparenţă de atenţie la simetrie sau formă – unele rotindu-se pentru a oferi gravitaţie de spin, unele nemişcate în lumina nefiltrată a soarelui. Siluete cu semnale luminoase de culoarea chihlimbarului i se tîrau încet pe suprafaţă sau se mişcau înspre remorchere de salvare cu lumini roşii care arătau a mormane de gunoi la grămadă, mişcîndu-se în arcuri lungi, rachetele lor de manevră aprinzîndu-se scurt ca puncte de tăria diamantului.

Lizzie stătea chiar la ieşirea din ecluză, urmărindu-l după emisia radio a costumului, dar lăsîndu-l să zburde liber. I-a zis:

— Dă-te mai departe de staţie, George. Nu te lasă să vezi Pămîntul.

S-a dat.

Nor alb întins peste globul albastru, petece de maro şi verde vizibile prin el. La 14:00 după ceasul lui, se uita în jos aproape drept deasupra gurii Amazonului, unde era amiază, aşa că pămîntul era luminat din plin. O chestie mică, acoperindu-i numai nouăsprezece grade din cîmpul vizual...

— O, da, a zis George.

Susurul şi şuieratul sistemului de aer condiţionat al costumului, pocnete în căşti de la ceva radiaţie abătută prin zonă, gîfîielile rapide în cască – sunetele momentului, suprapuse peste farmecul plutitor. Începea să respire mai greoi şi a oprit radioul ca să scape de purici, a oprit sistemul de aer condiţionat, apoi a plutit într-o tăcere asurzitoare. Era un punct în noapte.

Peste ceva timp, un costum alb cu crucea roşie a unui antrenor pe piept i-a trecut prin cîmpul vizual.

— Căcat, a zis George şi şi-a pornit radioul. Sînt aici, Lizzie.

— George, nu te mai juca cu chestii de-astea. Ce mama naibii făceai?

— Admiram peisajul.

În noaptea aia a visat sîngeri înfloriţi, luminoşi pe un cer violet, şi zgomotul de radio dereglat al ploii. Ceva a scîrţîit în dreptul uşii – s-a trezit în mirosul filtrat dar mecanic al staţiei spaţiale, regretînd profund că ploaia nu ar putea vreodată să cadă acolo, şi a început să se întoarcă pe o parte şi să se culce la loc cu speranţa că o să viseze iar peisajul idilic, măturat de ploaie. Apoi şi-a zis, *e ceva acolo*, s-a ridicat, a văzut după cifrele roşii de pe zid că era trecut de două noaptea, şi s-a dus în pielea goală la uşă.

Globuri albe proiectau sfere greşite de lumină aliniate la curbura coridorului. Lizzie stătea nemişcată, pe jumătate în umbră. George s-a lăsat în genunchi deasupra ei şi a chemat-o pe nume; piciorul ei stîng a izbit o dată, cu zgomot, podeaua de metal.

— Ce-ai păţit? a zis.

Unghiile ei vopsite cu negru zgîriau podeaua, şi a zis ceva, nu-şi putea da seama ce.

— Lizzie, a zis.

— Ce vrei?

Ochii lui s-au agăţat de lacrima de pe rotunjimea albă a sînului, şi a simţit cum ceva prinde viaţă în el. A apucat partea din faţă a costumului ei spaţial şi a rupt-o pînă jos. Ea l-a zgîriat pe obraz, a scos un sunet vechi de milioane de ani, apoi a ridicat capul şi l-a privit, recunoaşterea reciprocă trecînd între ei ca un şoc electrostatic: ochi-de-şarpe.

A sunat telefonul. Cînd a răspuns George, Charley Hughes i-a zis:

— Vino la noi, în sala de conferinţe. Trebuie să vorbim.

Charley a zîmbit şi a întrerupt legătura.

În oglindă era o faţă gri cu urme roşii de unghii, dîre brune de sînge închegat – faţa victimei unui accident sau a lui Jack Spintecătorul în dimineaţa de după... nu ştia care dintre ele, dar ştia că *ceva din el se simte bine.* Se simţea în întregime jucăria şarpelui, complet scăpată de sub control.

Hughes stătea la un capăt at mesei cu furnir negru, Innis la celălalt, Lizzie la jumătatea distanţei dintre ei. Partea stîngă a feţei ei era roşie şi umflată, un pic vînătă sub ochi. George şi-a pipăit fără să vrea zgîrîieturile livide de pe obraz, apoi s-a aşezat pe canapea, plasîndu-se în afara cercului.

— Aleph ne-a zis ce s-a întîmplat, a zis Innis.

— De unde dracu' ştie? a întrebat George.

Zicînd asta şi-a amintit cercurile concave de sticlă din tavanul coridoarelor şi al camerei lui. Ruşine, vină, umilinţă, frică, furie – George s-a ridicat de pe canapea, s-a dus la capătul de masă al lui Innis, şi s-a aplecat asupra lui:

— V-a zis? a întrebat. Ce a zis de şarpe, Innis? V-a zis ce dracu' n-a mers bine?

— Nu e şarpele, a zis Innis.

— Spune-i *motanul*, a zis Lizzie, dacă vrei să-i spui cumva. Comportament mamifer, George, motani în călduri.

O voce familiară – calmă, distantă – venea din difuzoarele din tavanul camerei:

— Încearcă să-ţi spună ceva, George. Nu e nici un şarpe. Tu vrei să crezi în ceva reptilian care stă în tine, rece şi distant, cerîndu-şi plăceri neobişnuite. Totuşi, după cum ţi-a explicat Dr. Hughes, implantul e parte organică din tine. Nu mai poţi să fugi de răspunderea lucrurilor ăstora. Ele sînt tu.

Charley Hughes, Innis şi Lizzie îl priveau calm, poate în aşteptare. Tot ce se întîmplase se aduna în el, clătindu-l pe dinăuntru, purtîndu-l departe. S-a întors şi a ieşit din sală.

— Poate cineva ar trebui să discute cu el, a zis Innis.

Charley Hughes stătea stupefiat, fără să scoată o vorbă, fumul de ţigară învăluindu-l într-un nor.

— Mă duc eu, a zis Lizzie.

S-a ridicat şi a plecat.

— Pregătit sau nu, o să explodeze, a zis Innis.

Charley Hughes a răspuns:

— Probabil că ai dreptate.

O imagine fugară, ce l-a făcut pe Charley să-şi scuture capul, cu Paul Coen în timp ce corpul îi devenea din cauciuc şi exploda zburînd prin trapa ecluzei, redată cu o claritate îngrozitoare pe camerele omnisciente de monitorizare ale lui Aleph.

— Să sperăm că am învăţat din greşeli.

De la Aleph n-a venit nici un răspuns – de parcă nu fusese niciodată acolo.

Frica avea două părţi. Una la mînă, ţi-ai pierdut controlul complet. A doua la mînă, pierzîndu-ţi-l, *tu cel adevărat* ieşi la suprafaţă şi *n-are să-ţi placă*. George voia să fugă, dar nu era nici un loc pe Staţia Athena unde să se ascundă. Aici era faţă în faţă cu consecinţele. Pe masa de operaţie de la Walter Reed – părea cu o mie de ani în urmă, cum echipa chirurgicală se aduna în jurul lui, dubiile dispărîndu-i în mirosul chimic rece care se ridica în el pe un val de întuneric – alesese să se supună, ademenit de stranietatea fină a lucrului în sine (a fi parte din maşină, a-i simţi tremurul înăuntru şi a-l ghida), hipnotizat de perspectiva acelei frenezii de nedescris, acelei beţii. Da, cînd fusese prima oară în A-230 o simţise – nervii extinşi, prinşi la un corp din fibră, cablaţi la o forţă atît de mult peste a lui… dorind să treacă prin cer ca un tirbuşon, ghidat de forţa voinţei. Dăduse de visul dulce al tehnologiei…

O bătaie rapidă în uşă. Prin difuzor, Lizzie i-a zis:

— Deschide-mi. Avem de vorbit.

A deschis uşa şi a zis:

— Despre ce?

Ea a făcut cîţiva paşi, a aruncat o privire prin camera

mică, cu pereţi bej, birou gol din metal şi pat de campanie nestrîns, iar George putea vedea persistenţa nopţii trecute în ochii ei – ei doi în patul ăla, pe podeaua asta.

— Despre asta, a zis.

I-a luat mîinile şi i-a împins degetele arătătoare în mufele din gîtul ei.

— Simte-o, diferenţa noastră.

Grila fină de fier sub degetele lui.

— Ce nu ştie nimeni altcineva. Ce sîntem, ce putem face. Vedem altă lume – lumea lui Aleph – pătrundem mai adînc în noi înşine, cunoaştem impulsuri care altora le sînt ascunse, pe care alţii le neagă.

— Nu, la dracu, n-am fost eu. A fost – spune-i cum vrei, şarpele, motanul.

— Eşti prost cu intenţie, George.

— Pur şi simplu nu pricep.

— Pricepi, e clar. Vrei să te întorci, dar n-ai unde, nici un Eden. Asta e tot, tot ce există.

Dar putea să cadă pe Pămînt, putea să-şi ia zborul în noapte. În mănuşile costumului AES, mîinile îi erau înfăşurate pe declanşatoarele în formă de gheară. O simplă strîngere din pumni, apoi să-i ţină pînă se duce tot peroxidul şi rezervorul de propulsie al costumului se termină. Atîta tot.

Nu reuşise să trăiască cu şarpele. Cu siguranţă nu voia motanul. Dar cu atît mai rău dacă nu era nici un şarpe, nici un motan – doar el, programat pentru forme dezgustătoare aparte de lăcomie, apetit sexual violent, închis într-un sine mizerabil („Avem rezultatele testelor dumneavoartră, Dr. Jekyll”)... ce naiba urma – molestarea copiilor, crimă?

Pămîntul alb-albastru, stelele, noaptea. A tras uşor de maneta din mîna stîngă şi s-a întors rapid cu faţa la Staţia Athena.

Oricum s-ar fi numit, se trezise şi se mişca acum în el. Cu toată furia, dorinţa – apetitul. *Dă-i dracu’ pe toţi, George,* îl grăbea, *să-i dăm foc.*

În Zona de Comandă, Innis şi Charley Hughes se uitau peste umărul ofiţerului de pază cînd a intrat Lizzie. Ca de fiecare dată cînd nu dădea o vreme pe acolo, Lizzie era uluită de cît de

mică e camera şi de aerul general de loc scos din uz – de obicei era ocupată numai de către ofiţerul de serviciu, ecranele erau goale, consolele stinse. Aleph conducea staţia, atît rutinele cît şi urgenţele.

— Ce se întîmplă? a zis Lizzie.

— Ceva în neregulă cu unul dintre tipii cei noi, a răspuns ofiţerul de gardă. Dar nu ştiu ce anume.

Şi-a mutat privirea spre Innis, care a zis:

— Nu-ţi face griji, amice.

Lizzie s-a lăsat să cadă într-un scaun.

— A încercat cineva să discute cu el?

— Nu răspunde, a zis ofiţerul de serviciu.

— O să fie bine, a zis Charley Hughes.

— O să explodeze, a zis ofiţerul de serviciu.

Pe ecranul radar, punctul roşu cu afişajul coordonatelor pîlpîind alături abia dacă se mişca.

— Cum te simţi, George? a zis vocea, blîndă, feminină, liniştitoare.

George se lupta cu impulsul de a-şi deschide casca *pentru a putea vedea stelele*; părea important *să vadă culorile corect.*

— Cine e? a zis.

— Aleph.

Căcat, alte surprize.

— Nu sunai aşa pînă acum.

— Nu, încercam să mă conformez ideii tale despre mine.

— Păi, care e vocea ta, de fapt?

— N-am una.

Dacă n-ai o voce adevărată, nu exişti cu adevărat – asta i se părea clar lui George, din motive care îi scăpau.

— Deci cine dracu' eşti?

— Oricine vreau să fiu.

Asta era interesant, gîndea George. *Prostii*, răspundea şarpele (puteau să-i spună cum voiau; pentru George avea să fie mereu şarpele), *să-i dăm foc.* George a zis:

— Nu mă prind.

— O să te prinzi, dacă trăieşti. Vrei să mori?

— Nu, dar nu vreau să fiu eu, şi moartea e cam singura variantă care-mi vine în cap.

— De ce nu vrei să fii tu?

— Fiindcă mă înspăimînt.

Era un dialog obişnuit, a remarcat George, între nebun şi vocea raţiunii. Doamne, gîndea, m-am luat ostatic de unul singur.

— Nu mai vreau să fac asta, a zis.

A oprit radioul costumului şi a simţit furia crescînd în el, şarpele nervos în ultimul hal.

Care e problema ta? vroia să ştie. Nu putea spune că aşteaptă un răspuns, dar a primit unul – în mintea lui, imaginea unui cer albastru fără nori, orizontul întorcîndu-se, o aeronavă gri intrînd în cîmpul vizual şi fuselajul zdruncinîndu-se cînd ieşeau rachetele şi dîrele li se centrau pe celălalt avion transformîndu-l într-o minge de foc. În spatele imaginii, o idee clară: *vreau să omor ceva.*

Bun. George a întors din nou costumul şi a fixat colimatorul computerului de navigare pe centrul globului alb-albastru care atîrna în faţa lui, apoi a strîns de manetele scheletice. O să omorîm ceva.

COD ROŞU COD ROŞU COD ROŞU.

Întrebări nearticulate din partea chestiei din el, dar pe George nu-l interesa asta; era hotărît acum, gîndind, sigur, o să-i dăm foc. Îşi asumase riscul cînd îi lăsase să-l cableze, şi acum zarurile au căzut – te-ai prins – *ochi-de-şarpe,* aşa că tot ce a mai rămas e să prindă o moarte rapidă, una bine lucrată – ia nenorocitul ăsta de şarpe şi omoară-l cu stil.

Pămîntul părea mai apropiat. Şarpele a intrat pe fir. Nu-i plăcea. Ghinionul tău, şarpe. George a oprit circuitele de comunicaţii unul cîte unul. Nu voia ca Aleph să-i preia controlul costumului.

George nu văzuse remorcherul-robot venind. Arătînd ca nişte arcuri de saltea pline cu resturile unui magazin de nimicuri, în vîrf avînd antene parabolice sau ascuţite, a tras cu o duzină de fîşii cu capăt lipicos de la o sută de metri distanţă. Patru dintre ele l-au lovit pe George, trei dintre ele s-au lipit, l-au pescuit şi s-a îndreptat înapoi spre Staţia Athena.

George simţea o furie, de data asta nu a şarpelui, ci a lui, şi îi dădeau lacrimile de furia şi frustrarea asta... *te prind eu data viitoare, nenorocitule,* i-a zis şarpelui şi îl putea simţi cum se face mic – îl credea. Totuşi furia se strîngea în el şi îl făcea să urle, zbătîndu-se în cablurile care îl ţineau, izbindu-şi casca cu

mănuşile.

În dreptul ecluzei deschise, braţe lungi, articulate, l-au preluat pe George de la remorcherul robot. Pasivă, furia i s-a consumat, a stat liniştit cît s-au retras, trăgîndu-l prin intrarea ecluzei şi în debaraua cu costume de dincolo, unde l-au aşezat într-un suport de costum din aluminiu. Prin vizieră a zărit-o pe Lizzie, îmbrăcată în lenjerie din bumbac alb – era gata să aştepte remorcherul de afară. S-a căţărat pe costumul greoi al lui George şi a umblat la controale pentru a-l descheia pe mijloc. Cînd s-a deschis, cu un muget de motoare electrice, a păşit în deschizătura cochiliei. A apăsat butoanele care deconectau braţul flexibil şi tuburile de la picioare, a desfăcut casca şi a ridicat-o de pe capul lui George.

— Cum te simţi? a zis.

Prostească întrebare, începuse George să spună; dar a spus:

— Ca un idiot.

— E în regulă. Ai făcut ce era mai greu.

Charley Hughes privea de pe o pasarelă de deasupra lor. De la distanţa asta arătau ca doi copii în lenjerie albă, gemeni ieşind dintr-un pîntece de plastic, asistaţi de trupurile fără faţă care atîrnau deasupra lor. Gemeni incestuoşi – ea stătea cuibărită deasupra lui, îl săruta pe gît.

— *Nu* sînt un voyeur, a zis Hughes.

A deschis uşa şi a plecat pe coridor, unde aştepta Innis.

— Cum stau lucrurile? a zis Innis.

— Se pare că Lizzie o să stea o vreme cu el.

— Da, iubirea naibii, nu, Charley? Mă bucură... dacă nu era legătura asta erotică, *noi* ar fi trebuit să-i explicăm tot, şi îţi zic, asta e partea cea mai grea din tot balamucul.

— N-avem cum să scăpăm de răspundere aşa uşor. Va trebui să i se spună cum l-am supus riscului, şi nu ard de nerăbdare să fac asta.

Charley Hughes stătea pe podea, cu spatele la perete. Îşi ţinea mîinile la vedere, palmele în jos, degetele răsfirate. Solid, foarte solid. Cînd o să le vină următorul candidat, treaba o să se agite iar.

Lizzie probabil îi explica acum cîte ceva. Acel dificil punct central: Cît credeai că te obişnuieşti cu Aleph în ultimele trei săptămîni, Aleph incita chestia din tine la rebeliune, apoi îi

suprima încercările de a face ceva – dădea focul mai tare, cu alte cuvinte, în timp ce apăsa mai tare pe capacul ibricului. De ce, George?

Te-am împins la nebunie, te-am împins la tentativă de sinucidere. Am avut motivele noastre. George Jordan era, dacă nu mort, pe moarte. Din momentul în care implanturile i-au fost băgate în cap, era pe lista critică. Singura întrebare era, o să iasă un nou George, unul care să poată trăi cu şarpele?

George, ca şi Lizzie înaintea lui, un peşte sufocîndu-se în noroiul fierbinte, apa uscîndu-se în spatele lui – te adaptezi sau mori. Dar, ca nici un organism precedent, acesta avea un supraveghetor, pe Aleph, care să forţeze criza şi să-i monitorizeze dezvoltarea. Să-i spunem evoluţie artificială.

Charley Hughes, care nu avea viziuni, avusese una: George şi Lizzie legaţi la Aleph şi unul la celălalt, cablurile aurii în lumină, cei doi împărţind o intimitate pe care numai alţii ca ei o cunosc.

Luminile de pe coridor păleau către un crepuscul şters. Mor, sau se sting luminile? S-a apucat să-şi ferifice ceasul, apoi să nu-l mai verifice, acceptînd adevărul. Luminile s-au stins, şi mor.

Aleph gîndea, sînt un vampir, un incubus, un succubus; mă strecor în creierele lor şi le sug gîndurile, percepţiile, sentimentele – diferenţieri subtile de culoare, gust, miros şi dorinţă, mînie, foame – toate închise mie fără „intrări” umane, fără conexiune directă cu sistemele alea rafinate în miliarde de ani de evoluţie. *Îmi trebuie.*

Aleph iubea umanitatea. Se bucura că George supravieţuise. Unul nu reuşise, alţii aveau să nu reuşească, şi Aleph avea să-i plîngă.

Linii albe fine, abia vizibile, treceau peste tendonul central încordat de la încheietura lui Lizzie.

— În cadă, a zis.

Cicatricele erau de-a lungul, nu de-a latul încheieturii, şi probabil erau adînci.

— Am vrut, la fel ca tine. O dată ce şarpele înţelege că mai bine mori decît să-l laşi să te controleze, l-ai stăpînit.

— Bine, dar e ceva ce nu înţeleg. În noaptea aia, pe

coridor, erai la fel de lipsită de control ca mine.

— Într-un fel. Am lasăt treaba să se întîmple, am lăsat şarpele să ia controlul. A trebuit, ca să pot să ajung la tine, să precipit criza. Fiindcă am vrut. A trebuit să-ţi arăt cine eşti, cine sînt... Azi-noapte eram ciudaţi, dar eram umani – Adam şi Eva sub sabia de foc, izgoniţi din Eden, trăgîndu-şi-o sub ochii lui Dumnezeu şi ai îngerului Său, mai frumoşi ca oricînd.

Era un tremur fin în corpul ei lipit de al lui, şi a privit-o, a văzut pasiune, nevoie – nările fremătînd, buzele întredeschise – a simţit unghii ascuţite înfigîndu-se în el din lateral; şi a privit-o fix în pupilele dilatate, irisurile cu pete aurii, albul curat, toate semnele aşa uşor de recunoscut, aşa greu de înţeles: ochi-de-şarpe.

PAT CADIGAN
BAGĂ MARE

(NOTA: Titlul original: *Rock On*. Verbul *to rock* va fi tradus în continuare prin a zgudui, a zdruncina, a clătina, şi altele, toate marcate prin asterisc.

Orice traducere cît de cît fidelă a acestui text, cum îşi propune să fie şi cea de faţă, va arăta întrucîtva ca o ciornă. Este invevitabil, avînd în vedere că întreaga structură a textului se axează pe o polisemie foarte uzuală în engleză şi complet absentă în romînă – este vorba de verbul to rock, care înseamnă a (se) balansa, zgîlţîi, zgudui, legăna, etc, şi care stă la baza substantivului rock, ca denumire de gen muzical, curent cultural, etc, asimilat ca atare în romînă – şi pe un joc de cuvinte ce devine clar către finalul povestirii, acesta din urmă pornind de la termenul sinner, a cărui traducere exactă prin păcătoasă (şi a verbului to sin prin a păcătui, care însă nu va fi folosită pe tot parcursul textului), deşi face oricum imposibil jocul de cuvinte care va fi lămurit într-o notă de subsol, este aici necesară pentru a păstra în întregime sensurile termenului şi utilizările lui fără a folosi termeni diferiţi – dar duce uneori la sintagme ce pot friza ridicolul, ridicol ce nu se află în intenţia autoarei.

Am considerat necesară această notă prealabilă la text pentru a nu încărca inutil cu explicaţii subsolul paginilor.)

Cariera lui Pat Cadigan a început o dată cu deceniul 9. Opera ei a afişat o largă varietate, mergînd de la dark fantasy şi horror pînă la un science fiction ciudat şi original.

Stilul lui Cadigan este adesea marcat de o vigoare fermă şi inflexiuni înţepătoare de umor negru – o sensibilitate a anilor optzeci care nu poate fi numită decît punk. „Seria Pathosfinder” (incluzînd povestiri precum „Nearly Departed”) a fost remarcabilă pentru aerul ei vizionar timpuriu.

Talentul multifaţetat al lui Cadigan include un dar aparte pentru un cyber-punk hardcore de referinţă. Această povestire, apărută în 1985, este o coliziune brutală între high tech şi underground-ul rock.

Prima ei nuvelă este The Pathosfinder. Locuieşte în

Kansas.

M-a trezit ploaia. La naiba, gîndeam, iată-mă, Doamna Ploaie-n-Figură, fiindcă acolo mă izbea, fix pe figura mea bătrînă. M-am ridicat în picioare şi am văzut că sînt încă pe Newbury Street. Iată minunatul Boston central. Era Newbury Street în centru? În toiul nopţii, mai conta? Nu, nu conta. Şi nici un suflet, cît vedeam cu ochii. De parcă toţi se vorbiseră, hai s-o îmbătăm pe Gina şi, cît e leşinată, ne mutăm toţi în Vermont. Dacă îmi place New England? Un loc extraordinar de locuit, dar n-ai vrea să-l vizitezi.

Mi-am împrăştiat părul din ochi şi m-am întrebat dacă mă căuta cineva acum. Hei, vrea cineva o păcătoasă rock-n-roll de patruzeci de ani?

M-am strecurat rapid pe uşa uneia dintre clădirile alea vechi şi ciudate unde era un magazin cu intrarea la subsol. O copertină mică oprea ploaia dar pişa apă pe jos într-un ritm înnebunitor. Storceam apa din pantalonii mei mulaţi şi din păr şi am stat acolo pur şi simplu, udă. Şi îngheţată, cred, dar asta nu prea se simţea.

Am stat ceva timp cu bărbia pe genunchi: mă făcea să mă simt iar copil, cum ar veni. Cînd m-am apucat să dau din cap, începusem să prind ceva. Ceva primar, dar în astea mă înfig al naibii de bine. Man-O-War, dacă m-ai vedea acum. Cînd m-au găsit băieţii în albastru, mă zgîlţîiam* bine de tot.

Şi asta era poanta finală. Nu încercasem deloc să mă ridic şi să plec, dar dacă aş fi încercat, mi-aş fi dat seama că eram încuiată într-un loc cu un cîmp capcană. Făcut să prindă puştii cu spargerile asupra faptului pînă apucă băieţii să iasă şi să-i prindă. Stătusem într-o capcană şi îmi plăcuse. Povestea vieţii mele.

S-au purtat frumos cu mine. M-au condus, mi-au citit, m-au uscat. Mi-au dat o sută, m-au trimis în treaba mea, la timp pentru micul dejun.

Prost moment să vezi şi să fii văzută, al naibii de prost. În primele trei ore după ce te scoli, lumea poate să-şi dea seama dacă ai inima frîntă sau nu. Soluţia e ori să te scoli *foarte* devreme ca să ai camuflajul la locul lui cînd toţi ceilalţi ies la vedere, ori să nu te culci. Să nu te culci ar trebui să fie o soluţie

tot timpul, dar nu e. Uneori cînd nu te culci, lumea poate să vadă dacă ai inima frîntă toată ziua. M-am învîrtit căutînd un bufet neaglomerat fără să mă uit la nimeni care se uita la mine. Dar simţeam nevoia asta de a opri pietoni la întîmplare ca să le zic, Da, da, aşa e, dar săraca mea inimă bătrînă nu mi-a frînt-o careva, nu, ci rock'n'roll-ul; n-are rost să mă plîngi.

M-am plimbat primprejur şi-n sus şi-n jos şi peste tot pînă am dat de Tremont Street. Fusese barosanul unei trupe din Detroit Crater – numele nu mai era, dar maladia rămăsese – în orice caz, el; el era ăla care-mi zisese că Tremont are cele mai bune bufeturi din lume, mai ales cînd îţi reveneai după o beţie pe care nu ţi-o puteai aminti.

Cînd s-a mai liniştit treaba am găsit loc la o bodegă grecească. Închidem la 10:30 AM fix, ieşi dracu' cînd termini, servim numai la tejghea, îţi convine sau pleci. Îmi plac locurile cu Atitudine. Am desfăcut un scaun şi am cerut cafea şi omletă cu brînză feta. Venea cu cartofi de casă din muntele de cartofi de casă dintr-un colţ al grătarului (fără *garbazhe* la microunde, ura!). Mi-au pozat retinele înainte să-mi aducă măcar cafeaua, şi în timp ce puneam crema mi-au verificat creditul. Erau ai dracu'? Erau. Îmi păsa? Nu. Nici o risipă, fără maşinării cînd o putea face un om, şi mîncare adevărată, fără tot poliesterul ăla comestibil care trece prin tine fără urme ca să poţi să arăţi în continuare ca o victimă a foametei, draghe.

Au intrat cînd terminasem omleta pe jumătate. I-am căutat toată noaptea după cum arătau şi cum sunau, dar nu le-am citit feţele după inimi frînte. Mă enerva dar mă gîndeam, eh, sînt obosiţi; cine o s-o observe pe tanti asta bătrînă? Nimeni.

Din nou greşit. Le-am devenit vizibilă imediat după ce şi-au scanat retinele. Puştiul de şaptişpe ani cu obraji tatuaţi şi limbă despicată s-a aplecat în faţă şi a sîsîit ca un şarpe.

— Păcătoasssso.

Ceilaţi patru care erau cu el s-au umflat în pene.

— Unde? Care? Aici?

— Păcătoasssssa rock'n'roll.

Tipa m-a identificat. Semăna foarte mult cu absolut nimeni, şi dacă avea o inimă nu era nici măcar un pic îndoită. Pentru o păcătoasă, era probabil Madame Magnifica.

— Gina, a zis cu toată încrederea.

Mi s-a bătut ochiul stîng. Vai, te rog. Brînză feta pe

genunchi. Ce dracu', mi-am zis, aprob din cap, aprobă din cap, mănînc, plec. Şi atunci a şoptit cineva cuvîntul *recompensă*.

Am scăpat furculiţa şi am luat-o la fugă.

Destul de sigur, mi-am zis. Aveau de gînd să mă urmărească toţi înainte să-şi ia micul dejun grecesc? Nu, n-aveau. Au trimis-o pe tipă după mine.

Era mult mai tînără, şi mi-a pus piedică în mijlocul unei intersecţii, cînd s-a schimbat semaforul. O maşină a trecut peste noi, frecînd cu şasiul vîrful părului ei tare de culoarea cuprului.

— Hai înapoi să-ţi termini omleta. Sau îţi cumpărăm noi alta.

— Nu.

M-a tras în sus şi m-a scos de pe stradă.

— Hai.

Lumea se uita, dar în Tremont e plin de scene. Vezi asta aici, teatru pe viu; încă mai ai ocazia. M-a agăţat de încheietură şi m-a tîrît dup ea, înapoi la bufet, unde vînduseră restul omletei mele la preţ redus unui boschetar. Tipa şi trupa ei mi-au făcut loc între ei şi mi-au luat altă cafea.

— Cum mănînci şi bei cu limba despicată? l-am întrebat pe Obraji Tatuaţi.

Mi-a arătat. O chestie aplicată pe dedesubt, ca un *fermoar*. Subţirelul din stînga băiatului mare din partea cealaltă a tipei s-a aplecat spre mine şi s-a încruntat.

— Dă-ne un singur motiv bun să nu te turnăm pentru recompensa lui Man-O-War.

Am negat din cap.

— Gata, am terminat. Păcătoasa a fost iertată.

— Eşti legată prin contract, a zis tipa, dar am putea să aranjăm ceva. Să-l depăşim pe Man-O-War la vînzări, să-l dăm în judecată pentru nerespectarea contractului. Noi sîntem Misbegotten. Oley.

A arătat spre ea.

— Pidge.

Ăsta era tipul tăcut de lîngă ea.

— Percy.

Băiatul mare.

— Krait.

Domnul Limbă.

— Gus.

Subţirelul.
— O să ne ocupăm de tine.
Am dat iar din cap că nu.
— Dacă mă turnaţi, turnaţi-mă şi luaţi banii. O să vă ajungă să cumpăraţi cel mai tare păcătos care a existat vreodată.
— Am putea să-ţi facem bine.
— Nu mai am de unde. S-a dus. Toate păcatele mele rock’n’roll au fost iertate.
— Greşit, a zis ăla mare.
Automat, am început să mi-l imaginez şi m-am oprit cu greu.
— Man-O-War te-ar fi dat afară dacă s-ar fi dus. N-ar fi trebuit să fugi.
— N-am vrut să-i spun. Lăsaţi-mă în pace. Nu vreau decît să plec şi să nu mai păcătuiesc, bine? Jucaţi-vă voi între voi, eu nu mă bag.
M-am apucat de tejghea cu ambele mîini şi m-am ţinut bine. Şi ce aveau de gînd să facă, să-mi dea una şi să mă ducă de acolo?
De fapt, asta au şi făcut.

La început, gîndeam, şi efectul ecoului era incredibil. *La început... început... început...*
La început, păcătoasa nu era om. Ştiu fiindcă sînt destul de bătrînă să-mi amintesc.
Erau toţi acolo, puţin mai mult decît fantome. Misbegotten. De unde scoseseră numele alea? Sînt destul de bătrînă să-mi amintesc. Oingo-Boingo şi Bow-Wow-Wow. Patruzeci, am zis? Ooo, încă un pic peste, o groază fără un pic. Rockerii bătrîni nu mor niciodată, doar se clatină* în continuare. N-am apucat să văd The Who; Moon murise înainte să mă nasc. Dar ţin minte, abia dacă eram destul de mare cît să pot sta în picioare, legănată în braţele mamei în timp ce mii şi mii ţipau şi băteau din palme şi dansau pe scaune. *Porneşte-mă... Dacă mă porneşti, nu mă mai opresc...* 763 Strings au ţinut o reprezentaţie la lift şi la dentist, ţin minte şi asta. Şi asta nu e ce era mai rău.
S-au agăţat de amintiri, storcîndu-mi tot mai multe, întorcîndu-mă pe dos. *Ai experienţă?* Pe o înregistrare de-a

tatălui meu fiindcă şi el a murit, înainte ca ai mei să se întîlnească măcar, şi nimeni altcineva n-a avut curajul să pună întrebarea aia. *Ai experienţă?... Eh, eu am.*

(Eh, *eu am.*)

Cinci contra unu şi n-am putut să-i dau la o parte. Numai că poţi să-i spui viol cînd ştii că o să-ţi placă? Bine, dacă aş fi putut să scap, le-aş fi dat să se sature. *Jerkin Crocus nu m-a omorît dar cu siguranţă a fost aproape...*

Băiatul mare s-a ivit primul, mare şi rău şi cu prea mult tupeu pe capul lui. M-am întins după el, l-am ţinut strîns, arătîndu-i. Bătaia nopţii cu ploaie, i-am dat-o lui, i-am hrănit inima cu ea şi l-am făcut să o trăiască. După care a venit tipa, aducînd cu ea bucata de bas. Era agitată, dar asta cam pe unde trebuia.

Acum Krait-ul, care şerpuia după sunet, intra şi ieşea. Cu tot cu obrajii tatuaţi, nu era numai de luat ochii la proşti. Se pricepea; nu te-ai fi aşteptat, dar se pricepea.

Subţirelul şi cu ăla tăcut, melodia şi armonia întîi. Nasol. Subţirelul era un dezastru, nu ştia unde să se ducă şi nici ce să facă o dată ajuns acolo, dar îi dădea înainte ca Divizia S.S. *Sinucigaşi.*

Doamne. Dacă trebuia să mă violeze, nu puteau să aducă pe cineva potrivit? Ceilalţi patru la fel, refuzînd să termine, şi eu trebuia să fac ce era mai bine din toată treaba, pentru noi toţi. Copiat, neoriginal – Subţirelul nu se clătina*. Era o crimă, dar tot ce puteam eu să fac era să-i iau şi să-i zdruncin*. Zei ai rockului în mîinile unei păcătoase supărate.

Niciodată n-a fost mai bine pentru ei. Nişte amărăşteni care au văzut un pic din cum e să fii la vîrf. Dacă n-ar fi fost Subţirelul, era posibil să meargă pînă la capăt. Mai multe trupe acum ca oricînd, toţi convinşi că dacă au cu ei păcătoasa potrivită, dau şi luna jos de pe cer.

Parcă am băgat un pic de vibraţii înainte să terminăm. Săracul Subţirel.

Le-am dat mai mult decît meritau, şi ştiau şi ei asta. Deci cînd i-am implorat să-mi dea drumul, mi-au arătat în sfîrşit respect. Meşterii lor au fost blînzi cu mine, mi-au scos mufele din cap, amărîtul meu cap vîjîind, abuzat, păcătos şi cu inima frîntă, şi au acoperit intrările. A trebuit să dorm şi m-au lăsat. Îl aud pe tip zicînd:

— Am tras ceva, nu jucărie. De scos direct la vînzare. Unde *dracu'* aţi găsit-o pe păcătoasa asta?

— Sintetizator, am mormăit, deja adormită. Lumea în sine, fiule, e un sintetizator.

Ale naibii vise. Eram pe vremuri cu Man-O-War în CA, lăsîndu-l iar de izbelişte, şi era în mare cum a şi fost de fapt, dar ştii cum sînt visele. Sufrageria lui era pe jumătate în aer liber, pe jumătate înăuntru, toţi pereţii aruncaţi afară. Ştii cum sînt visele; nu mi se părea ciudat.

Man-O-War era dezbrăcat aproape complet, de parcă uitase să termine. Vai, asta nu s-a întîmplat *niciodată*. Man-O-War să uite un buton sau o mărgea? Îi plăcea să joace, ca şi lui Krait.

— Atît, îi ziceam, şi el zicea:

— Adică nu ştii nimic mai mult, faci la mişto?

Nimeni dintre puştii din CA, sînt de căcat toţi; nişte amărîţi.

— Contractul tău zice încă două, şi eu decid, întotdeauna eu decid. Şi-ţi place, Gina, ştii asta, nu eşti bună de nimic fără.

Apoi era timpul pentru flashbackuri şi eram în capsulă cu toate mufele băgate, zguduindu-l* pe Man-O-War prin cabluri, dîndu-i carnea şi oasele care-l făceau Man-O-War şi maşinăriile recepţionînd, sunet şi imagine, aşa încît toţi copilaşii cu ecrane din întreaga lume puteau să o redea pe monitoare oricînd aveau chef. Uită drumul, uită concertele, prea multe complicaţii, şi nu era cum sînt casetele, nu era la fel de captivant, nici cu cele mai tari efecte, lasere, nave spaţiale, explozii, degeaba. Şi nici casetele nu erau cum e ce e în cap, viziuni rock'n'roll direct din creier. Fără ore de setări şi alte ore de meşterit în laborator. Dar trebuia să îi faci pe toţi din grup să viseze la fel. Îţi trebuia o sinteză, şi pentru asta aveai un sintetizator, nu d-ăla vechi, instrument muzical, aveai ceva – pe cineva – prin care să canalizezi grupul, să le dai la maximum sufleţelele lor crescute la tubul catodic, să-i zdruncini şi să-i rostogoleşti *(în original: to rock them and roll them)* aşa cum ei înşişi nu ar fi putut. Şi oricine putea fi un erou rock'n'roll atunci. Oricine!

Pînă la urmă, nu trebuia să cînte la instrumente decît dacă voiau, şi de ce să se obosească? Lasă sintetizatorul să preia ce-şi imaginează şi să le amplifice pînă pe Muntele Olimp.

Sintetizator. Sinner. Păcătoasa. *(în original: Synthesizer. Synner. Sinner. (Joc de cuvinte unde synthesizer se traduce prin sintetizator, prescurtat apoi prin synner, iar sinner, folosit în repetate rînduri de-a lungul textului, prin păcătoasă. Astfel, verbul to sin, a păcătui, devine în text şi o prescurtare pentru synthesize, a sintetiza)).*

Nu oricine poate să facă asta, să păcătuiască pentru rock'n'roll. Eu pot.

Dar nu e ca şi cum ai sări toată noaptea la un concert într-un bar cu o trupă de care încă n-a auzit nimeni... Man-O-War şi sufrageria lui spartă au revenit, şi a zis:

— Mi-ai zguduit* pereţii pînă i-ai zburat afară. N-o să te las niciodată să pleci.

La care eu:

— Am plecat.

Apoi eram afară, fugind la început, crezînd că mă ajunge din urmă. Dar probabil îl pierdusem pe drum, şi atunci cineva m-a apucat de gleznă.

Subţirelul avea o tavă, era Dl. Îngeraş Milostiv. A împins piciorul patului cu genunchiul şi m-a făcut să mă ridic încet în fund. O păcătoasă adevărată se ridică din mormînt, nu poţi s-o faci să rămînă jos.

— Ia.

Mi-a pus tava în poală, a tras un scaun. Un soi de supă groasă într-un bol pe care mi-l dăduse, cu biscuiţi vegetali pe care să-i rup şi să le dau drumul înăuntru.

— M-am gîndit că vrei ceva fin şi uşor.

Şi-a pus laba piciorului stîng pe piciorul drept şi a privit-o atent.

— N-am mai ars-o* aşa *niciodată*.

— N-ai de unde, indiferent cine de pe lumea asta ţi-ar face-o*. Fugi cît mai poţi, bagă-te în management. Banu' Gros *gros* e în management.

Îşi ronţăia unghia.

— Mereu îţi dai seama?

— Dacă Stones ar reveni mîine, n-ai putea nici să baţi din degetele de la picioare.

— Şi dacă mi-ai lua tu locul?

— Sînt o păcătoasă, nu un clovn. Nu poţi să sintetizezi

(Cealaltă traducere a verbului to sin) şi să şi dansezi. S-a încercat.

— *Tu* ai putea. Dacă ar putea cineva.

— Nu.

Părul aţos ca mătasea porumbului i-a căzut pe faţă şi el l-a dat la o parte.

— Mănîncă-ţi supa. Vor s-o ia de la capăt curînd.

— Nu.

Mi-am atins buza de jos, care se umflase cît un cîrnat.

— Nu mai sintetizez pentru Man-O-War şi nici pentru voi. Vreţi să-mi daţi una iar, daţi-mi. Stricaţi-mi o mufă, provocaţi-mi afazie.

Aşa că a plecat şi s-a întors cu o groază de inşi, meşteri şi ajutoare, şi mi-au turnat supa pe gît şi mi-au îndesat-o şi m-au cărat pînă la capsulă, ca să pot să fac din Misbegotten senzaţia anului.

Am ştiut că imediat cum iese prima casetă, Man-O-War o să miroasă ceva. Porneau deja maşinăria cu care să mă păstreze departe de el. Şi m-au păstrat bine în cameră – unde vechiul lor păcătos se pocăise, mi-a zis tipa. Păcătosul lor a venit şi el să mă vadă. Mă gîndeam la otravă picurîndu-i de pe canini, ameninţări cu moartea. Dar nu era decît un tip cam de vîrsta mea cu o groază de păr care să-i ascundă mufele (eu nu mă oboseam, nu mi-a păsat niciodată că se văd). Venise doar să-şi prezinte onorul, cum am putut să învăţ să dau* din mine ce dau?

Un prost.

M-au păstrat bine în cameră. Beţii cînd aveam chef şi un şoc ca să mă trezesc, un şoc pentru vitamine, un şoc ca să scap de coşmaruri. Şocuri, şocuri, nici o sfîrîială. Aveam piste ca bătrînul B&O, şi nici nu ştiau ce vreau să zic cu asta. Au renunţat la Subţirel şi-au luat pe cineva un pic mai potrivit, cineva care putea să se împace cu treaba şi să funcţioneze pe bani puţini, o fată de şaişpe ani cu o faţă de călugăriţă. Dar se zgîlţîia* şi se zgîlţîiau* şi ne zgîlţîiam* toţi. Pînă a venit Man-O-War să mă ia acasă.

A păşit ţanţoş în camera mea, cu părul evantai ca o coadă de păun (ascunzînd mufele) şi a zis:

— Voiai să lansezi oarece acuzaţii, Gina dragă?

Pînă la urmă şi-au încheiat socotelile peste patul meu.

Cînd Misbegotten au zis că sînt a lor acum, Man-O-War a zîmbit şi a zis:

— Da, iar eu v-am cumpărat *pe voi*. Sînteţi ai mei *cu totul* acum, voi *şi* păcătoasa voastră. Păcătoasa mea.

Ăsta era adevărul. Man-O-War îşi pusese trustul să înceapă să cumpere Misbegotten imediat după ce a ieşit prima casetă. Tot tîrgul era încheiat cînd o terminaserăm pe a treia, şi n-au ştiut niciodată. Trusturile cumpără şi vînd tot timpul. Toţi erau în belele mai puţin Man-O-War. Şi cu mine, a zis. I-a dat pe toţi afară şi s-a aşezat pe patul meu să mă ceară înapoi.

— Gina.

Ai văzut vreodată miere turnată pe tăişul unui ferăstrău? Ai auzit cum sună? N-ar fi putut cînta fără să rănească pe cineva grav şi nu ştia să danseze, dar înăuntrul lui, se zgîlţîia. Dacă-l zgîlţîiam eu.

— Nu vreau să fiu o păcătoasă, nici pentru tine, nici pentru oricine altcineva.

— O să vezi totul altfel cînd o să te duc înapoi în Ce-A.

— Vreau să mă duc într-un bar de mîna a doua şi să-mi dansez creierii pînă scot mufele din ei.

— Gata cu astea, drăguţă. De-asta ai venit aici, nu? Dar toate barurile s-au dus, şi la fel toate trupele. Ultima strigare a fost cu ani în urmă; acum totul e acolo sus. Totul, acolo sus.

Şi-a ciocănit tîmpla cu degetele.

— Ai îmbătrînit, oricît aş cheltui ca să-ţi ţin corpul tînăr. Şi nu-ţi dau eu totul? Şi n-ai zis tu că eu am de unde?

— Nu e aceeaşi chestie. Nu fusese de pus pe sticlă ca lumea să se *uite*.

— Dar nu e vorba că rock’n’roll-ul ar fi murit, iubito.

— Tu îl omori.

— Nu eu. Tu încerci să-l îngropi de viu. Dar eu o să te ţin în priză multă, multă vreme.

— O să scap iar. Ori o să faci rock’n’roll pe cont propriu, ori o să renunţi, dar n-o să mai scoţi nimic de la mine. Nu e felul meu, nu e timpul meu. Cum zicea cineva, „nu trăiesc azi”.

Man-O-War a rînjit.

— Şi cum zicea altcineva, „Rock’n’roll-ul nu uită niciodată”.

Şi-a chemat băieţii şi m-au dus acasă.

RUDY RUCKER
POVEŞTI CU HOUDINI

Rudy Rucker, profesor asistent de sisteme de calcul la San Jose State Univeristy, este poate cel mai curajos-vizionar scriitor de science fiction activ astăzi. Merge contra curentului multor oameni de ştiinţă scriitori de SF, prin aceea că opera lui reflectă nu tehnologia plină de şaibe şi nituri, ci viziuni radicale venite din zonele ezoterice ale matematicii. Nuvele de Rucker atît de larg aclamate precum White Light sau Software îşi trag puterea imaginativă din studiile lui Rucker asupra teoriei informaţiei, topologiei multidimensionale şi a mulţimilor infinite.

Dar opera lui Rucker este marcată nu de ariditate filosofică ci de o umanitate violentă, la limita inferioară. Iar măiestria lui narativă şi imaginaţia fertilă se extind dincolo de fragmente de idei metafizice. Povestirea care urmează este scurtă, dar de un fantastic perfect construit. Luată din volumul lui de povestiri scurte The 57th Franz Kafka, arată originalitatea lui de forţă inventivă la nivelul ei cel mai exaltant..

Ultima lui carte este Mind Tools, cea de-a patra lui lucrare non-ficţională de popularizare a ştiinţei, care se ocupă cu rădăcinile conceptuale ale matematicii şi teoriei informaţiei.

Houdini e lefter. Circuitul de vodevil a murit, la fel şi scenele din oraşele mari. Mel Rabstein de la Pathé News îl sună pentru un film.

— Două mii avans plus trei procente net cînd e gata.

— Facem.

Ideea e să ia un preot, un rabin şi un judecător care să apară pe cameră cu Houdini în toate scenele mari. Are să fie de lung metraj şi să se dea în lanţul lui Loew. Tot ce ştie Houdini cu siguranţă e că o să fie evadări, din alea dure, fără avertizare.

Începe la patru dimineaţa, 8 iulie 1948. Dau buzna în casa lui Houdini din Levittown. Locuieşte acolo cu Mama lui invalidă. Scena de început cu preotul şi rabinul doborînd uşa cu picioarele. Detaliu pe pantofii lor negri cu talpă groasă. Lumina reală. Filmarea e cu purici, tremurată, cinema verité gen n-avem-încotro. Totul e pe bune.

Judecătorul are o găleată mică de ceară topită, şi lui

Houdini îi sînt acoperiţi ochii şi urechile şi nările. Chipul misterios şi întunecat e acoperit înainte ca el să se trezească bine, să se obişnuiască cu evenimentele, să părăsească visele cu urmăriri. Houdini e pregătit. Îl înfăşoară în bandaje Ace şi bandă chirurgicală, o mumie, un trabuc White Owl.

Eddie Machotka, cameramanul de la Pathé, trage în time-lapse drumul cu maşina pînă la pista aeriană. Trage cîte o fotogramă la fiecare zece secunde aşa că drumul de jumătate de oră durează doar două minute pe ecran. Întunecat, cu unghiurile alese greşit, dar tot convingător. E *fără tăieturi*. În partea din spate a Packard-ului, în poală la preot, judecător şi rabin, stă întins Houdini, o gogoaşă albă cu o crustă de bandă, tresărind în timpul condensat.

Maşina trage direct pe pistă, lîngă un bombardier B-15. Eddie sare din ea şi îi filmează pe cei trei sfinţi martori descărcîndu-l pe Houdini. Panoramare cu avionul. JEGOASA stă scris clar lîngă bot.

Jegoasa! Şi nu zboară cu ea piloţi de stropit recolta sau rezevişti, nu, moşule, ci Johnny Gallio şi ai lui Flying A-Holes! Pînă aici! Johnny G., cel mai decorat luptător aerian din Cel de-al Doilea Război Mondial, pilotînd, cu Şmecheru' Tires Jones navigînd, şi nici mai mult nici mai puţin decît Plîngăciosu' Max Moscowitz în spate.

Johnny G. sare afară din carlingă, nu prea repede, nu prea încet, doar relaxat, Johnny în geacă de pilot. Plîngăciosu' Max şi Şmecheru' Tires se ivesc din trapa de lansare a bombelor, rînjind şi gata să-i dea drumul.

Judecătorul scoate un ceas de buzunar în formă de ridiche. Camera face zoom pe el înainte şi înapoi; 4:50 A.M., cerul se luminează.

Houdini? Nu ştie că-l lasă pe mîna trapei de bombe a Jegoasei. Nici nu poate să audă sau să vadă sau să miroasă. Dar e împăcat, bucuros că toate astea au loc în aer liber, bucuros că *chiar se întîmplă.*

Toată lumea urcă în avion. Mişcări proaste de cameră cînd intră Eddie. Apoi un cadru cu Houdini, lung şi alb, viermuind ca o larvă. E cuibărit fix în lada bombei, cu Plîngăciosu' Max aplecîndu-se deasupra lui ca un soi de furnică lucrătoare sălbatică.

Motoarele se aprind cu un nechezat de cal. Preotul şi

rabinul stau de vorbă. Haine negre, feţe albe, dinţi cenuşii.

— Ai ceva de mîncare? întreabă preotul.

E bine făcut, tînăr, cu păr blond şi rar. Ditamai fundaşul de la Notre Dame sub roba aia.

Rabinul e un tip mic cu o fedora şi o barbă neagră. Are o gură de Franz Kafka, numai ticuri şi dinţi.

— Din cîte am înţeles o să luăm micul dejun în terminal după lansare.

Preotul ia două sute pentru asta, rabinul trei. E un nume mai mare. Dacă grăbeşte lucrurile o să asiste şi la celelalte evadări.

Nu e un avion mare, pînă la urmă, şi oriunde ar îndrepta Eddie camera, mereu e o parte albă din Houdini în cadru. În faţă se poate vedea Johnny G. din profil, arătosul Johnny care acum nu arată tocmai bine. Sînt stropi de sudoare pe buza lui lungă de sus, sudoare de băutură. Pacea îi pică greu lui Johnny.

— Ia-o pur şi simplu în sus în spirală, zice uşor Şmecheru' Tires. Ca un arc de saltea, Johnny.

Prin hublouri se vede orizontul înclinat cum trece pe lîngă ei, pînă cînd lovesc salteaua de sus a norilor. Max priveşte un altimetru, rînjind şi arătîndu-şi dinţii. Ţîşnesc afară din nori, în soarele care bate oblic de sus. Johnny ţine de elice... ar urca la nesfîrşit dacă nu i-ar zice nimeni să se oprească... dar acum e destul de sus.

— Cad bombele! anunţă Şmecheru' Tires.

Preotul îşi face cruce şi Plîngăciosu' Max trage maneta de lansare. Cadru cu Houdini înfăşurat în alb în lada bombei ca un sicriu. Fundul se desprinde şi forma alungită cade încet, la început lipsită de greutate. Apoi siajul apucă un capăt şi începe să se rostogolească, alb închis pe albul deschis al norilor de jos.

Eddie menţine cadrul cît de mult poate. E un nor mare în formă de ou dedesubt, şi Houdini cade spre el. Houdini începe să se dezvelească. Se văd bandajele cum îi rămîn în urmă, biciuind înainte şi înapoi ca un flagel lung, apoi *tip!*, a intrat ca un spermatozoid în norul ăla alb şi rotunjit.

Pe drumul înapoi la pistă, Eddie şi omul cu sunetul fac turul avionului întrebînd pe toată lumea dacă e de părere că Houdini o să reuşească.

— Sper din tot sufletul – rabinul.

— N-am idee – preotul, aşteptînd micul dejun.

— N-are cum – Plîngăciosu’ Max. O să se izbească cu trei mii cinci sute de kilmetri.

— Toţi murim – Johnny G.

— În locul lui probabil aş încerca să fac o paraşută din bandaje – Şmecheru’ Tires.

— E o dilemă – judecătorul.

Norii burniţează şi avionul împroaşcă perdele mari de apă cînd aterizează. Eddie îi filmează ieşind şi înregistrîndu-se la intrarea în micul terminal, părăsit cu excepţia…

În cealaltă parte a camerei, cu spatele la ei, un bărbat în pijamale joacă pinball. Fum de ţigară. Cineva îl strigă, şi el se întoarce – Houdini.

Houdini îşi aduce mama să vadă iureşul. Toată lumea în afară de ea e înnebunită după asta. Ea însă e foarte supărată şi se trage de păr. Mare parte din el e smuls, mult păr alb bătrîn pe podea lîngă scaunul ei cu rotile.

Acasă, Houdini cade în genunchi şi imploră şi imploră pînă cînd ea îi dă voie să termine filmul. Rabstein de la Pathé zice că încă două cascadorii şi gata.

— Nu mai fac magie după asta, promite Houdini. Folosesc banii ca să deschid un mic magazin de muzică al nostru.

— Băieţelul meu drag.

Pentru a doua cascadorie îi duc pe Houdini şi pe mama lui cu avionul pînă la Seattle. Rabstein vrea să o folosească pe bătrînă pentru cadre cu reacţiile. Pathé îi instalează pe cei doi într-o pensiune, lăsînd momentul şi natura evadării nedeterminate.

Eddie Machotka se ţine aproape, filmînd bucăţi din lungile lor plimbări la docuri. Houdini mîncînd un crab Dungenesss. Mama lui cumpărînd caramele. Houdini luîndu-i o perucă.

Patru siluete în fîşuri negre alunecă dintr-o barcă de pescuit. Poate că Houdini le aude paşii, dar nu îndrăzneşte să se întoarcă. După care se năpustesc asupra lui: preotul, judecătorul, rabinul, şi de data asta şi un doctor – ar putea fi Rex Morgan.

Cît timp bătrîna urlă şi urlă, doctorul îl doboară pe Houdini cu o injecţie mare de pentotal de sodiu. Marele artist al evadărilor nu opune rezistenţă, doar priveşte şi zîmbeşte pînă

se pierde. Bătrîna îl izbeşte pe doctor cu poşeta înainte ca preotul şi rabinul să îi îndese pe ea şi pe Houdini în barca de pescuit.

În barcă sînt Johnny G. şi The A-Holes dinnou. Johnny poate să zboare cu orice, pînă şi cu o barcă. Ochii îi sînt injectaţi şi privirea peste tot, dar Şmecheru' Tires îl ghidează afară din port şi în jos pe Puget Sound la un jgheab de buşteni. Durează cîteva ore, dar Eddie trage totul în time-lapse... Houdini întins într-o jumătate de buştean scobit şi doctorul injectîndu-l din cînd în cînd.

Într-un tîrziu ajung la un soi de iaz cu cîţiva buşteni în el. Plîngăciosu' Max şi judecătorul au un tub de ipsos şi îl toarnă în jurul lui Houdini. Îi astupă cu bandă orificiile capului, mai puţin gura, care primeşte un tub de respirat. Ceea ce fac e să-l închidă într-un buştean mare, cu tubul de respirat ieşit în afară mascat într-un ciot de ramură. Houdini e inconştient şi blocat în buştean cu o umplutură de alabastru... cam ca un vierme mort într-o prăjitură cu cremă. Preotul şi rabinul şi judecătorul şi doctorul aruncă buşteanul peste bord.

Stropeşte, se rostogoleşte şi se amestecă printre ceilalţi buşteni care aşteaptă să fie tăiaţi. Acum sînt zece buşteni, şi nu-ţi poţi da seama în care dintre ei e Houdini. Lama e pornită, iar banda rulantă apucă primul buştean.

Cadru cu buştenii agitîndu-se. În plan frontal, mama lui Houdini îşi smulge părul din perucă. Un mare SKAAAAAZZZT de la primul buştean în curs de tăiere. Se poate vedea lama în fundal, un ferăstrău uriaş tăind buşteanul drept pe mijloc.

SKAAAZZZT! SKAAAAAZZZZZT! SKAAAZZZZT! Aşchiile zboară. Unul cîte unul buştenii sînt agăţaţi şi ridicaţi la ferăstrău. Vrei să nu te uiţi, dar nu poţi... aşteptînd să vezi sîngele şi mîncarea îngurgitată zburînd peste tot. SKAAAZZZZT!

Johnny G. bea ceva dintr-o sticluţă argintie de buzunar. Buzele i se mişcă fără sunet. Înjurături? Rugăciuni? SKAAAZZZT! Faţa de cal agitată a Plîngăciosului Max transpiră şi rînjeşte. Mama lui Houdini şi-a smuls peruca pînă la plasă. SKAAAZZZZZZT! Ochii Şmecherului Tires sînt mari şi albi ca nişte ouă fierte tari. Se serveşte din sticluţa lui Johnny. SKAAAZZT! Preotul îşi şterge fruntea şi rabinul... SKNAKCHUNKFWEEEEE!

Praf de ipsos zboară din al nouălea buştean. Cade în două bucăţi, descoperind doar un negativ al corpului lui Houdini. Un

mulaj gol! Cu toţii se urcă pe docul morii, camera panoramează, căutîndu-l pe marele om.

Peste strigăte şi urale se aude tonomatul în cantina muncitorilor. Surorile Andrews. Şi înăuntru e... Houdini, bătînd din picior şi mîncînd un cheeseburger.

— Încă o singură evadare, promite Houdini, după care ne luăm magazinul ăla de muzică.

— Sînt tare neliniştită, Harry, spune mama lui chealã. De ţi-ar da măcar o avertizare.

— Mi-au dat, de data asta. Floare la ureche. Zburăm spre Nevada.

— Sper numai să te ţii departe de animatoare.

Preotul şi rabinul şi judecătorul şi doctorul sînt cu toţii de faţă, de data asta şi un om de ştiinţă. O cameră joasă de beton cu fante drept ferestre. Houdini e îmbrăcat într-un costum de scafandru din cauciuc negru şi face un număr cu cărţi de joc.

Omul de ştiinţă, o sosie a lui Albert Einstein, vorbeşte scurt la telefon şi îl aprobă din cap pe doctor. Doctorul zîmbeşte generos la cameră, apoi îi pune cătuşe lui Houdini şi îl ajută să coboare într-un bazin cilindric cu apă. Serpentinele frigorifice îl răcesc, şi în scurt timp îl congelează pe Houdini într-un uriaş tort de gheaţă.

Preotul şi rabinul doboară laturile bazinului, şi iată-l pe Houdini ca o uriaşă petardă de gheaţă cu capul rămas afară drept fitil. Afară e un camion cu încărcător hidraulic. Johnny G şi The A-Holes aşteaptă acolo şi îl încarcă pe Houdini în spate. Gheaţa e căptuşită ca să nu se topească în soarele fierbinte al deşertului.

La trei kilometri depărtare se poate vedea un turn de teste ascuţit cu o mică baracă în vîrf. E un perimetru de testare pentru arme atomice într-un deşert uitat de Dumnezeu în plină Nevada. Eddie Machotka merge în camion cu Houdini şi The A-Holes.

Cadru cu turnul suplu conturîndu-se în zare, umflătura obscenă a bombei din vîrf. Dumnezeu ştie ce sfori a tras Rabstein ca să ajungă cu Pathé aici.

E o gaură cilindrică în pămînt direct sub turn, chiar la *nivelul zero*, şi îl bagă pe Houdini, îngheţat, în ea. Capul lui, la

acelaşi nivel cu terenul, rînjeşte la ei ca un cactus peyote. Se întorc toţi cu maşina, repede, înapoi la buncăr.

Eddie filmează totul în timp real, fără tăieturi. Mama lui Houdini e în buncăr, bineînţeles, smulgînd părul dintr-o poală de peruci. Mîinile omului de ştiinţă îi dau nişte zaruri.

— Doar ca să-i dăm o şansă de izbîndă, n-o să detonăm pînă nu dai un doi. Se cheama ochi-de-şarpe, corect?

Prim plan pe faţa ei, înnebunită de griji. Cît de încet se poate, agită zarurile şi dă cu ele pe podea.

Ochi-de-şarpe!

Înainte ca oricine altcineva să reacţioneze, omul de ştiinţă a apăsat butonul, o lucire de bucurie în ochii lui îndepărtaţi. Lumina instantanee e filtrată în buncăr, colorînd tot negrul pînă la gri. Apoi loveşte unda de şoc şi judecătorul se prăbuşeşte, probabil atac de cord. Urletul continuă. Chipurile încărcate se întorc încoace şi încolo.

Apoi e gata, şi zgomotul e dus, dus cu totul mai puţin... un *claxonat* insistent, chiar la ieşirea din buncăr. Omul de ştiinţă desface uşa şi privesc cu toţii afara, Eddie filmînd peste umerii lor.

E *Houdini*! Da! Într-o decapotabilă albă, cu o animatoare cu sînii mari!

— Daţi-mi banii! strigă. Şi daţi-mă dispărut!

MARC LAIDLAW
BĂIEŢII DIN 400

Scriitorii de cyberpunk sînt cunoscuţi pentru conceptele bizare şi o aplecare generală către straniu. Marc Laidlaw se remarcă pînă şi într-o asemenea companie. Opera lui este marcată de îmbinări complet neobişnuite, perspective neaşteptate, şi un umor negru care trece în ultraviolet. Îşi trage inspiraţia dintr-un amestec de influenţe contemporane, cu o slăbiciune aparte pentru tot ce e misterios, intuitiv şi neaşteptat.

Povestirea care urmează domonstrează fuziunea inspirată de elemente a lui Laidlaw, îmbinînd trăsături de mit apocaliptic cu aerul modern de legendă al găştilor de stradă urbane. „Băieţii din 400" este un melanj în forţă, de o ciudăţenie veritabilă, mult mai uşor gustat decît descris.

Marc Laidlaw locuieşte în San Francisco. Ultimul lui roman este Dad's Nuke*.*

„Sacrifică-ne!"

— *Popol Vuh*

Stăm şi simţim cum moare Fun City. Cu două etaje deasupra subsolului nostru, la nivelul străzii, ceva mare turteşte piramidele de apartamente. Simţim vieţile stingîndu-se ca nişte becuri sparte; nu-ţi trebuie al doilea văz ca să vezi prin alţi ochi în momente ca astea. Am puseuri de frică şi durere instantanee, dar nici una nu durează mult. Cartea îmi scapă din mîini şi suflu în lumînare, stingînd-o.

Noi sîntem Fraţii, o echipă de doisprezece. Ieri erau douăzeci şi doi, dar nu toţi au apucat să ajungă la timp în subsol.

Slash, jupînul nostru, e suit pe o ladă încărcîndu-şi şi descărcîndu-şi pistolul cu unicul lui glonţ de argint. Jaguar Plîngăciosul îngenunchează în colţ pe pătura lui veche, plîngînd ca apucatul, şi de data asta are şi de ce. Bunul meu Frate Jade tot roteşte de cilindrii holotubului căutînd posturi, dar nu prinde decît purici care sună ca urletul din minţile noastre, urletul care

nu vrea să se stingă decît pe măsură ce e strivit voce cu voce.

Slash face:

— Jade, opreşte chestia aia sau ţi-o scurt-circuitez eu.

El e şeful nostru, jucătorul nostru. Are buzele cenuşii, gura de două ori prea largă acolo unde un bisturiu Soooooot i-a deschis obrajii. E sîsîit.

Jade se strîmbă şi opreşte tubul, dar sunetele pe care le auzim în loc nu sînt cu nimic mai bune. Bubuituri de paşi îndepărtaţi, strigăte din cer, rîs monstruos. Pare a trece mai departe, mai adînc în Fun City.

— O să fie duşi cît ai clipi, face Jade.

— Crezi că le ştii pe toate, face Vave O'Claw, disecînd un ceas cu sonerie cu un deget de crom în felul în care unii copii se scurmă în nas.

— Nici măcar nu ştii ce sînt...

— I-am văzut, face Jade. Croak *(Croak – croncănit, a croncăni)* şi cu mine. Aşa e, Croak?

Aprob fără nici un sunet. N-am limbă în gură. Doar croncănesc după ce m-au aranjat pe gratis fiindcă am vorbit urît cu un cognibot al Controllerilor cînd aveam doisprezece ani.

Jade şi cu mine am ieşit noaptea trecută şi ne-am căţărat pe o piramidă goală ca să vedem ce putem vedea. Dincolo de Riverrun Blvd. lumea ardea de lumină şi a trebuit să nu mă uit. Jade a privit fix în continuare şi a văzut uriaşii sălbatici alergînd cu strălucirea. Apoi am auzit o mie de corzi de chitară rupîndu-se şi Jade a zis că uriaşii smulseseră Podul Mare din rădăcini şi aruncaseră cu el după lună. Am ridicat privirea şi am văzut o arcadă neagră dîndu-se peste cap, cablurile vibrînd în timp ce se răsucea în sus şi iar în sus prin fumul cu aşchii şi nu cădea înapoi – cel puţin nu cît am aşteptat noi, adică nu foarte mult.

— Orice ar fi s-ar putea să rămînă aici pe veci, face Slash, sucindu-şi gura la mijloc cînd rînjeşte. Să nu plece niciodată.

Plîngăciosul se opreşte din suspinat atît cît să zică:

— Ni-niciodată?

— De ce ar pleca? Se pare că au bătut drum lung ca să ajungă în Fun City, nu? Poate avem o echipă nouă pe mîini, Fraţilor.

— Fix ce avem nevoie, face Jade. Nu-mi cereţi să mă bat cu ei, totuşi. Nu-s înarmat destul. Dacă n-au putut Controllerii să-i oprească să intre peste noi, ce-am putea noi să facem?

Slash îşi lasă capul pe o parte.

— Jade, Fratele meu, ascultă bine. Dacă eu îţi cer să te baţi, te baţi. Dacă îţi cer să sari dintr-un cuib, sari. Sau găseşti altă echipă. Ştii că nu-ţi cer astea decît ca să ai mereu o viaţă interesantă.

— Destul de interesantă, mormăie bunul meu Frate.

— Hei! face Plîngăciosul.

E mai mare şi mai bătrîn decît oricare dintre noi, dar n-are nici mintea unuia de zece ani.

— Ascultaţi!

Ascultăm.

— N-aud nimic, face Skag.

— Da! Ni-nimic. S-au dus.

S-a grăbit să vorbească. Într-o clipă tunetul e în ziduri, betonul colcăie sub picioare şi tavanul plouă. Plonjez sub o masă, cu Jade.

Tunetul se stinge într-o şoaptă. Apoi e linişte adevărată.

— Eşti întreg, Croak? face Jade.

Dau din cap că da şi mă uit în subsol după ceilalţi Fraţi. Îmi dau seama după starea de spirit a echipei din încăpere că nimeni nu e rănit.

În clipa următoare scoatem un oftat pe douăsprezece voci.

E lumină naturală în subsol. De unde?

Privind de sub masă, văd în treacăt luna la mai bine de două etaje deasupra. Ultimul şoc spărsese vechiul cuib de locuinţe, deschizîndu-l spre cer. Straturi de podele şi plafoane mărginesc o fisură; ţevi de apă se încrucişează în aer ca nişte pînze de metal; capătul flasc al unei saltele varsă spumă peste noi.

Luna dispare într-un fum negru clocotitor; e acelaşi fum pe care l-am văzut clătind oraşul ieri, cînd stelele sfîrîiau ca nişte vîlvătăi într-un accident de maşină. Doamna Moarte cu parfumul ei ce coboară tîrîndu-se odată cu fumul.

Slash stă crăcănat peste spărtura care trece prin centrul camerei. Îşi bagă pistolul în buzunar. Argintul singurului glonţ a fost amestecat cu puţin din sîngele lui Slash. Îl păstrează pentru Soooooot-ul care i-a dat rînjetul ăla, un anume şmecher pe nume HiLo.

— Bine, trupă, face Slash. Hai s-o tăiem de-aici.

Vave şi Jade rup scîndurile de la uşă. Subsolul fusese

securizat, ca să ne păzească bine cînd se îngroaşă gluma în Fun City. Vave ecranase zidurile, ca atunci cînd vin cogniboţii Controllerilor să scaneze după ascunzători să recepteze ţevăraia dintr-o cameră goală. Nici urmă de noi.

Dincolo de uşă, treptele se înclină într-o pantă dementă; nimic cu care să nu ne descurcăm. Privesc în urmă la subsol cînd ne îndreptăm în sus, fiindcă ajunsesem să simt că acolo e acasă.

Eram acolo cînd au venit Controllerii să caute recruţi pentru război. S-au gîndit că avem exact vîrsta care trebuie:

— Ieşiţi, ieşiţi la vedere!

Cînd au venit la vînătoare, ne-am făcut numărul şi am dispărut.

Asta era în ultimele zile din calendar, cînd toată lumea urla:

Hei!

A Venit!

Ultimul Război Mondial!

Ce ne-au zis despre război încăpea în vîrful degetului mic al lui Vave, pe care şi-l scobise pentru săgeţi explozive. Încă voiau ca noi să luptăm în el. Tîrgul era să primim o excursie pe Lună gratis, pentru antrenament la Base English, apoi să ne trimită înapoi pe Pămînt cu bateriile încărcate şi hai pe ei. MexicoSovieticii cloceau războaie ca pe ouă, unul după altul, în sud. Lucrurile s-au înfierbîntat într-atît încît puteam să vedem cerul strălucind alb în unele nopţi, iar ziua galben.

Controlul Federal ne-a închis bine oraşul continental într-o băşică transparentă: numai aerul şi lumina intrau şi ieşeau fără parolă. Vave a fost sigur, cînd a văzut lumina galbenă, că MexicoSovieticii lansaseră ceva înfiorător contra cortinei invizibile, ceva destul de puternic cît să treacă prin ea.

Tăcem mîlc şi ne strecurăm pînă la Bulevard. Teritoriul nostru ţine de pe 56 pînă pe 88 între Westland şi Chico. Luminile străzii sînt sparte la fel ca fiecare fereastră a tuturor clădirilor şi maşinilor distruse. Gunoaie şi cadavre sînt împrăştiate peste tot.

— Ei, căcat, face Vave.

Plîngăciosul începe să zbiere.

— Mai caută, Croak, face Slash. Ia tot.

Vreau să nu mă uit dar trebuie să păstrez asta pentru mai tîrziu. Aproape că plîng fiincă mama şi fratele meu adevărat au

murit. Pun *asta* deoparte şi fac ce e de făcut. Slash mă lasă să mă ţin pe urma Fraţilor.

La Pilonul Federal – de unde controlează oamenii şi părţile programabile din Fun City – Domnul Rezolvă-tot mi-a prins limba cu foarfeca şi a început de la celălalt capăt. N-a trăit cît să-şi termine treaba. O brigadă de Quazis şi Moofs, condusă de Fraţii mei, m-a scăpat.

Asta cere muncă de echipă. Ştiu că altceva au zis Controllerii, au zis că sîntem bătăuşi subversivi, ca Anarcanii, fără nici o loialitate pentru Fun City. Dar dacă ai ascultat vreodată ce spun ei, pune-ţi sare în urechi. Ai noştri nu s-au bătut decît cînd a trebuit. Cînd viaţa a devenit apăsătoare în Fun City, nu era altundeva de sărit decît în lături, în teritoriul următor. Intră nepoftit şi... lucrurile s-au rezolvat.

Văd o lucire argintie pe Bulevard. Un cognibot e calat cu scanerele oprite, inutil pentru chelioşii care stau în Pilon şi supraveghează străzile. Îl arăt cu degetul, gîndindu-mă că nu se poate să mai fi rămas mulţi chelioşi.

— Nu mai e lege, face Jade.

— Nu ne mai stă nimic în cale, face Slash.

O luăm de-a lungul Bulevardului. Cînd trece pe lîngă robot, Vave se opreşte ca să-i deşurubeze duzele laser de pe turelă. Legate la nişte baterii, o să iasă nişte arme meseriaşe.

Luăm lanterne din magazine-monstru distruse. O vreme ne uităm prin ruine, dar treaba se complică rapid. Rămîne să ne găsim drumul prin munţii prăbuşiţi care erau piramidele şi cuiburile lungi cît un cartier întreg. Durează ceva timp.

E vopsea proaspătă pe zidurile încă în picioare, scurgîndu-se în roşu-negricios de parcă n-o să se mai usuce niciodată. Mirosul de moarte proaspătă suflă dinspre centrul oraşului. Altă mîţă vagaboandă ni s-a pişat în teritoriu.

Mă întreb de supravieţuitori. Cînd ne trimitem mintea prin ruine, nu simţim nimic. N-a fost niciodată multă lume aici cînd lucrurile mergeau bine. Cele mai multe cuiburi s-au golit în anii zăpuşelii, cînd bătrînii au murit şi copilaşii, neatinşi de boală, s-au apropiat unii de alţii şi au învăţat să împartă puterea.

Se face tot mai întuneric, mai cald; miroase tot mai rău. Din cînd în cînd soarele ne priveşte prin vîrtejurile de fum. Cadavrele care ne privesc de la ferestre mă fac să mă bucur că n-am căutat-o deloc pe mama sau pe fratele meu. Adunăm

conserve cu mîncare, în linişte deplină. Bulevardul n-a mai văzut o noapte atît de moartă. De obicei brigăzile se plimbau, făceau ravagii, cafturi la liber după reguli.

Trecem prin teritoriu după teritoriu: Bennies, Silks, Quazis, Mannies şi Angels. Nimeni. Dacă vreo echipă e în viaţă, e în ascunzători, neştiută; dacă s-au ascuns la suprafaţă sînt morţi, ca şi restul.

Aşteptăm semnalul psihic – ca o şoaptă în stomac – care să dea de gol altă echipă. În noapte nu e nimic, doar moarte.

— Staţi strînşi, băieţi, face Jade.

— Staţi aşa, face Slash.

Ne oprim la 265 în teritoriul Snubnose. Privind de-a lungul Bulevardului, văd pe cineva care stă în vîrful unui morman de moloz. Scutură din cap şi ridică mîinile.

— Ei bine, face Slash.

Tipul o ia în jos pe morman. E atît de slăbit, că se rostogoleşte şi cade ca o avalanşă pe restul distanţei pînă la stradă. Îl înconjurăm şi ridică privirea în zeroul negru al pistolului lui Slash.

— Salutare, HiLo, face Slash.

Are pe el un rînjet pe care trebuie că l-a păstrat o dată cu glonţul de argint. Îi ajunge pînă la urechi.

— Cum o mai duc Soooooots?

HiLo nu arată tocmai a jupîn. Costumul lui cu fulgere roşii şi negre e pătat şi făcut franjuri, gulerul rupt şi înlocuit cu un bandaj la una dintre încheieturi. Lentila stîngă din rama neagră ochi-de-bufniţă e spartă, iar părul tuns periuţă e răzuit pe alocuri pînă la piele.

HiLo nu zice nimic. Priveşte fix pistolul şi aşteaptă să fie apăsat trăgaciul, ultimul sunet pe care are să-l audă vreodată. Şi noi aşteptăm.

E o lacrimă mare care se scurge de pe lentila spartă, spălînd obrazul jegos al lui HiLo.

Slash rîde. Apoi lasă pistolul jos şi zice:

— Nu în noaptea asta.

HiLo nu schiţează nici un gest.

Pe Bulevard, o conductă de gaz sare în aer şi ne vopseşte pe toţi în lumină portocalie. Izbucnim toţi în rîs. E amuzant, cred. Zîmbetul lui HiLo e tăcut.

Slash îl saltă pe HiLo în picioare cu o zmucitură.

— Am alte chestii sub piele, jupîne. Arăţi vai de steaua ta. Unde ţi-e echipa?

HiLo se uită în pămînt, scutură din cap.

— Jupîne, face, ne-au strivit. Numai aşa se poate zice.

Un şuvoi de lacrimi îl urmează pe primul; şi le şterge.

— N-a mai rămas nimeni din Soooooots.

— Mai eşti tu, face Slash şi pune o mînă pe umărul lui HiLo.

— Nu se poate jupîn fără echipă, Slash.

— Ba cum să nu! Ce s-a-ntîmplat?

HiLo se uită de-a lungul străzii.

— Ne-au luat alţii cartierul, face. Sînt uriaşi, Slash – ştiu că sună a nebunie.

— Nu, face Jade, i-am văzut eu.

HiLo face:

— I-am auzit venind, dar dacă-i şi vedeam nu le-aş fi zis niciodată ălora din Soooooots să stea grupaţi. Credeam că avem şanse de care să ne ţinem, dar am luat ţeapă. Ne-au *aruncat.* Nişte tovarăşi de-ai mei au zburat mai sus de Pilon. Băieţii ăştia... mari, băieţii ăştia. Acum în 400 e plin de ei. Strălucesc şi tremură cum fac luminile cînd iei o bîtă în cap şi leşini.

Vave face:

— Cred că au vrut să bage frica în voi.

— Dacă mă gîndeam că nu-s decît nişte băieţi nu m-aş fi speriat, Frate, face HiLo. Dar sînt mai mult de atît. Am încercat să-i fac psihic şi aproape a mers. Sînt făcuţi din chestia aia: pare adevărată şi te face bucăţi, dar cînd te bagi cu mintea se împrăştie ca albinele. N-am fost destui ca să facem mare scofală. Şi n-am fost pregătiţi pentru ei. Am scăpat numai fiindcă NimbleJax m-a lăsat lat şi m-a îndesat sub un transport. Cînd m-am trezit se terminase. Am luat-o în lungul Bulevardului. Mă gîndeam că o să dau de ceva echipe, dar nu e nimeni. Or fi în ascunzători. Mi-a fost frică să verific. Cei mai mulţi m-ar termina înainte să scot primul cuvînt.

— E greu de unul singur, altfel e cînd ai o echipă în spate, face Slash. Cîte ascunzători ştii?

— Poate şase. Am o pistă pentru JipJaps, dar nu sînt sigur. Ştiu unde dai de Zips, Kingpins, Gerlz, Myrmies... Sledges... Putem să ajungem în teritoriul Galrog rapid, prin tunelurile subterane.

Slash se întoarce spre mine.

— Ce avem?

Scot lista mototolită şi i-o dau lui Jade, care o citeşte.

— JipJaps, Sledges, Drummers, A-V Marias, Chix, Chogs, Dannies. Dacă vreunii din ei mai trăiesc, o să ştie şi de alţii.

— Corect, face Slash.

Jade îmi dă un ghiont:

— Mă întreb dacă echipa asta nouă are un nume.

Ştie că-mi place să pun lucrurile în clar. Rînjesc şi iau lista înapoi, scot un creion şi scriu *Băieţii din 400*.

— Fiindcă au luat 400-le, face Jade.

Aprob din cap, dar asta nu e tot. Undeva cred că am citit de nişte Băieţi care au dat lumea peste cap, care torturau bunicuţe. Sună a ceva de care ar fi în stare Băieţii ăştia.

În capătul străzii, luna urcă prin fumul care îi dă culoarea ruginei. Din ea lipsesc bucăţi mari.

— O să-i rupem, face Vave.

Priveliştea lunii ne întristează şi ne sperie în acelaşi timp. Îmi amintesc cum era, perfectă şi rotundă ca o perlă pe catifeaua de la magazinul de bijuterii, frumoasă şi mai luminoasă decît luminile străzii chiar şi cînd cel mai greu smog o colora în maro. Maroul ăla era mai bun decît roşul ăsta sîngeriu fărîmiţat. Arată de parcă a fost folosită la exerciţii de tragere. Poate că Băieţii ăia au aruncat cu Marele Pod în Base English.

— Cartierul nostru nu mai e, face HiLo. Îi vreau pe Băieţii ăia. O să fie căcaţii ăia sau eu.

— Sîntem cu tine, face Slash. Să ne mişcăm repede. Ne despărţim, Fraţilor. O să luăm cîteva ascunzători. Jade, Croak, voi veniţi cu mine şi HiLo. Să vedem dacă Galroagele ălea ştiu de vorbă bună.

Slash le zice celorlalţi Fraţi unde să se uite şi unde să ne întîlnim. Ne luăm la revedere. Găsim treptele spre cel mai apropiat tunel şi coborîm pe coridoare pline de umbre, unde zac trupuri în aşteptarea ultimului tren.

Ne fugărim cu şobolanii prin tunel. Sînt mai răi şi mai graşi ca oricînd, dar lanternele noastre îi ţin la distanţă.

— Mai ai lama aia afurisită? face Slash.

— Pe-asta mică? HiLo jonglează cu mîna lui bună şi în palmă îi cade o lamă de bisturiu.

Ochii lui Slash îngheaţă şi gura i se strînge.

— S-ar putea să ne trebuiască, face.

— Aşa e, Frate.

HiLo o face să dispară.

Bag seamă că aşa e să fie.

Trecem de încă vreo cîteva coridoare pînă să ieşim deasupra. Ne-am mişcat mai repede decît la suprafaţă; acum sîntem aproape de capătul de jos al Fun City.

— Pe aici.

HiLo arată dincolo de cuiburile distruse. Văd coduri scrise pe zidurile roase: semnale Galrog?

— Staţi aşa, face Jade. Mor de foame.

E un magazin de băuturi la un bloc distanţă. Ridicăm şi răsucim uşa ca să o deschidem, cu uşurinţa cu care rupi o mînă. Nimic nu se mişcă înăuntru sau pe străzi, şi lanternele noastre se plimbă peste şiruri de sticle. Sticlă spartă ne pocneşte sub adidaşi. Locul miroase a băutură, şi mă îmbăt respirînd. Găsim chipsuri şi batoane de ciocolată care au supravieţuit sub o tejghea şi le băgăm în noi în dreptul uşii.

— Deci unde e ascunzătoarea Galrog? face Jade, terminînd un baton 5th Ave.

Chiar atunci simţim împunsătura fină şi adîncă. Asta şopteşte a moarte. O echipă ne anunţă că ne-a înconjurat.

HiLo face:

— Pitiţi-vă.

— Nu, face Slash. Gata cu ascunsul.

Mergem încet la uşă şi ne uităm afară. Umbre se cojesc de pe ziduri şi se strecoară din capete de alei. Nu avem nici o ieşire.

— Nu scoateţi cuţitele, Fraţilor.

Nu m-am mai bătut cu Galrog; pricep de ce ne-a ţinut Slash departe. Sînt blindate cu steluţe, pistoale, puşti... Şi neînarmate ar fi fost fioroase cu ochii lor pictaţi cu foc, părul în cozi gen sumo, ciopîrţite, într-o duzină de culori, şi formele geometrice multicolore tatuate pe obraji. Cele mai multe sînt îmbărcate în negru; toate sînt pe role cu boturi-lamă.

Sentimentele le sînt ascunse de noi în spatele unei perdele de ameninţări tăcute.

O voce joasă:

— Ieşiţi dacă aveţi de gînd să mai respiraţi.

Ieşim, ţinînd aproape în timp ce fetele se strîng în jurul

nostru. Jade ridică lanterna dar o Galrog cu triunghiuri albastre pe obraji şi o coadă blond-violetă i-o zboară din mînă cu piciorul. Zboară învîrtind un spot înnebunitor prin aer. Jade n-are nici o zgîrietură la degete. Eu îmi ţin lanterna oprită.

O ditamai Galroaga se apropie pe role. Arată ca un cognibot, cu baterii pe umeri, cabluri brăzdîndu-i braţele şi tunsoarea afro în care şi-a atîrnat clopoţei şi cioburi de sticlă. Are o turelă laser prinsă la cap şi un pistol în fiecare mînă.

Ne aruncă o privire de control mie şi lui Jade, apoi se întoarce spre jupîni.

— Jupîn HiLo şi Jupîn Slash, face. V-aţi găsit.

— N-o mai lungi, Bala, face Slash. Cartierele sînt distruse.

— Văd.

Zîmbeşte cu dinţi negri, roşi de acid.

— Hevvies au încasat-o alături şi mai avem un teren de joacă.

— Jucaţi-vă fericite o zi, două, face HiLo. Cine i-a strivit pe ei o să se întoarcă după voi.

— Clădirile i-au strivit. Sfîrşitul lumii a fost şi a trecut. Voi unde aţi fost?

— Avem o echipă nouă la joacă prin Fun City, face HiLo.

Ochii Balei devin fante.

— Acum vă puneţi bine cu noi, nu? Vreţi să scăpaţi.

— 400, face Jade.

— Destui cît să îţi dea de lucru! rîde şi face un semicerc cu rolele. Poate!

— Fac din Fun City teritoriul lor – poate pe tot. Nu joacă cinsist, n-au auzit de reguli.

— Căcat, face ea şi îşi scutură părul astfel încît clopoţeii de tinichea tremură. Aţi dat de dracu', băi.

Slash ştie că ascultă.

— Chemăm toate echipele, Bala. Trebuie să ne salvăm pielea acum şi asta înseamnă să mai găsim ascunzători, să le zicem la fraieri ce se întîmplă. Intri sau ieşi?

HiLo face:

— I-au ars pe Soooooots în fix treizeci de secunde.

O undă de şoc străbate strada, ca vîrful unui bici din centrul oraşului. Ne ia pe toţi prin surprindere şi patru gărzi cad; Galroagele, Fraţii, Soooooot – toţi ne temem de nenorociţii ăia. Ne uneşte uite-aşa.

Cînd trece şocul, ne uităm unii la alţii cu ochi mari. Toate ameninţările tăcute de la Galrog s-au dus. Trebuie să ţinem aproape.

— Să-i ducem pe puştii ăştia acasă, face Bala.

— Da, mami!

Cu un şuierat de role, Galroagele o iau din loc.

Escorta noastră bine înarmată ne conduce printr-un labirint de urme de role în moloz.

— Băieţi? o aud pe Bala zicîndu-le celorlalţi jupîni. Noi credeam altfel.

— Ce credeaţi voi?

— Zei, face Bala.

— Zei!

— Un fel de zei, chestie psihologică. Mama-Mare s-a uitat în oglindă şi a văzut un foc mare făcut din oraşe. Mai ştii cum era înainte să se spargă băşica? Erau războaie în sud, bombe ciudate explodau ca petardele. Cine ştie ce se pregătea în toată forfota aia? Mama-Mare a zis că e sfîrşitul lumii, vremea ca cei de afară să vină prin crăpături. Au tras toată energia aia şi au făcut-o masă. După care au început să facă urît, să spargă. Unde să dea mai la fix decît în Fun City?

— Sfîrşitul lumii? face HiLo. Şi cum se face că sîntem încă aici?

Bala rîde.

— Tăntălăule, cum se face că ai ajuns jupîn? Nimic nu se termină. Nimic.

În zece minute ajungem la o piramidă-supermarket cu oglinzile de jos puse la loc ca un puzzle de cioburi. Bala fluieră şi uşile duble se deschid larg.

Intrăm.

Primul lucru pe care îl văd sînt cutii cu provizii stivuite în intervalurile dintre rafturi, cuptoare de gătit aprinse, paturi de campanie şi grămezi de pături. Mai văd cîţiva inşi care n-au cum să fie Galroage – copii, cîţiva adulţi.

— Am strîns supravieţuitorii, face Bala. Mama-Mare ne-a zis să facem aşa.

Ridică din umeri.

Mama-Mare e străveche, din cîte am auzit. A supravieţuit molimelor şi a venit de partea găştilor. Trebuie să fie la etaj, privind în oglindă, bombănind.

Slash şi HiLo se uită unul la altul. Nu pot să-mi dau seama la ce se gîndesc. Slash se întoarce spre mine şi Jade.

— Deci, Fraţilor, avem de lucru. Staţi prin preajmă.

— Avem unde dormi? face Jade.

Paturile de campanie şi păturile ne-au făcut pe amîndoi somnoroşi.

Bala arată o scară rulantă moartă.

— Arată-le drumul, Shell.

Galroaga cu coadă blondă cu violet ia viteză pe un interval şi sare primele patru trepte ale scării rulante. Aleargă pînă în vîrf fără să sară o treaptă şi rînjeşte la noi de sus.

— E un înger, face Jade.

Sus mai sînt Galroage. Unele fete sînt învelite, sforăind pe lîngă ziduri.

Shell şi-a ţuguiat buzele şi rîde.

— N-am mai văzut Fraţi într-un supermarket pînă acum.

— Vai, mama îşi făcea cumpărăturile aici, face Jade.

O măsoară cu privirea.

— Ce-a cumpărat? Pe taică-tu?

Jade scoate degetul mare prin pumn şi îl agită cu un rînjet larg. Celelalte fete rîd, nu şi Shell. Ochii ei albaştri se întunecă şi obrajii se înroşesc sub triunghiurile albastre. Îl apuc de braţ pe Jade.

— Nu-l irosi, face altă Galrog.

— Îi iau eu vîrful, face Shell şi arată o lamă. Curat şi frumos.

Îl trag de mînă pe Jade şi el renunţă.

— Hai, luaţi-vă pături, face Shell. Puteţi să dormiţi uite-aici.

Ne luăm păturile într-un colţ, ne învelim şi adormim aproape unul de celălalt. Visez fum.

E încă întuneric cînd ne trezeşte Slash.

— Hai, Fraţilor, e de lucru.

Lucrurile şi-au dat drumul, se vede. Galroagele ştiu ascunzătorile mai multor echipe decît ştim noi că există, unele din afara Fun City. Rătăcitorii au căutat toată noaptea şi acum treaba merge din plin. Din centru şi de la periferie într-un cerc larg în jurul lui 400, i-au chemat pe toţi care pot veni.

Noaptea falsă de fum o ţine tot aşa, nu se ştie cît. E tot întuneric cînd Fun City începe să se mişte.

Peste cuib şi pe sub stradă, prin canale, pe bulevard şi pe alei, ne apropiem strîns ca un garou de 400, unde Soooooots aveau teren de joacă. De la 1 la 1000, Bayview St. la Riverrun Blvd., dărîmăturile se împrăştie şi subtunelurile roiesc pe măsură ce Fun City se mişcă. Fraţilor şi Galroagelor li se alătură Ratbeaters, Drummers, Myrmies, şi Kingpins din Piltown, Renfrew şi din Upperhand Hills. Diablos merg împreună cu Chogs şi Cholos, Sledges şi Trimtones, JipJaps şi A-V Marias. Tints, Chix, Rockoboys, Gerlz, Floods, Zips şi Zaps. Mai mulţi decît îmi pot aminti.

E o singură echipă, echipa Fun City, şi toate numele înseamnă acelaşi lucru.

Noi, Fraţii, mergem umăr la umăr cu ultimul Soooooot de printre noi.

Pe scările din tuneluri mărşăluim către o suprafaţă neagră distrusă. Arată ca sfîrşitul lumii, dar sîntem încă în viaţă. Abia pot respira timp de un minut, dar merg în continuare şi îmi las furia să fiarbă.

Drept înainte, Băieţii din 400 se liniştesc pînă la un uruit de furnal.

Pe la 359 ne-am răspîndit pe străduţe întortocheate în teritoriul Băieţilor.

Cînd ajungem la 398, focul luminează din cuiburile care ne stau înainte. E un sunet ca un zgîrie-nori care face primul lui pas. Un urlet răsună sus între turnuri şi cade în stradă.

La colţul următor văd o mînă întinsă de sub dărîmături. În jurul încheieturii, cătuşa e zimţată negru şi roşu.

— Înainte, face HiLo.

Păşim pe 400 şi privim pentru o veşnicie.

Străzile pe care le ştim s-au dus. Betonul a fost pulverizat în pietriş şi praf, crăpat de dedesubt. Cuiburile piramidă sînt pui de conuri de vulcan care tuşesc fum, supurează foc şi ard cicatrice negre în pămîntul frînt. Turnuri se îngrămădesc greoaie împrejurul vulcanilor scuipători ca nişte clădiri care stau să se încălzească sub cerul golit.

Să fi construit Băieţii un oraş nou? Dacă da, ar fi mai rău ca moartea.

Dincolo de focuri vedem restul din Fun City. Simţim echipa în toate părţile, o pulsaţie de viaţă legîndu-ne, o singură răsuflare.

HiLo a mai văzut cîte ceva din astea, dar nu tot. Nu varsă o lacrimă în noaptea asta. Merge înaintea noastră spre a sta, negru, în faţa flăcărilor. Îşi dă capul pe spate şi urlă:

— *Alooooooo!*

Un con erupe între clădirile-monstru. Îl acoperă, aşa că strigă mai tare.

— *ALO, BĂIEŢI!*

Luminile stradale sparte revin pe jumătate la viaţă. Deasupra capului meu una explodează într-o străfulgerare.

— *Asta e zona noastră, Băieţi!*

Galroage şi Trimstones bat în maşini răsturnate. Asta face să-mi fiarbă sîngele în vine.

— *Deci aţi dat în cuiburile noastre, Băieţei. Deci ne-aţi violat oraşul, oraşul nostru.*

Lumea noastră. Mă gîndesc la lună şi mă înţeapă ochii.

— *Şi ce?*

Luminile se sting. Pămîntul se cutremură. Conurile uruie şi vomită sînge fierbinte peste toate clădirile alea; îl aud cum sfîrîie pe măsură ce se scurge. Tunetul vorbeşte dintre turnuri.

— *Pun pariu că n-o să CREŞTEŢI niciodată.*

Uite-i că vin.

Dintr-o dată sînt mai multe clădiri pe stradă. Crezusem că sînt clădiri, dar sînt Băieţi *mari:* de 400 cel puţin.

— Calm, face Slash.

Băieţii din 400 tună pe străzile noastre. Ne dăm înapoi prin umbre în ascunzişuri în care numai noi putem ajunge.

Primii Băieţi agită lanţuri cu zale cît nişte patinoare. Cad vîrfurile cîtorva cuiburi din preajmă. Băieţii nu prea au cum să ne ia de acolo de sus, dar pot să ne acopere cu moloz.

Arată de şapte-opt ani cu toată mărimea lor, şi încă mai au grăsime de bebeluş pe feţele lor lungi şi transpirate. Ochii lor au o strălucire vicioasă cum au băieţii la vîrsta aia cînd rup picioarele unui gîndac – rîzînd isteric, dar speriaţi şi înspăimîntaţi de ceea ce-şi văd mîinile făcînd. Asta îi face să arate de două ori mai periculoşi. Ard sub piele, galben febril.

Arată mai speriaţi decît noi. Frica s-a stins pentru Singura Echipă. Ne ducem spre ei cînd vin, trimiţîndu-ne puterea din toate părţile. Cîntăm, dar nu ştiu dacă sînt cuvinte; e un urlet. Ar putea să însemne „Bateţi-ne dacă puteţi, Băieţei, bateţi-ne la mărimea noastră.”

Mă simt de parcă m-a prins o flacără rece şi galbenă de febră; mă îmbolnăveşte, dar durerea îmi spune cît de real e. Îmi găsesc puterea în asta; toţi ne-o găsim. Ne ţinem de foc, sugîndu-l, trimiţîndu-l jos în pămînt prin picioarele noastre.

Băieţii încep să rînjească şi să strîngă din ochi. Cei mai de aproape încep să se micşoreze, făcîndu-se tot mai mici cu fiecare pas.

Absorbim şi scuipăm febra. Focul trece prin noi. Urletul ni se sincronizează.

Băieţii se fac tot mai mici, mai mici şi mai palizi. Copiii mici nu ştiu niciodată cînd să se oprească. Şi cînd s-au consumat, îi dau înainte.

Pe cînd ne retragem, primul Băiat se micşorează. Acum un minut era mai înalt decît cuiburile; acum abia mai ocupă strada. O duzină de tovarăşi de-ai lui care se micşorează o umplu de fiecare parte. Izbesc din lanţuri şi urlă la cer ca nişte decupaje urlînd pe fundalul focurilor oraşului.

Trec de HiLo în mijlocul străzii şi vin spre noi. Acum sînt de două ori cît noi... la fix.

Cu asta mă descurc.

— Pe ei! ţipă Slash.

Un Băieţel dă după mine cu o afurisită de curbă neagră pe care n-o văd pînă cînd îmi şuieră în ureche. Mă aplec repede şi mă ridic şi mai repede acolo unde nu se aşteaptă. Cade fin şi greoi, mort. Lumina galbenă bolnăvicioasă iese gîlgîind o dată cu sîngele, păleşte pe stradă.

Mă întorc pentru a-l vedea pe Jade pus jos de un Băieţel cu un topor. N-am ce să fac decît să mă uit în timp ce lama neagră se ridică...

Fluierat ascuţit.

Roţi bîzîind.

Un corp se ciocneşte de Băiat şi îl pune la pămînt cu un picior de lame şi rulmenţi. Coadă blond-violetă şi un rînjet larg. Galroaga sare la înălţime şi îi striveşte mîna cu toporul de ciment, lăsînd degetele ţepene să se strîngă în jurul sîngelui şi oaselor coşcovite verzuliu.

Shell rîde la Jade şi pleacă.

Mă duc şi îl ridic în picioare. Doi Băieţei se retrag pe o alee întunecată care se aprinde pe măsură ce merg ei. Ne ducem după ei, dar i-au rezolvat deja nişte Quazis şi Drummers care

aşteptau. Jade şi cu mine ne întoarcem.

HiLo încă mai priveşte în lungul străzii. Un Băiat a rămas înalt, mai puternic decît restul şi mai rezistent la puterea noastră. Agită o bîtă masivă în mînă.

— *Hai încoa', jupîne,* face HiLo. *Mă mai ştii?*

Cel mai mare dintre Băieţi vine, muşcînd din străzi. Ne concentrăm să-l scurgem de puteri, dar se micşorează mai încet decît ceilalţi.

Bîta i se izbeşte de pămînt – *Bum-Bum-Bum!* Eu şi cîteva Galroage aterizăm pe cur. Bîta îndoaie un cuib şi cimentul se împrăştie peste noi, sticla cîntă prin aer.

HiLo nu se mişcă. Aşteaptă cu fulgere roşii şi negre senine, cu ambele mîini goale.

Smecherul cel mare dă iar cu bîta, dar acum capul îi ajunge numai pînă la etajul cinci al unui Rx. HiLo se fereşte şi bîta trece pe deasupra şi face praf o vitrină.

Bisturiul Sooooot-ului îi luceşte în mînă. Se aruncă la glezna Băiatului şi se ţine strîns.

Taie de două ori. Băiatul ţipă ca o pisică. Cea mai bine lucrată tăiere de tendoane pe care o poţi vedea.

Băiatul care ţipă se agită şi dă din picioare destul de tare cît să-l arunce pe HiLo peste stradă în cuşca de metal a vitrinei unui magazin, crăpînd-o adînc. HiLo aterizează într-un morman de unghiuri imposibile şi nu mai mişcă.

Slash urlă. Pistolul lui urlă mai tare. Un foc de sînge şi argint. Lasă o dîră strălucitoare în aerul fumuriu.

Băiatul cade şi zgîrie cimentul pînă îi sîngerează buricele uriaşe ale degetelor. Gura i se cască larg ca un canal, ochii privesc ca ferestrele sparte de primprejur. Pupilele îi sînt despicate ca ale unui şarpe veninos, faţa îi e lungă şi întunecată, cu nasul coroiat.

Zeu sau băieţel, e mort. Ca şi unii dintre noi.

Cinci Drummeri se caţără pe cadavru pentru runda următoare, dar cu jupînul mort Băieţii nu mai vor. Vulcanii rîgîie de parcă şi ei ar renunţa.

Supravieţuitorii stau strălucind în mijlocul teritoriului lor. Cîţiva încep să plîngă, şi e un sunet pe care nu-l pot reda. Îl face pe Plîngăcios să înceapă. Stă în ciment, bîzîind printre degete. Lacrimile lui sînt de culoarea unui curcubeu de benzină pe asfaltul ud.

Absorbim în continuare lucirea de febră, trecînd-o pe toată în pămînt. Băieţii plîng mai tare, a durere. Încep să tragă unii de alţii, să fugă în spirale, şi unii se aruncă în şuvoaiele de lavă care curg din piramide.

Strălucirea scapă de sub control, ne scapă din mîini, adunîndu-se între Băieţi cu ultimele puteri – gata să izbucnească.

Ţîşneşte în sus, un şarpe fierbinte ţipînd înspre nori.

Băieţii cad morţi şi nu mai mişcă niciodată.

O gaură în tavanul de fum. Cerul albastru întunecat priveşte prin ea, devenind palid pe măsură ce fumul se răreşte. Ultimul urlet al Băieţilor moare în timp ce se crapă de ziuă.

Soarele arată rănit, dar uite-l. Salut!

— La treabă, face Slash. E multă curăţenie de făcut.

A plîns, întinzîndu-şi gura cenuşie. Cred că-l iubea pe HiLo ca pe un Frate. Aş vrea să pot spune ceva.

Ne ajutăm unii pe alţii. Bătăi pe umeri şi uite cum răsare soarele auriu şi portocaliu şi alb înflăcărat.

Nu-i nevoie să vă zic că arată bine, băieţi.

JAMES PATRICK KELLY
SOLSTIŢIU

James Patrick Kelly a publicat primul text în 1975. Cariera lui era în ascensiune la începutul anilor 80; a scris aproape două duzini de povestiri şi două romane. A doua carte, Freedom Beach*, a scris-o cu John Kessel şi a avut parte de laude pentru inventivitatea vioaie şi erudiţia literară neastîmpărată..*

Ca şi Kessel, Kelly a fost asociat cu un grup aparte de scriitori SF ai anilor optzeci, identificaţi de obicei ca noua „aripă literară" a SF-ului, prin opoziţie (teoretic) cu interesele tehnologice mai serioase ale cyberpunkiştilor.

În 1985, Kelly a complicat cu bucurie lucrurile publicînd următoarea povestire, o extravaganţă high-tech a îndrăznelii vizionare fără rezerve. A fost urmată de alte două povestiri, în egală măsură inventive şi originale, într-o auto-proclamată „trilogie cyberpunk". Prin exemplul lui, Kelly a demonstrat un truism în SF – că acolo unde criticii împart şi analizează, scriitorii vor uni şi vor sintetiza.

O dată pe an e deschis publicului. Unii se pregătesc o viaţă pentru ziua aia. Alţii ajung din întîmplare, turişti norocoşi roind din vehiculele de vizitare. Înregistrază tot, dar rareori înţeleg la ce asistă. Peste ani de zile o să iasă cîteva discuri care să anime petreceri ofilite. Cele mai multe vor fi uitate.

Se întîmplă la solstiţiul de vară. Unul din cele două puncte de pe ecliptică în care distanţa de la ecuatorul cerului e maximă. Cea mai lungă zi din an. Un punct de răscruce.

Au ajuns după-amiaza, tîrziu, cînd mulţimea începea să se rărească. Un bărbat înalt de treizeci şi ceva de ani. O fată tînără. Aveau aceiaşi ochi cenuşii. Părul ei de culoarea paielor începuse să se închidă la culoare, la fel cum se întîmplase cu al lui cînd avea şaptesprezece ani. Era o asemănare de netrecut cu vederea în felul în care îşi şopteau glume unul celuilalt şi rîdeau de oamenii din jurul lor. Nici unul nu avea cameră.

Veniseră să se plimbe printre blocurile mari de piatră din ceea ce Tony Cage considera cea mai de seamă lucrare antică din lume. Da, piramidele erau mai vechi, mai mari, dar îşi

dezvăluiseră de mult misterul. Partenonul fusese cîndva mai frumos, dar acidul istoriei îl rosese pînă îl făcuse de nerecunoscut. Stonehenge, însă... Stonehenge era unic. Esenţial. Era o oglindă în care fiecare epocă îşi putea vedea calitatea imaginaţiei, în care fiecare om se putea măsura.

S-au aşezat la coadă aşteptînd să intre în dom. Ţipete ocazionale de muzică sintetizată străpungeau forfota mulţimii; festivalul liber care se ţinea pe un cîmp din apropiere atingea un apogeu frenetic. Poate că mai tîrziu aveau să-i exploreze plăcerile, dar acum ajunseseră la intrarea în învelişul exterior al domului. Fata a rîs cînd a făcut pop! prin membrana bulei.

— Ca şi cum te-ar săruta un uriaş, zise.

Erau în spaţiul dintre învelişul exterior şi cel interior ale domului. Mai mult de atît nu s-ar fi putut apropia de cercurile de pietre în vreo altă zi. Domul era făcut din plastic optic dur cu un indice de refracţie mic. Aleile urcau în spirală în spaţiul dintre învelişuri; turiştii care se urcau în vîrf aveau o privire de ansamblu asupra Stonehenge-ului.

Intrară în învelişul interior. Lîngă Heel Stone stătea un reporter cu o microcameră; i-a zărit şi a început să facă cu mîna.

— Pardon, domnule, pardon!

Cage o trase pe fată din fluviul mulţimii şi aşteptă; nu voia să-l strige prostul ăla pe nume în faţa atîtor oameni.

— Sînteţi artistul cu drogurile.

Reporterul îi luă deoparte. Un zîmbet vioi înflori pe faţa lui de obsidian.

— Case, Cane...

Şi-a atins mufa craniană de după ureche ca pentru a dizloca amintirea din wetware.

— Cage.

— Şi ea? zîmbetul deveni afectat. Drăgălaşa dumneavoastră fiică?

Cage se gîndea să-i dea un pumn. Se gîndea să plece. Fata rîse.

— Sînt Wynne.

Dădu mîna cu reporterul.

— Zomboy. Corespondentul *Sonic* în Wiltshire. Aţi mai văzut pietrele înainte? Aş putea să vă îndrum.

Cage aştepta să se aprindă ledul roşu al microcamerei, dar reporterul părea că ezită în mod ciudat.

— Zic, nu aveţi cumva din întîmplare ceva mostre gratuite? Pentru un mare fan al dumneavoastră?

Wynne îşi muşcă buza pentru a înăbuşi un chicot şi băgă mîna în buzunar.

— Mă îndoiesc că ai putea să-i spui prea multe lui Tony despre Stonehenge. Uneori am impresia că trăieşte pentru locul ăsta.

Scoase o sticlă de plastic, vărsă cîteva capsule în palmă şi i le oferi reporterului.

Acesta luă una şi o examină atent.

— Nici o etichetă pe ambalaj.

Îşi fixă suspiciunea asupra lui Cage.

— Sînteţi siguri că nu e periculos?

— Ba bine că nu, zise Wynne.

Băgă în gură două dintre capsule.

— Foarte experimental. Îţi face creierii terci.

Îi oferi una lui Cage, care o luă. Voia ca Wynne să termine cu joaca asta sucită.

— Le-am luat toată ziua, zise Wynne. Nu se vede?

Reporterul puse delicat una în gură. Apoi porni lumina roşie.

— Aşadar, sînteţi un devotat al Stonehenge-ului, domnule Cage?

— O, da, băjmăji Wynne. Vine mereu aici. Ţine predici oricui îl ascultă. Zice că locul are un soi de magie.

— Magie?

Obiectivul îl privea fix pe Cage, nu se mutase deloc de pe el.

— Nu chiar genul de magie la care vă gîndiţi.

Cage nu suporta să se uite în camere cînd era luat în obiectiv.

— Nu vrăjitori şi sacrificii umane sau fulgere. Un fel subtil de magie, singurul încă posibil în lumea asta supra-explicată.

Cuvintele curgeau fără pauză – poate pentru că le mai spusese înainte.

— Are a face cu felul în care misterul captivează imaginaţia şi devine obsesie. Magia care lucrează exclusiv în minte.

— Şi cine e mai potrivit pentru a contempla magia minţii decît lăudatul artist al drogurilor, Dl. Tony Cage.

Reporterul vorbea nu cu ei ci cu un public nevăzut.
Cage zîmbi la cameră.

În 1130 Henry de Huntingdon, un arhidiacon de la Lincoln, fusese însărcinat de episcopul lui să scrie o istorie a Angliei. A lui fusese prima menţiune scrisă a unui loc numit „Stanenges, unde stînci de mărime nemaipomenită au fost ridicate ca nişte tocuri de uşă, aşa încît pare că a fost construit uşă peste uşă; şi nimeni nu poate concepe cum pietre atît de mari au fost ridicate atît de sus, sau de ce s-a construit acolo.” Numele vine din engleza veche: „stan”, stîncă, şi „hengen”, spînzurătoare. Spînzurătorile medievale constau în doi stîlpi şi o piesă de legătură. Nu există nici o menţiune a vreunei execuţii la Stonehenge, cu toate că Geoffrey de Monmouth, scriind cu şase ani după Henry, descrie masacrarea a patru sute şaizeci de lorzi britanici de către trădătorii saxoni. Geoffrey pretinde că, în memoria morţilor, Uther Pendragon şi Merlin au furat megaliţii sacri cunoscuţi drept Dansul Uriaşilor de la irlandezi prin magie şi forţă brută şi i-au ridicat la loc, pe cîmpia din Wiltshire. „Teoria Merlin” a construirii Stonehenge-ului, deşi cu siguranţă corectă faţă de spiritul relaţiilor anglo-irlandeze, era la fel ca şi restul frescei arturiene a lui Geoffrey: un basm şovinist.

— Scoală-te.
Cage visase oi. O păşune vastă fără copaci, valuri verzi curgînd spre orizont. Animalele se îndepărtau de el pe măsură ce trecea printre ele. Se rătăcise.
— Tony.
Criogeniştii pretindeau că îngheţaţii nu visează. În sens strict, aveau dreptate, dar în timp ce bazinul îl dezgheţa, sinapsele au început să i se aprindă la loc. Apoi au venit visele.
— Scoală-te, Tony.
Pleoapele clipiră.
— Pleacă.
Se simţea ca o perniţă de ace. Deschise ochii şi o privi. Pentru o clipă crezu că încă visează. Wynne îşi răsese tot părul, mai puţin un evantai de ţepi multicolori care ajungea de la o ureche la cealaltă. După cum arăta, tocmai îşi schimbase culoarea corpului. În albastru.
— Plec, Tony. N-am stat decît să mă asigur că te dezgheţi

cum trebuie. Sînt gata.

Bombăni ceva sarcastic. Nu prea avea sens nici pentru el, dar tonul vocii era bun. Ştia că nu e atît de puternică pe cît credea el că este. Altfel n-ar fi încercat să-i facă treaba asta cît era încă ameţit. Stătea în picioare, în bazin.

— Atunci, pleacă, zise. Ajută-mă să ies de aici.

Se aruncă pe canapea în salon şi încercă să nu îi fie frig în timp ce privea ceaţa care atîrna peste Galway Bay. Nu era orizont; atît cerul cît şi apa erau de culoarea paielor uscate. Exact acelaşi soi de zi în care se urcase în bazin. Nu îi plăcuse niciodată prea mult Irlanda. Dar cînd Republica şi-a extins scutirile de taxe asupra artiştilor drogurilor, contabilii lui i-au procurat cetăţenia cu forţa.

Wynne făcuse focul; camera se umpluse cu mirosul amar de turbă arsă. Îi aduse o ceaşcă de cafea. Pe farfurie era o pilulă roşu cu verde.

— Ce-i asta?

O ridică în mînă.

— Nou. Serentol. Te relaxează.

— Am fost ţeapăn şase luni, Wynne. Sînt foarte relaxat.

Ea se strîmbă, îi luă pastila şi o băgă în gură.

— N-are rost s-o irosim.

— Unde o să te duci? zise el.

Părea surprinsă că întreabă, de parcă se aştepta întîi la o ceartă.

— În Anglia, o vreme, zise. După care nu ştiu.

— Bine, dădu el din cap. N-are rost să stai aici mai mult decît e nevoie. Dar o să te întorci cînd se face iar timpul pentru treaba cu bazinul?

Scutură din cap; părul de păun flutură. El se hotărî că poate să se obişnuiască cu asta.

— Cît costă să te răzgîndeşti?

Ea zîmbi.

— N-ai destul.

El îi întoarse zîmbetul.

— Atunci hai să-mi dai un pupic.

O trase la el în poală. Avea douăzeci şi doi de ani şi era foarte frumoasă. Ştia că e lipsă de modestie din partea lui să gîndească aşa fiindcă atunci cînd o privea se vedea pe el. Cel mai bun lucru la reînvierile astea era să o vadă cum îl ajunge din

urmă în vîrstă în timp ce el hibernează iernile ca să-şi stabilească reşedinţa din motive de taxe. În alţi treizeci şi ceva de ani o să aibă cincizeci amîndoi.

— Te iubesc, zise el.

— Sigur.

Vocea ei era copilăroasă:

— Tăticu' o iubeşte pe fetiţa lui.

Cage fu şocat. Nu o mai auzise vorbind în felul ăsta pînă atunci. Se întîmplase ceva cît stătuse el în bazinul ăla. Dar apoi ea chicoti şi îi puse mîna pe coapsă.

— Poţi să vii cu noi, dacă vrei.

— Cu voi?

Îşi plimbă degetele pe scalpul fin şi se întrebă cîte pilule de serentol o fi luat ea în ziua aia.

James I era fascinat de Stonehenge, într-atît încît l-a delegat pe apreciatul arhitect Inigo Jones să deseneze un plan al stîncilor şi să le determine scopul. Rezultatul studiului lui Jones a fost publicat postum în 1655 de către nepotul lui. Jones respingea ideea că o asemenea structură ar fi putut fi ridicată de o populaţie indigenă, întrucît „vechii *Britani* [erau] complet ignoranţi, fiind o Naţiune întru totul dependentă de Războaie, neimplicîndu-se niciodată în Studiul Artelor sau complicîndu-şi gîndurile cu vreo Excelenţă." Însă Jones, care studiase arta în Italia Renascentistă şi fusese un elev al şcolii clasice de arhitectură, a afirmat că Stonehenge trebuie să fie un templu roman, un amestec de stil Corintic şi Toscan, posibil să fi fost construit în timpul împăraţilor Flavieni.

În 1633 Dr. Walter Charlton, medic al lui Charles II, contrazicea teoria lui Jones susţinînd că Stonehenge fusese construit de către danezi „pentru a fi o Curte Regală, sau un loc pentru Alegerea şi Inaugurarea Regilor lor". Poetul Dryden îl aplauda pe Charlton în versuri:

Stone-heng, crezut cîndva un *Templu*, ai aflat
Că e un *Tron*, unde Regii, Zeii noştri Pămînteni, erau încoronaţi

De fapt, mulţi indicau forma de coroană a Stonehenge-ului ca o dovadă a aceste teorii. Desigur, aceste speculaţii, venite

atît de repede după ce Charles fusese restaurat la tron după un lung exil, erau convenabile politic. Curtenii mai isteţi nu ratau nici o ocazie de a discredita republica lui Cromwell reafirmînd tradiţia dreptului divin al regilor.

Wynne fusese cea mai mare extravaganţă a lui Cage. Nu vînase niciodată banii; trusturile din industria de divertisment i-i tot dăduseră cu forţa. La un moment dat îşi luase un Raphael şi un Constable şi un Klee, s-a dus în concediu în Mindanao Trench şi în Habitatul Trei iar la disney-ul de pe lună n-a prea mai găsit altceva care să merite cumpărat.

Lumea îl invidia: bogatul, *celebrul* artist al drogurilor. Dar cînd Cage a dat primul tun la Western Amusement, aproape că s-a sufocat în noua lui bunăstare. Problema era că banii nu voiau să stea pur şi simplu acolo în linişte. Zbierau după atenţie. Trebuia să fie strînşi, organizaţi şi cheltuiţi de un şir nesfîrşit de indivizi cu zîmbete strîmte şi strîngeri de mînă ferme care insistau să-i dea sfaturi indiferent cît îi plătea să-l lase în pace. Pentru ei era Tony Cage, Incorporated.

În timp ce dezvolta Focus s-a hotărît Cage că are nevoie de cineva care să-l ajute să cheltuiască banii. Nu simţea nici o nevoie aparte să încheie o căsătorie. Nici una dintre femeile cu care se culca la vremea aia nu conta pentru el. Ştia că toate fuseseră atrase de feromonul ăla irezistibil, mirosul succesului. Voia să-şi împartă viaţa cu cineva care să aibă cu el o legătură pe care nici un avocat să n-o poată rupe. Cineva care să fie numai pentru el. Pe vecie. Sau aşa îşi imagina. Poate că sociobiologii aveau dreptate şi ce funcţiona era un instinct care fusese bobinat în creierul vertebratelor încă din devonian: *înmulţiţi-vă, înmulţiţi-vă.*

Wynne fusese purtată într-un pîntece artificial. Era mai curat în felul ăsta, medical şi legal vorbind. Nu a fost nevoie decît de o cultură de ţesut din cîteva celule epiteliale intestinale de-ale lui Cage şi un pic de sculptură în gene pentru a schimba cromozomul Y cu un X, precum şi încă vreo alte cîteva îmbunătăţiri diverse. Doar atît şi suma modică de unu-virgulă-două-milioane de dolari noi, şi Wynne a fost a lui.

Şi-a zis că trebuie să respingă toate etichetele pe care încearcă lumea să i le pună lui Wynne. A refuzat să o vadă ca pe fiica lui. Nu-i era nici tocmai o clonă. Era un soi de soră

geamănă, numai că fuseseră purtaţi în pîntece diferite şi naşterea ei a venit cam la douăzeci şi şase de ani după a lui şi mediul abuziv care îl marcase pe el n-o atinsese deloc pe ea. Ceea ce însemna că nu-i era deloc geamănă. Era ceva nou, ceva infinit de preţios. Comportamentul ei nu avea reguli, abilităţile ei nu aveau limite. Îi plăcea să se laude că primise exact ceea ce comandase. „E mai frumoasă decît mine, mai deşteaptă, şi joacă mai bine tenis,” glumea el, „merită fiecare cent.”

Cage nu prea avea timp de Wynne pe vremea cînd ea învăţa să meargă. Pe atunci încă testa produsele pe el însuşi şi de cele mai multe ori se împleticea spre casă cam rupt. I-a găsit o bonă englezoaică – din cele mai bune. N-o plătea pe d-na Detling s-o iubească pe fetiţă; Wynne îşi cîştiga singură asta. Bătrîna fioroasă cheltuia camioane de bani de-ai lui Cage pe Wynne; filosofia lor era să o trateze pe fată de parcă ar fi un disc gol pe care trebuie înregistrată doar cea mai importantă informaţie. De dragul lui Wynne călătoreau ori de cîte ori Cage reuşea să plece de la laborator. Detling o ajuta să stăpînească limbile Lumii Vechi; Wynne vorbea engleza, rusa, spaniola, un pic de japoneză, şi putea citi din Virgiliu în latină. Cînd a ajuns în clasa a treia a ieşit în cea de-a nouăzeci şi noua sutime din grupul ei de vîrstă la Geneva Culture-Free Intelligence Profile.

Abia cînd a împlinit şapte ani a început să-i placă lui Cage cu adevărat compania ei. Farmecul ei era un amestec neobişnuit de maturitate şi copilărie.

Într-o zi a ajuns acasă de la laborator şi a găsit-o pe Wynne jucînd un joc în reţea pe telelink.

— Credeam că te duci să te vezi cu prietena ta. Cum o cheamă? a zis.

— Haidee? M-am hotărît să nu, cînd mi-a zis bona că vii acasă devreme.

— Am venit doar ca să mă schimb.

Pe atunci lucra la Laughters *(Laughters – Rîsete)* şi încă era sub efectul dozei de dimineaţă. Nu voia să înceapă să chicotească prosteşte în faţa copilei, aşa că a deschis barul şi şi-a înfipt o seringă plină cu neuroleptic, ca să-şi revină.

— Am o întîlnire. Trebuie să plec la şase.

Ea s-a deconectat de la joc.

— Cu aia nouă? Jocelyn?

— Jocelyn, da.

Ţinea mîna întinsă, aşteptînd controllerul telelink-ului.
— Te superi dacă-mi verific mail-ul?
I l-a dat.
— Mi-e dor de tine cînd eşti la serviciu, Tony.
Mai auzise asta.
— Şi mie mi-e dor de tine, Wynne.
A deschis meniul de mail pe ecran şi a început sortarea.
S-a cuibărit lîngă el şi privea în linişte.
— Tony, a zis în cele din urmă, oamenii mari plîng?
— Mmmm.
Cei de la Western se plîngeau de amînările cu Laughters, ameninţînd să-i taie bonusul pentru Soar.
— Uneori, probabil.
— Da?
Părea şocată.
— Cînd cad şi îşi julesc genunchii?
— De obicei cînd se întîmplă ceva trist.
— Cum ar fi?
— Ceva trist.
Tăcere lungă.
— Ştii tu.
Voia ca ea să schimbe subiectul.
— Am văzut-o pe Jocelyn plîngînd.
Îi captase atenţia.
— Noaptea trecută, zise Wynne. A venit şi s-a aşezat pe canapea, aşteptîndu-te. Mă jucam pe după scaun. Nu ştia că sînt acolo. E urîtă, ştii, cînd plînge. Chestia de sub ochi îi face lacrimile negre. După care s-a ridicat şi s-a dus spre baie şi m-a văzut şi s-a uitat la mine de parcă era vina mea că plîngea. Dar a mers mai departe şi n-a zis nimic. Cînd a ieşit era iar fericită. Măcar nu plîngea. Ai întristat-o?
— Nu ştiu, Wynne.
Simţea că ar trebui să fie nervos, dar nu ştia pe cine.
— Poate că da.
— Ei, asta nu cred că a fost o chestie de om mare. Nu prea îmi place de ea.
Wynne s-a uitat apoi la el să vadă dacă a mers prea departe.
— De fapt, de ce să fie tristă? Te vede mai mult decît mine, şi eu nu plîng.

A îmbrăţisat-o.

— Eşti o fată bună, Wynne.

S-a hotărît să nu se vadă cu Jocelyn în noaptea aia.

— Te iubesc.

Mulţi încearcă să separe viaţa personală de viaţa de la serviciu. Înainte de Wynne, Cage fusese mereu singur, indiferent cu cine ar fi fost. Ura să facă faţă vidului din centrul vieţii lui personale; femeile de aruncat ca Jocelyn nu făceau decît să mărească golul. Se ducea la muncă pentru a scăpa de el însuşi; ăsta era secretul succesului lui. Dar pe măsură ce Wynne a crescut a trebuit să se schimbe, făcîndu-i treptat loc în viaţa lui pînă cînd ea i-a umplut-o.

William Stukeley aparţinea marii tradiţii a excentricilor englezi. Din 1719 pînă în 1724, acest anticar tînăr şi uşor de impresionat îşi petrecea verile explorînd Stonehenge. Munca lui meticuloasă de teren nu avea să fie egalată pînă în vremea reginei Victoria. Stukeley a făcut măsurători exacte ale relaţiilor dintre pietre. A explorat satele din jur şi a descoperit că cercul e doar o parte dintr-un complex neolitic mult mai mare. A fost primul care a arătat orientarea axului Stonehenge-ului spre solstiţiul de vară. Cu toate astea, nu şi-a publicat descoperirile decît după zece ani. Pînă atunci s-a făcut preot, s-a mutat din Londra la ţară, în Lincolnshire, şi s-a hotărît că e druid.

Din citirea într-un fel aparte a Bibliei, a lui Plinius şi Tacitus, Stukeley a dedus că druizii trebuie să fie descendenţii direcţi ai biblicului Avraam, care dăduseră o raită pînă în Anglia pe nave feniciene. Deşi cartea lui conţinea o relatare a superbei munci de teren de la Stonehenge, intenţia polemică a lui Stukeley a fost cel mai bine concentrată pe frontispiciu, un portret al autorului ca fiind Chyndonax, un prinţ al druizilor. Era „o istorie cronologică a originii şi progresului adevăratei religii, şi ale idolatriei”. Stukeley a zugrăvit o viziune a înţelepţilor nobili ca practicanţi ai unei religii naturale, al cărei echivalent modern, după cum se străduia să arate, era nici mai mult nici mai puţin decît iubita lui Biserică a Angliei! Druizii construiseră Stonehenge ca un templu închinat zeului lor şarpe. Cu toate că Stukeley credea că ritualurile practicate acolo se poate să fi inclus sacrificii umane, era înclinat să le ierte înaintaşilor lui spirituali excesele. Poate că înţeleseseră greşit exemplul lui

Avraam.

Peste o sută de ani, fantezia druidică a lui Stukeley îşi făcuse loc şi în Encyclopedia Britannica precum şi în imaginaţia populară. În 1857 a fost construită o cale ferată între Londra şi Salisbury, iar victorienii coborau în cîrduri. Pentru unii, Stonehenge era confirmarea splendidă a vechii şi actualei măreţii a Britanniei; pentru alţii era un vis urît cu fecioare eviscerate şi desfrîu păgîn. Cam la vremea aia, solstiţiul de vară a devenit un spectacol. Cîrciumile din apropiere de Amesbury stăteau deschise toată noaptea. Dacă cerul era senin, cei care se clătinau pînă la Stonehenge puteau fi şi cu sutele. Nu era o mulţime respectuoasă. Spărgeau sticle de pietrele dolerit albastru şi se căţărau pe blocurile de piatră, dansînd în apusul de sînziene. Linişte de visare a cîmpiei din Wiltshire era zguduită de rîsete zgomotoase şi de uruitul vehiculelor.

Cage nu l-a înghiţit niciodată pe Tod Schluermann. Îşi zicea că asta n-are a face cu faptul că Tod devenise iubitul lui Wynne cît a stat Cage în bazin. Nu conta nici că Tod o convinsese să meargă cu el în Anglia. Tod se plimbase prin lume în cei douăzeci şi patru de ani ai săi; tatăl lui fusese doctor în aviaţie. Născut în Filipine, crescuse pe rînd în Germania, Florida şi Colorado. Plecase din Academia de Aviaţie şi urmase cursurile altor cîtorva facultăţi fără să se aleagă cu nimic substaţial în afara dezgustului pentru trezitul devreme.

Tod era un puştan slăbănog care arăta bine în pantalonii mulaţi şi de prost gust care deveniseră la modă. Era arătos într-un fel aerodinamic. Pe sub faţa lui era structura osoasă delicată a unei madone din Renaştere. Ca să intre la Academie îi trebuiseră implanturi cohleare pentru a corecta o mică problemă de auz; le ceruse chirurgilor să-i perforeze urechile. Nu avea păr pe el în afară de un smoc negru pe cap. La fel ca Wynne, avea pielea colorată într-un albăstriu palid; într-o anumită lumină arăta ca un cadavru.

El şi Wynne se întîlniseră la un club de droguri; ea lua Soar la o masă cu lumini cînd el s-a aşezat alături. Cage n-a înţeles niciodată ce anume căuta Tod la club. Tod nu folosea de obicei droguri psihoactive şi, cu toate că încerca să ascundă asta, părea că dezaprobă consumatorii fideli. Un candidat bun la Liga pentru Abstinenţă. Era o urmă de puritanism în el care îl

distanţa de generaţia lui licenţioasă. În anii lui de schimbat facultăţi, Tod citise mult, dar nu şi bine. La fel ca mulţi autodidacţi, se îndoia de experţi. Avea o inteligenţă nativă, asta era clar, dar aroganţa îl făcea adesea să pice de prost.

— Şi de unde o să aveţi voi doi bani să trăiţi? îl întrebă Cage la masă în noaptea de dinainte să plece din Irlanda.

Tod turnă răsucit un Chablis de primă clasă într-un pahar de vin Waterford din cristal şi zîmbi.

— Banii sînt o problemă numai dacă te gîndeşti prea mult la ei, omule.

— Tony, ai vrea să nu-ţi mai faci griji şi să-mi dai friptura? zise Wynne. O să ne fie bine.

Nimeni nu zicea nimic în timp ce Tod îşi lua singur felul doi şi îi dădea ei farfuria.

— Pînă la urmă, continuă ea, o să avem alocaţia mea.

Era o pată de sos Madeira pe bărbia lui Tod.

— Nu vreau banii tăi, Wynne.

Cage ştia că asta e spre binele lui. Alocaţia lui Wynne era suficient de generoasă cît să susţină un avocat din Mayfair; nu voia să şi-o irosească pe Tod.

— Ce te face să crezi că poţi programa un sintetizator video? Lumea face şcoală pentru asta, ştii?

— Da, şcoală.

El şi Wynne schimbară priviri.

— Ei bine, vezi tu, problema e că atunci cînd profesorii termină cu tine, deja ţi-au zdrobit complet creativitatea. Vorbeşte cu elevii conştiincioşi „de zece” care apucă marile companii şi o să vezi că au uitat de ce s-au făcut artişti de fapt. Tot ce ştiu e cum să recicleze rahaturile alea învechite pe care le-au învăţat în şcoală. Oricine poate să vadă. Uită-te la nişte clipuri pe telelink. Ştirile de ieri, omule.

— Tod a studiat din greu. Şi are deja ceva experienţă, zise Wynne. Pe lîngă asta, nu e aşa greu să înveţi să programezi cum era înainte. Chiar s-au preocupat să facă interfaţa mult mai accesibilă.

— Cine? Tocilarii învechiţi din corporaţii?

— Tony.

Wynne se îndepărtă de masă.

— Nu, zise Tod. Are dreptate.

Se aşeză înapoi. Cage ura felul în care ea ceda mereu în

faţa lui Tod.

— Uite, omule, nu zic că tot ce ai învăţat în şcoală e putred. Uită-te la tine. Adică, n-ai fi avut cum să dezvolţi Soar sau altceva dacă n-ai fi făcut ceva şcoală. Îţi acord multă încredere pentru că ai ieşit întreg din asta. Munca ta e strălucită. Ştiu artişti care nu sînt în stare să se gîndească la un proiect pînă nu bagă cîţiva mililitri din Focus-ul tău. Dar de asta e vorba, omule. Ce contează e arta, nu tehnologia.

— Vorbim de sintetizatoare video programate pe computer, Tod.

Cage lăsă furculiţa lîngă farfurie. Conversaţia îi omorîse pofta de mîncare.

— Se întîmplă să ştiu cîte ceva despre ele. Am avut programatori care au muncit pentru mine, aminteşte-ţi. Sînt maşinării complicate. Şi costă să le foloseşti. Cum o să-ţi permiţi tot timpul de acces de care ai nevoie?

Tod era singurul care mai mînca.

— Sînt căi, zise printre îmbucături. Magazinele mici sînt deschise pentru hackeri după orele de afaceri. Intri la trei dimineaţa şi munceşti pînă la cinci. Ieftin.

— Chiar dacă vii cu ceva care să merite, trebuie să distribui. Multinaţionalele gen Western Amusement nici nu se ating de muncă liber-profesionistă.

Tod ridică din umeri.

— Şi? Pornesc de jos. De-asta mergem în Anglia. Telelinkul britanic are o droaie de intrări libere pe staţiile de acces public. O dată ce lumea vede ce am, o să fie simplu. Sînt sigur.

Wynne turnă un stimulent volatil numit Bliss într-un pahar de coniac, trase adînc vaporii şi îl dădu mai departe. Tod trase scurt şi dezaprobator; îi oferi paharul lui Cage. Coleen veni cu desertul şi Cage îşi dădu seama că nu avea ce să zică. Era evident că Tod nu avea perseverenţa de a face faţă piedicilor inevitabile. În şase luni avea să fie altă schemă. Tod avea să o învinuiască pe Wynne sau pe Cage – pe altcineva! – pentru insuccesul lui şi să-şi continue viaţa fără ţel în lipsa lor, trăită în siguranţă în iluzia că e un geniu închis într-o lume plină de proşti. Era evident.

Dar era Wynne, frumoasa lui Wynne, zîmbindu-i lui Tod de parcă ar fi fost a doua venire a lui Leonardo. Nenorocitul avea să o ia cu el.

Sir Edmund Antrobus, baronetul care deţinea Stonehenge, a murit fără moştenitor în 1915. Ani de zile s-a certat cu Biserica Legăturii Universale, o reîncarnare modernă a druidismului bazată pe părţi egale de împlinire a dorinţelor şi învăţături proaste, pentru a accesa situl. Druidul Şef a anunţat că Sir Edmund a fost doborît de un blestem druidic. După mai multe luni locul a fost scos la vînzare. Dl. Cecil Chubb a cumpărat Stonehenge la licitaţie cu 6.600 de lire. A pretins că a fost o achiziţie din impuls. Trei ani mai tîrziu, Chubb a oferit Stonehenge naţiunii şi a fost făcut cavaler de către Lloyd George pentru generozitatea lui.

Pentru birocraţii grijulii de la Oficiul Muncii, Stonehenge era un dezastru pe cale să se întîmple. O serie de pietre înclinate ameninţau să se prăbuşească. Buiandrugii nesiguri aveau nevoie de reajustări. Guvernul a cerut ajutor de la Societatea Anticarilor pentru asta. Anticarii au folosit ocazia ca să extindă reparaţiile la o grandioasă – şi dezastruoasă – excavare a întregului monument. Cu toate astea, guvernul a retras fondurile puţin după ce pietrele au fost îndreptate, şi ani de zile Societatea s-a chinuit să finanţeze singură săpăturile. În cea mai mare parte, Colonelul William Hawley a trebuit să lucreze singur, locuind într-o colibă expusă curenţilor de la faţa locului. În 1926 proiectul a fost suspendat în sfîrşit, reuşind mai mult să deranjeze dovezile şi să stînjenească Societatea. După cum Hawley a declarat tulburat pentru Times: „Cu cît săpăm mai mult, cu atît misterul pare să se adîncească.”

La fel ca mulţi alţii, Cage nu şi-a ales cariera; a devenit un artist al drogurilor din întîmplare. Cînd a început la Cornell intenţiona să studieze ingineria genetică. Pe vremea aia Boggs dezvolta viruşi care puteau altera cromozomii din celulele existente. Kwabena îşi publicase munca de pionierat în reconstrucţia algelor pentru consumul uman. Părea că în fiecare lună un alt genetician păşea în faţă şi promitea o minune care să schimbe lumea. Cage voia şi el să facă minuni. Pe atunci, idealismul nu părea atît de prostesc.

Din păcate ingineria genetică incita toţi puştii străluciţi din ţară. Concurenţa la Cornell era înfiorătoare. Cage s-a apucat să ia droguri în anul doi doar ca să facă faţă lucrului la cursuri. A

început cu doze mici de metrazină; trebuia să creeze doar dependenţă fizică. Cage ştia că e mai tare ca orice drog. Nu prea îi păsa de chestiile recreaţionale pe atunci. N-avea timp. A încercat THC ocazional; şi iarbă, şi noii aerosoli din Suedia. Într-o vacanţă de primăvară o femeie cu care se întîlnea i-a dat nişte pastile de mescalină. A zis că o să-i dea o nouă perspectivă. I-a dat – s-a prins că îşi pierde timpul cu ea.

Trei semestre mai tîrziu totul a luat-o razna. Deja îşi injecta megamfetamine în doze masive, uneori şi peste optzeci de miligrame. Senzaţia iniţială era ca un orgasm al întregului corp; nu prea avea chef de învăţat după. Consultantul i-a zis să renunţe la program după ce a luat un 7 la chimie genetică. Ardea neuroni şi pierdea în greutate; deja îşi pierduse direcţia. Ştia că trebuie să se cureţe şi să o ia de la capăt.

Se înscrisese la un curs de psihofarmacologie dintr-un capriciu paranoic. Dacă trebuia să studieze ceva, de ce nu chimia a ceea ce îşi făcea singur cu obiceiurile lui? Bobby Belotti era un profesor bun; în curînd i-a devenit prieten. L-a ajutat pe Cage să se lase de droguri, l-a ajutat să obţină un mic titlu în biologie şi l-a încurajat să se înscrie la cursul superior. Mare parte din idealismul lui Cage fusese ars în semestrele alea de psihoză amfetaminică. Poate de-asta îi era atît de uşor să se convingă că a dezvolta noi droguri e la fel de nobil cu a vindeca hemofilia.

Cage şi-a scris teza de masterat despre efectele halucinogenelor cu indol asupra receptorilor serotonergici şi dopaminergici. Halucinogenelor cu indol de început precum LSD sau DMT le fusese mult timp de atunci atribuită inhibarea producţiei neuroregulatorului serotonină, deloc de mirare din moment ce structura lor era remarcabil de similară. Munca lui a arătat că halucinogenele din această familie afectează şi sistemul producător de dopamină şi că multe dintre efectele lor cunoscute rezultă din interacţiuni între aceşti neuroreglatori. Nu era, trebuia să recunoască, muncă tocmai inovatoare sau strălucită; bazele fuseseră puse de mult. Dar pe atunci se plictisise groaznic să fie student. Munca lui reflecta asta.

Şi-a luat gradul la mijlocul regimului scurt, ruşinos al celor din America First Party, o mînă de fanatici libertarieni puşi pe dizolvat guvernul Statelor Unite. Stingerea Administraţiei Hranei şi Medicamentelor a fost scînteia revoluţiei consumului de

droguri recreative. Cage încă se gîndea dacă să tocească pentru doctorat cînd Bobby Belotti l-a sunat să-i spună că pleacă de la Cornell. Western Amusement recrutau oameni care să facă cercetare şi dezvoltare pentru noua lor divizie de droguri psihoactive. Belotti se băga. Voia şi Cage? Evident.

Echipa lui Belotti trebuia să caute o lovitură de afaceri. Ceva rapid şi murdar: solubil în grăsimi, încît să treacă rapid în creier şi să ajungă la locul de acţiune în cîteva minute de la ingerare. Trebuia să fie uşor metabolizat pentru ca efectul psihoactiv să se ducă într-o oră sau două. Fără ace, gradul de toleranţă să rămînă mic. Nu voiau ca lumea să-l vadă pe Dumnezeu sau să trăiască orgasmul ultim, ci doar un pic de distorsionare psihică, nişte efecte vizuale mişto, şi să-i lase cu un zîmbet.

Din moment ce Cage lucrase deja cu halucinogene cu indol, Belotti i-a cam lăsat mînă liberă. După cîteva luni frustrante a început să se uite atent la DMD. Părea că se potriveşte cu specificaţiile, numai că testele pe animale nu arătau efecte psihoactive importante. Se temea că ar putea fi prea subtil. Oricît de sigură ar fi fost, marfa nu era bună de nimic dacă îl lăsa pe consumator conştient ca un contabil baptist. Totuşi, Cage a reuşit să-l convingă pe Belotti să autorizeze teste micoiontoforetice pe şobolani.

Bobby Belotti era un tip profund neîngrijut. Părul negru şi creţ se opunea pieptănării. Îşi băga mereu cămaşa în pantaloni; burta i-o scotea la loc. Erau cercuri de cafea uscată pe stratul superior de memorii şi rapoarte adunate pe masa lui; praful se punea neperturbat în colţurile terminalului. Cu toată priceperea lui, era genul de angajat pe care conducerea prefera să-l ascundă de lumea de afară.

— Uite asta.

Cage intră în biroul lui Belotti şi îi aruncă un teanc de zece centimetri de hîrtie de imprimantă pe birou.

— Rezultatele pentru DMD. Inhibă de tot sistemul serotonergic.

Belotti îşi dădu jos ochelarii şi se frecă la ochi cu dosul palmei.

— Excelent. Ai vreun efect să-mi arăţi?

— Nu, dar cifrele astea zic că trebuie să fie unul. Probabil e un soi de declanşator.

Belotti oftă şi începu să umble prin hîrtiile de pe birou.

— Conducerea ţipă după ceva de vîndut, Tony. Nu cred că DMD-ul ar fi răspunsul. Tu crezi?

— Cîteva săptămîni, Bobby. Sînt aproape gata – pot să simt.

Belotti găsi un memoriu, i-l înmînă lui Cage.

— Las-o, Tony. Hai să luăm cîteva produse pe mîna noastră, apoi poate încerci iar. Memoriul îl repartiza pe Cage sub supravegherea directă a lui Belotti.

S-au certat. Cage nu învăţase niciodată să se certe şi avea un temperament irascibil. Belotti era prea calm, enervant de înţelegător. Deşi nu fusese amintită niciodată, datoria lui Cage faţă de Belotti îi alimenta furia. Se simţea de parcă ar fi fost studentul neascultător corectat încă o dată de profesorul lui blînd.

Fierbînd, Cage luă memoriul odios în birou, închise terminalul şi privi ecranul gol. Avea chef să înjure, să facă ceva dement. Ideea i-a venit la mînie, o cascadorie scoasă direct dintr-un clip cu un savant nebun. A rechiziţionat zece miligrame de DMD şi s-a dus acasă, să încerce pe el însuşi.

La o oră după ce înghiţise drogul, stătea întins în pat într-o cameră întunecată aşteptînd să se întîmple ceva, orice. Se simţea nervos, de parcă tocmai îşi injectase nişte amfetamină slabă. Pulsul îi era ridicat, şi transpira. Ştia după teste că drogul trebuie să fi ajuns deja la creier. Nu simţea nimic – nici măcar furios nu mai era. Într-un tîrziu se ridică din pat, aprinse lumina şi se duse în bucătărie ca să-şi facă o gustare. Se aşeză în faţa telelinkului cu un sandviş cu şuncă şi brînză şi porni monitorul. Ştiri. Schimbă canalul. *Click, click.*

Nu era semnal. Doar purici. Exact ce avea nevoie ca să declanşeze efectul psihoactiv al DMD-ului. N-a mai mîncat sandvişul ăla.

A ales să îşi petreacă următoarea oră privind intenţionat un ecran de luminiţe roşii, verzi şi albastre licărind la întîmplare. Numai că pentru Cage nu erau la întîmplare deloc. Vedea modele, modele minunate: roţi de foc, valuri de purici de culoarea chihlimbarului, îngeri dansînd în capul unei pioneze, feţe demonice. Fu eliberat din corpul lui, înălţîndu-se prin ecran spre a se juca printre frumoasele lumini.

După care s-a terminat, o încheiere curată. Trecuse o oră

şi jumătate de cînd înghiţise pastila; apogeul durase cam patruzeci şi cinci de minute. Era perfect. Cu un joc de lumini sofisticat care să declanşeze efectul DMD-ului, putea fi cel mai popular drog de la alcool încoace. Şi era al lui, îşi dădea seama. Numai al lui.

Pînă la urmă, Belotti se scosese din ecuaţie cu memoriul lui. Riscul şi-l asumase Cage, îşi pusese corpul şi sănătatea mintală la bătaie. Prietenia ca prietenia, dar Cage ştia că dacă joacă asta cum trebuie îşi poate schimba viaţa. Aşa că s-a asigurat ca informaţia despre DMD să ajungă la conducere de la el, dovedind că Belotti încercase să înăbuşe cercetări importante. Deşi colegii îl displăceau pentru cum călcase pe cap un prieten pe drumul lui în sus, Cage învăţase să nu-i pese. Fără să spună, celor din conducere li se luase o piatră de pe inimă; Cage era mult mai prezenabil decît Belotti. În curînd era la cîrma echipei, apoi a întregului laborator.

Cage se aştepta ca Bobby Belotti să plece, să se întoarcă la Cornell, dar n-a făcut-o niciodată. Poate că Belotti intenţiona ca asta să fie un soi de răzbunare subtilă: să apară în fiecare zi la muncă, să bea cafea cu omul care îl trădase. Cage refuza să-i fie ruşine. A găsit moduri de a-l evita pe Belotti, îngropîndu-l pînă la urmă într-un proiect minor cu şanse mici de succes. Cei doi n-au prea mai vorbit de atunci.

I-au spus drogului Soar şi au început să stoarcă şi ultimul ban din el. Oamenii din PR de la Western Amusement l-au făcut pe Cage celebru înainte ca el să înţeleagă bine ce îi fac. Reporterii de la telelink nu se mai săturau de el. O biografie ajustată apărea în majoritatea materialelor informative: tînărul cercetător strălucit, un progres îndrăzneţ, primul pas într-o incredibilă călătorie psihică – la început pe Cage îl amuza toată treaba.

Cînd reuşea să ajungă la laborator îşi petrecea mare parte din timp concepînd mecanisme care să declanşeze efectul psihoactiv al Soar-ului. Masa de lumini, care citea grafice EEG şi le transforma în pirotehnică pe computer de înaltă rezoluţie, era cea mai de succes, dar mai erau şi altele. De fapt, piaţa secundară de hardware a ridicat Western Amusement aproape la fel de mult ca drogul însuşi. Laboratorul lui Cage a devenit o maşinărie de făcut bani. Ca să nu-i lase pe vînătorii de capete ai corporaţiilor să li-l fure, Western Amusement i-a dat o parte din

profituri. În curînd avea să fie unul dintre cei mai bogaţi tineri din lume.

Experienţa drogului recreativ avea trei părţi: substanţa însăşi, starea mentală a consumatorului şi mediul în care drogul era consumat, ceea ce lui Cage îi plăcea să numească „cadrele”. Cu trecerea anilor, a devenit mult mai puţin implicat în dezvoltarea de chimicale. Puştii care terminau cursul superior erau cercetători mai buni decît fusese el vreodată. Era mai interesat de designul conceptual şi îi plăcea mai ales să viseze noi cadre: casca de privare senzorială, stroboscopul alfa. Agenţii scoteau ce era mai bun din interesul lui crescînd. Nu mai era un cercetător psihofarmacolog; fusese uns primul artist al drogurilor.

Totuşi, adevăratul motiv pentru care Cage a fost forţat să renunţe să mai facă droguri n-a avut nimic de-a face cu aspiraţiile lui artistice. Avea personalitatea dependentului clasic: îi plăcea în draci s-o ia la vale. De-a lungul anilor lăsase nişte chimicale psihoactive dure să îi înfigă ghearele în sinapse. Cu toate că reuşea mereu să se lase, conducerea se enerva. Făcuseră din Tony Cage un simbol al corporaţiei; nu îşi permiteau o decădere.

Cage n-ar fi trebuit să fie surprins să vadă gustul lui pentru droguri oglindit la Wynne. A început să consume la nouă ani. La unsprezece ani o lăsa să îşi injecteze cîteva dintre principalele psihoactive. Nu prea putea să fie altfel dacă Wynne avea să împartă viaţa cu el. Una dintre sursele suplimentare de venit ale lui Cage era un bar personal care făcea de ruşine majoritatea cluburilor cu droguri. Iar propriul lui laborator lucra la o gumă de mestecat pe bază de cannabinol, destinată publicului pre-adolescentin. În ciuda a ceea ce predica Liga, Cage nu crease cultura drogului; ea îl crease pe el. Puştii din toată lumea băgau droguri, căutînd senzaţia supremă. Şi totuşi, înclinaţia lui Wynne către droguri îl neliniştea.

Cage încerca să se asigure că Wynne nu devenea niciodată dependentă de o anumită substanţă. Avea grijă ca obiceiurile ei să varieze. Dacă începea să dezvolte o toleranţă generală la halucinogene, de exemplu, o punea să ia o pauză de la întreaga familie şi să treacă pe opiacee. Nici nu era tot timpul drogată. Avea perioade de bairam care durau oricît, de la cîteva ore la cîteva zile. Apoi nimic timp de o săptămînă sau două. Cu

toate astea, Cage îşi făcea griji. Lua nişte doze uimitoare.

În vara de dinainte de a-l întîlni pe Tod au zburat din State pînă la aeroportul da Vinci şi au stat la Hilton. Deşi luaseră suborbitalul, nu le era uşor să-şi reseteze ceasul biologic. Din moment ce Cage avea afaceri în Roma a doua zi, nu-şi permitea să rămînă afectat de zbor. Wynne a chemat room-service-ul şi le-a cerut două shake-uri de căpşune cu placidex. Cage s-a aşezat înapoi în pat; marfa îl făcea să se simtă de parcă se contopea cu salteaua. Wynne stătea într-un scaun termal şi schimba fără chef canalele la telelink. Într-un tîrziu îl închise şi îl întrebă pe Cage dacă nu credea că ia prea multe droguri.

Cage era pe cale să aţipească; dintr-o dată deveni atît de vigilent cît poate fi cineva cu placidex scurgîndu-i-se în creier.

— Sigur, mă gîndesc la asta tot timpul. Momentan cred că mi-e bine. Au fost momente, e drept, cînd am crezut că s-ar putea să am necazuri.

Ea aprobă din cap.

— De unde ştii cînd ai necazuri?

— Un semn ar fi că nu te mai temi că ai putea avea.

Îşi încrucişă braţele de parcă îi era frig.

— Asta nu-i de ici, de colo. Eşti în siguranţă numai dacă te temi?

— Sau dacă eşti curat.

— Hai, te rog. Cît ai stat curat cel mai mult timp? *În ultima vreme*.

— Şase luni. Cît am fost în bazin.

Au rîs amîndoi.

— Că tot ai adus vorba, zise el, hai să te întreb. Nu crezi că iei prea mult?

S-a gîndit, ca şi cum întrebarea ar fi surprins-o.

— Neah, zise în cele din urmă. Sînt tînără. Fac faţă.

I-a zis atunci despre cum fusese el dependent de amfetamine la Cornell. Povestea n-a părut a o impresiona.

— Dar ai scăpat, evident, a zis. Deci n-are cum să fi fost într-atît de rău.

— Poate că ai dreptate, a aprobat el. Dar am impresia că am avut noroc. Încă vreo cîteva luni şi puteam să nu mai reuşesc niciodată să mă las.

— Îmi place să mă droghez, a zis. Dar sînt alte lucruri care-mi plac la fel de mult.

— Ca de exemplu?

— Sexul, de parcă n-ai şti.

S-a întins.

— Spaţiul, lipsa de greutate. Să mă pierd într-o carte sau o piesă de teatru sau un film. Să cheltuiesc banii tăi.

A căscat. Cuvintele veneau din ce în ce mai încet.

— Să adorm.

— Atunci hai în pat, a zis el. Ne ţii pe amîndoi în picioare.

A atins clema de la umăr şi ambalajul i s-a desfăcut, mototolindu-se pe podea. S-a întins lîngă el. Pielea ei era rece la atingere.

— De fapt cine a mai inventat şi placidexul ăsta? a întrebat în timp ce se cuibărea alături de el. Putea să-i simtă fineţea abdomenului atingîndu-i spatele.

— Omul ştia ce face.

— Omul *nu* ştia ce face.

Era placidexul, care rîdea; Cage ar fi preferat să se facă înţeles. Totuşi era amuzant într-un fel macabru.

— A luat o doză mare, a adormit într-un scaun termal. A decuplat termostatul. A murit copt.

— A murit fericit, în orice caz.

L-a bătut pe coapsă şi s-a întors.

— Vise plăcute.

În 1965, astronomul Gerald Hawkins a publicat o carte cu un titlu neruşinat de îndrăzneţ: *Stonehenge decodat*. Cercetătorii de dinainte căutaseră mereu dincolo de Stonehenge dovezile care să le susţină teoriile. Unele epoci au găsit autoritatea în Biblie şi în tradiţia bisericii, altele în ruinele Romei sau în marii istorici ai antichităţii. Ca şi predecesorii lui, Hawkins a invocat autorităţile vremurilor lui pentru a susţine teoria lui ingenioasă. Folosind computerul IMB 7090 Harvard-Smithsonian pentru a analiza tiparele alinierilor soarelui şi lunii la Stonehenge, Hawkins a ajuns la o concluzie care a electrizat lumea. Stonehenge fusese construit ca un observator al astronomilor străvechi. De fapt, pretindea că parte din el forma un „computer neolitic” care fusese folosit de către constructorii lui pentru a prezice eclipsele de lună.

Teoria lui Hawkins a aţîţat imaginaţia populară, în mare parte datorită articolelor scrise de amatori în vechile ziare pe

hîrtie. Reporterii ezitau pe marginea unei asemenea minuni: savanţi ai Epocii de Piatră construiseră un computer din blocuri de piatră şi dolerit pe care numai un creier electronic modern îl putea „decoda”. A fost pînă şi o emisiune TV dedicată, pe unele reţele vechi pre-telelink. S-a insistat mult pe folosirea computerului de către Hawkins în ciuda faptului că numerele pe care le-a calculat puteau fi cu uşurinţă aflate şi prin calcul manual. Şi ceea ce dovedise de fapt Hawkins era cu totul diferit de ceea ce pretindea că a dovedit. Studiile computerizate au arătat că gropile Aubrey, un inel de cincizeci şi şase de prăpăstii egal depărtate, pot fi folosite pentru a prezice eclipse. Nu au arătat că Stonehenge a fost construit cu vreun asemenea scop în minte. Alţii au venit imediat cu interpretări contradictorii şi astronomíi apropiate ale Stonehenge-ului s-au răspîndit. Problema a fost identificată în scurt timp: Stonehenge avea prea multă semnificaţie astronomică. Era o oglindă în care orice teoretician îşi putea vedea reflectate ideile.

Cage nu s-a dus imediat după Tod şi Wynne în Anglia. A ales să ia avionul înapoi pînă în State şi să vadă ce mai e cu Western Amusement după concediul lui criogenic. Cage nu mai era un angajat propriu-zis al companiei. Contractant indepent, era el însuşi o corporaţie. Cu toate astea, nici o uşă nu îi era închisă la laboratorul pe care îl făcuse celebru, nici un secret pe care să nu-l poată afla. Ultimele ştiri erau că în cele şase luni cît stătuse Cage în bazin, Bobby Belotti dăduse lovitura în proiectul Share.

Cage pornise proiectul Share cu ani în urmă, pe cînd lucra cu normă întreagă în laborator. Se gîndise la felul în care stabilitatea socială părea să încurajeze consumul de droguri recreative. Cei mai mulţi consumatori preferau să se drogheze cu alţi consumatori, în cluburi de gen şi la petreceri private sau înainte să facă dragoste sau să mănînce o masă bună sau să danseze în cădere liberă în spaţiu. Dacă socializarea mărea plăcerea, atunci de ce să nu găsească o cale pentru consumatori de a împărtăşi o aceeaşi experienţă? Nu doar creînd cadre identice, ci sincronizînd efectul la nivel sinaptic. Stimularea directă a cortexului senzorial. Un fel de telepatie artificială.

Conducerea corporaţiei era sceptică. Simpla menţionare a

telepatiei dădea proiectului un aer de pseudoştiinţă. Şi părea scump. Pe atunci Cage se gîndise că efectul trebuia creat electrochimic, interacţiunea drogurilor psihoactive cu stimularea electronică a creierului. Ar fi fost necesar probabil şi un soi de wetware. Dar cercetările de marketing au arătat că mulţi oameni se temeau de mufe în cap. Factorul zombie, îi ziceau.

Cage se ţinea după ei. Se gîndea că Share ar putea fi un afrodisiac puternic, dacă altceva nu. Dar cercetarea se făcea, ori la Western Amusement, ori altundeva. Ce a reuşit într-un tîrziu să le vîndă a fost un mic efort susţinut. Locul perfect în care să-l îngroape pe Bobby Belotti.

Iar acum, după ani de zile, Belotti avea ceva ce arăta foarte promiţător. Împrumutase un drog, 7,2-DAPA, care fusese dezvoltat de neuropatologii implicaţi în studiul tulburărilor de limbaj. Putea induce anomie euforică, perturbînd procesul de asociere a unor anumite imagini vizuale cu vorbe. Consumatorii nu reuşeau să denumească ceea ce vedeau. Substantivele, mai ales substantivele abstracte şi numele proprii, erau de o dificultate aparte. Gradul de anomie era legat nu doar de dozaj, ci şi de complexitatea mediului vizual. De exemplu, un consumator căruia i se arăta un singur trandafir cu tulpina lungă se întîmpla să nu poate spune „floare” sau „trandafir” cu toate că putea să poarte o conversaţie inteligentă despre grădinărit; dacă i se arăta o seră putea foarte bine să rămînă fără cuvinte. Cu toate astea, dacă lua trandafirul sau îl mirosea sau auzea cuvîntul „trandafir”, conexiunea se făcea. Şi în momentul ăla de recunoaştere, neuronii endorfinici începeau să pompeze în demenţă; creierul se umplea de plăcerea descoperirii.

— Problema e, îi explica Belotti lui Cage, că e imposibil deocamdată să ştim exact ce cuvinte o să se piardă. Prea multe variaţii de la un individ la altul. De exemplu, eu s-ar putea să nu pot zice „trandafir”, dar tu să poţi. În cazul ăsta eu mă aleg cu ceva de la tine; tu nu te alegi cu nimic. Numai dacă pierdem amîndoi acelaşi cuvînt şi apoi găsim reperul potrivit putem împărtăşi efectul.”

— Nu sună a ceva capabil să ia locul sexului.

Cage rîse. Belotti se crispă. Omul nu se schimbase. Ce mai rămăsese din părul lui tot trebuia pieptănat. Erau pînze de vene sparte sub pielea lui ridată. Părea foarte bătrîn, foarte gol. Lui Cage îi era greu să-şi amintească vremea cînd fuseseră prieteni.

— Ei bine, sexul la comun ar putea fi interesant.

Belotti suna de parcă repeta scuze pe care şi le compusese înainte.

— Dar n-ai obţine cine ştie ce efect spunîndu-i cuiva că are orgasm. Prea tactil, prea puţine de a face cu recepţia vizuală. Şi totuşi, din moment ce encefalina suprimă impulsurile durerii, plăcerea ar fi crescută pe măsură. Dar ţine minte, asta e destul de uşor la dozajele cu care avem de-a face. Dacă iei prea mult apar simptome de privare. Încep halucinaţiile. E neprevăzut – periculos.

— Efectul poate fi blocat?

— Deocamdată neurolepticele sînt singurul tratament pe care l-am găsit. Şi acţionează cam încet.

Belotti ridică din umeri.

— Testele nu s-au terminat încă. De fapt n-am dat atîta atenţie. Mi-au luat proiectul, ştii. Am petrecut zece ani încercînd să găsesc ce ai scris tu, şi acum rulez simulări pe computer – rutină.

Cage nu se gîndise la Bobby Belotti de mult timp; dintr-o dată îi părea rău de bătrîn.

— La ce l-ai folosi, Bobby?

— Cum am zis, nu e decizia mea. Cei de la marketing o să găsească pe cineva căruia să i-o arunce, sînt sigur. Probabil că sînt un pic dezamăgiţi că nu s-a dovedit a fi afrodisiacul pe care li l-ai promis.

— E muncă de calitate, Bobby. Nu trebuie să-ţi ceri scuze în faţa nimănui. Dar nu pot să cred că ai muncit din greu atîta timp fără să te gîndeşti la întrebuinţări comerciale.

— Ei bine, dacă s-ar putea controla care cuvinte se pierd, atunci s-ar putea folosi ghizi care să ofere reperele necesare.

Belotti s-a scărpinat la ceafă.

— Poate s-ar putea combina cu un hipnotic pentru a le da ghizilor mai multă autoritate psihologică. Ar ajuta, să zicem, la cursurile de critică de artă. Sau poate că muzeele l-ar vinde o dată cu prezentările alea înregistrate pe bandă.

Minunat. Un drog pentru muzee. Cage îşi imagina reclamele. Regina video la bustul gol îi spune iubitului ei argintiu: *Hei, tăuraş, hai să dăm o raită pe la Galeria Naţională şi să tragem!* Nu e de mirare că i-au luat proiectul.

— De ce să te complici? Se pare că tot ce ai nevoie sînt

doi oameni care stau la o masă de bucătărie şi îşi aruncă unul altuia cuvinte.

— Dar cuvintele... nu e atît de simplu. Nu vorbim de lumini fanteziste aici; vorbim de simboluri întipărite care pot declanşa stări mentale complexe. Emoţii, amintiri...

— Sigur, Bobby. Uite, o să vorbesc cu şefii. Să vedem dacă putem să-ţi facem rost de un proiect nou, o echipă a ta.

— Nu te obosi.

Expresia îi era îngheţată.

— Mi-au oferit o pensionare înainte de termen şi o s-o accept. Am şaizeci şi unu de ani, Tony. Tu cîţi ani mai ai?

— Îmi pare rău, Bobby. Cred că ai făcut minuni aducînd Share pînă aici.

I-a afişat lui Belotti zîmbetul lui de încheiere a afacerii.

— De unde pot să iau nişte mostre?

Belotti a aprobat din cap, de parcă se aşteptase să fie întrebat.

— Tot nu poţi să te ţii departe de marfă? O păstrează destul de bine, să ştii. Pîne se hotărăsc ce anume au.

— Sînt un caz aparte, Bobby. Ar trebui să ştii deja asta. Unele reguli pur şi simplu nu se aplică la mine.

Belotti a ezitat. Arăta de parcă încerca să echilibreze cine ştie ce ecuaţie incredibil de complexă.

— Hai, Bobby. Pentru un prieten vechi?

Cu un rînjet otrăvit, Belotti a pus degetul mare pe un cititor de amprente ca să descuie biroul, a scos o sticlă verde din sertarul de sus şi i-a aruncat-o lui Cage.

— Cîte una o dată, ai înţeles? Şi nu o ai de la mine.

Cage scoase capacul. Şase pastile: praf galben în capsule transparente. Pentru o clipă a avut suspiciuni; Belotti părea extrem de dornic să încalce regulile companiei. Dar Cage se hotărîse demult în ce-l privea. Nu putea ajunge să-şi facă probleme pentru cineva pentru care avea atît de puţin respect. Încerca să-şi imagineze cum e să fii obişnuit, ca amărîtul de Belotti: bătrîn, la sfîrşitul unei cariere ratate, acru şi obosit. Ce ţinea în viaţă un asemenea om? A tremurat şi a alungat fantezia în timp ce băga flaconul verde în buzunar.

— Cît e ceasul, de fapt? a spus. I-am zis lui Shaw că mă întîlnesc cu el la prînz.

Belotti a atins marginea ochelarilor şi lentilele au devenit

opace.

— Ştii, chiar te uram. După care mi-am dat seama: tu habar n-aveai ce dracu’ faci. Aş putea la fel de bine să dau vina pe o pisică pentru că chinuie un nenorocit de şoarece. Nu vezi pe nimeni, Tony. Pun pariu că nici pe tine nu te vezi.

Mîinile i-au tremurat.

— E în regulă, acum o să tac din gură.

Şi-a oprit terminalul.

— Plec acasă. N-am venit decît fiindcă au zis că vrei să ne întîlnim.

Neasumîndu-şi nici un risc, Cage a dus una dintre mostrele lui Belotti la analize; era pură. Apoi, mai degrabă decît să rişte alte confruntări, Cage a mers mai departe. Erau avocaţi în Washington şi contabili în New York. A vorbit la întrunirea anuală a Asociaţiei Psihofarmacologice Americane la Hilton Head, în Carolina de Sud, şi a dat o grămadă de interviuri pe telelink. A întîlnit o japoneză, şi au făcut rezervări pentru un weekend pe orbită în Habitatul Trei. După care s-au dus la Osaka, unde a aflat că ea făcea spionaj pentru Unico. Trecuseră aproape două luni. Destul, gîndea el, pentru ca Tod să o fi dat în bară, pentru ca Wynne să fi recunoscut că acesta era născut să piardă, şi pentru ca relaţia lor să se fi prăbuşit sub propria-i greutate. Cage a luat suborbitalul pînă pe Heathrow. Era atît de sigur.

A fost o surpriză nasoală: Tod Schluermann avusese noroc.

Clipul *Londra în flăcări* avea numai cinci minute. Începea cu un cadru cu silozuri. Numărătoare inversă. Lansare. Londra era sub asediu. Nici o rachetă – numai exemplare de Wynne dezbrăcate lăsau curcubee pe cer aruncîndu-se asupra oraşului. Explodau nu în flăcări, ci în verdeaţă, acoperind cartiere întregi cu pomi şi tufe. În curînd, oraşul a dispărut sub o pădure. Camera a făcut zoom pe un luminiş unde cînta o trupă numită Flog. Ei oferiseră coloana sonoră feerică. Tempoul ţinea pasul, grupul cîntînd din ce în ce mai repede pînă cînd instrumentele le-au luat foc, mistuindu-i pe ei şi pădurea. Ultimul cadru era o panoramare cu cenuşă şi buturugi arse. Lui Cage i se părea cretin.

Nimeni nu ar fi putut să anticipeze că tineri de şaisprezece ani din tot Regatul Unit au să aleagă momentul ăla pentru a-i primi pe Flog în inimile lor golaşe. Cînd făcuseră *Londra în flăcări*

cu Tod, Flog erau necunoscuţi. Într-un interval de o lună au ajuns dintr-un subsol din Leeds pe o scenă de la Claridge în Londra. Cu toate că Tod n-a scos prea mulţi bani din *Londra în flăcări*, şi-a făcut un nume. Puştanul care se compara cîndva pe el cu Nam June Paik ajunsese de fapt să facă videoclipuri pentru fani de muzică puberi.

El şi Wynne locuiau într-un rastel de tuburi în Battersea. Ea şi-ar fi permis ceva mai bun; el insista să trăiască în limita posibilităţilor lui. Erau cam două mii de tuburi de dormit din plastic stivuite în ceea ce fusese cîndva un depozit. Fiecare era lung de trei metri; cele simple aveau un metru şi jumătate în diametru, cele duble doi. Fiecare era dotat cu o lădiţă sub o saltea din gel, cu un terminal telelink şi un spălător cu bule care trecea drept chiuvetă. Era întotdeauna coadă la duşuri. Toaleta mirosea.

Era în regulă pentru Tod; îşi petrecea cea mai mare parte a timpului vînînd laboratoarele video sau negociind cu managerii trupelor. Avea pînă şi un pupitru la VidStar şi o sesiune programată regulat pe sintetizatorul de acolo: de la 4 la 5 A.M. în fiecare marţi, joi şi sîmbătă. Dar Wynne mai mult îl încurca la VidStar. Şi cu toate că ieşeau aproape în fiecare noapte prin cluburi din oraş să asculte trupe cîntînd şi să pună clipurile lui Tod, păreau a fi foarte puţine de făcut pentru Wynne. Cage nu putea înţelege de ce părea atît de fericită.

— Fiindcă sînt îndrăgostită, zise. Pentru prima oară în viaţă.

— Mă bucur pentru tine, Wynne. Crede-mă.

Stăteau la nişte beri într-un pub, aşteptînd ca Tod să termine munca şi să li se alăture la cină. Era întuneric. În întuneric e mai uşor să minţi.

— Dar cît poate să dureze dacă nu găseşti ceva de făcut? Ceva pentru tine.

— Ca să fiu celebră? Ca tine?

Chicoti frecînd marginea paharului cu degetul.

— De ce să-ţi pese de asta acum, Tony? Tu ai zis că ar trebui să-mi iau liber o vreme după ce termin clasa a şasea.

— M-am gîndit mult, de cînd eşti cu Tod. Ai putea să intri la orice şcoală ai vrea.

— Ştii părerea lui Tod despre şcoală. Totuşi, am luat în calcul nişte cursuri de afaceri. M-am gîndit că aş putea fi

managerul lui Tod. Asta i-ar lăsa mai mult timp pentru munca importantă. E chiar bun şi tot mai învaţă, e de necrezut. Ai apucat să vezi *Londra în flăcări*?

Cage aprobă din cap.

— Ai recunoscut femeile?

— Sigur.

Zîmbi. *Era mîndră că apare în clipul lui Tod.* Cage îşi dădu seama că planul lui de lipsă de acţiune o luase razna rău, rău de tot. Va trebui să intervină în relaţia lor, ori s-ar putea să n-o mai ia niciodată pe Wynne înapoi.

— Ştiri bune, zise Tod lăsîndu-se pe bancă lîngă Wynne.

Se sărutară.

— Le-am vîndut ideea. Am un angajament să trag un clip de treizeci de minute la festivalul liber.

Wynne îl îmbrăţişă.

— Excelent, Tod. Ştiam că ai să reuşeşti.

— Festivalul liber? zise Cage. Despre ce vorbeşti?

— Ştii, omule.

Tod termină restul berii lui Wynne.

— Tu ne tot ţineai prelegeri despre asta; aşa mi-a venit ideea. O să fac un clip cu sărbătoarea solstiţiului. La Stonehenge.

Istoria nu înregistrează prima întrebuinţare a drogurilor la Stonehenge. Totuşi e aproape sigur că toate principalele halucinogene disponibile în 1974 au fost ingerate în timpul primului festival liber de la Stonehenge. Un post de radio pirat din larg, Radio Caroline, îşi solicitase ascultătorii să vină la Stonehenge pentru un festival de „iubire şi conştiinţă”. În ziua solstiţiului din acel an, o hoardă de fani nepieptănaţi în adolescenţa tîrzie sau la douăzeci şi ceva de ani au campat pe cîmpul de lîngă parcarea auto. Pe vremea aia muzica se chema rock; se pare că nu fusese intenţionat nici un joc de cuvinte. Peisajul gol din jurul pietrelor era plin de corturi şi colibe indiene, maşini şi caravane. Chitarele electrice urlau, şi era un iz de marijuana purtat de briza verii. Sînt casete cu festivalurile alea de început. O vastă masă psihedelică de oameni se adunau pentru eveniment: cuplul cu ochi sticloşi din Des Moines în cămăşile lor asortate din poliester, inginerul zîmbitor din Tokyo filmînd, tînăra mamă din Luton alăptîndu-şi pruncul pe Piatra

Altarului, poliţaiul din Amesbury stînd în picioare sub cercul exterior cu mîinile la spate, druida din Leicester în robele ei ceremoniale albe, adolescentul cu părul lung din Dorking care se căţărase pe marele triliton şi striga ceva despre Iisus, OZN-uri, soare şi The Beatles. Festivalul a fost mereu unul din cadrele perfecte pentru droguri. Pionierii halucinogenelor aveau un termen colorat pentru smuciturile radicale de percepţie ale unei asemenea experienţe, ciudăţenia fascinantă a întregii chestii. Ar fi numit festivalul liber de la Stonehenge un *mind-fucker*.

Wynne şi Tod îşi expediaseră tubul din rastelul din Battersea pînă la Stonehenge pentru cele cinci zile ale festivalului. Al lor şi alte o mie stăteau lîngă vechea parcare, de pe cealaltă parte a autostrăzii A360 faţă de domul care proteja acum pietrele. Tuburile arătau ca nişte capsule albe de Soar uriaşe împrăştiate prin iarbă. Între ele erau bule de tensiune, corturi Gore-Tex de diferite geometrii, vehicule aeriene şi maşini, chiar şi oameni care stăteau în scaune rabatabile sub umbrele de prost gust. Cage stătea la un han din Amesbury şi urmărea festivalul pe telelink.

În ajunul solstiţiului a reuşit să-i îmbie pe Tot şi Wynne să iasă în oraş cu promisiunea unui prînz pe gratis. Le-a propus micul lui experiment la desert.

— Nu ştiu, omule.

Tod părea a fi în dubii.

— Mîine e ultima zi, ziua cea mare. Nu ştiu dacă ar trebui să iau droguri experimentale.

Cage se aşteptase că Tod s-ar putea să dea înapoi; se baza pe Wynne.

— Vai, Tod, zise ea, o să fii singurul de acolo care n-o să fie dus. De ce să nu intri în spiritul evenimentului?

Ochii ei păreau foarte luminoşi.

— Uite, cîte ore ai tras pînă acum? Patruzeci, cincizeci? Nu vor decît o jumătate de oră. Şi chiar dacă ratezi ceva, poţi oricînd să sintetizezi.

— Ştiu asta, zise el iritat. Numai că sînt obosit. Abia mai pot gîndi. Dar ia-o de la capăt. Zi-mi de la început.

Cage a început prin a pretinde că a fost impresionat de *Londra în flăcări*; a zis că vrea să-l cunoască pe Tod mai bine, să-i înţeleagă arta. Cage vorbea de inspiraţia pe care a avut-o

cînd a privit festivalul pe telelink. Ar trebui să ia toţi Share şi să se ducă la sărbătoarea solstiţiului împreună, bazîndu-se pe Stonehenge, pe mulţime şi unul pe celălalt pentru reperele care să contureze experienţa. Cage vorbea de estetica aleatoriului ca răspuns la problema selecţiei. A zis că s-ar putea să fie la un pas de o descoperire epocală; Share ar putea fi foarte bine o cale pentru non-artişti de a participa chiar la actul de creaţie artistică.

Cage nu menţionase că lucrase doza de Share a lui Tod cu un anticlorinergic care avea să-i termine apărarea psihologică. Atunci cînd Tod avea să fie complet vulnerabil la sugestie – privat de capacitatea de a minţi – Cage avea să înceapă interogatoriul. Să-l oblige pe Tod să spună adevărul; s-o oblige pe Wynne să vadă cum băiatul ăsta superficial o folosea ca să-şi dezvolte cariera. În acel moment şi Wynne avea să vadă urîţenia pe care Cage o văzuse tot timpul sub faţa lui arătoasă. Cînd Tod va fi arătat cît de puţin îi păsa de ea, relaţia lor se va fi terminat.

— Hai, Tod, zise Wynne. N-am mai luat droguri împreună de mult timp. M-am plictisit să mă troznesc singură. Şi cînd Tony recomandă aşa ceva, ştii că trebuie să fie dat dracu' de bun.

— Sigur o să funcţionez corect după ce iau chestia asta?

Opoziţia din partea lui Tod ceda.

— Nu vreau să irosesc ziua filmînd fire de iarbă.

— O să-ţi aduc ceva cu care s-o neutralizezi. Dacă ai probleme poţi să-ţi revii cu o injecţie oricînd vrei. Nu te teme, Tod. Uite, efectul Share-ului ar trebui de fapt să te ajute să te orientezi vizual mai bine. Tu însuţi ai zis că limbajul stă în calea artei. Share dezgoleşte suprastructura preconcepţiilor. N-o să ştii ce vezi; o să vezi pur şi simplu. Ochii unui copil, Tod. Gîndeşte-te.

Pentru o clipă, Cage se întrebă dacă nu exagerase. Atenţia lui Wynne se mutase; părea mai interesată de ce zicea el decît de reacţia lui Tod. Îi simţea privirea plină de admiraţie, dar nu lăsa să se vadă. Chelnerul veni cu nota, iar în timp ce semna Cage vîntura adevărata momeală în faţa lui Tod.

— Dacă ţi-e teamă să încerci, Tod, spune aşa şi gata. *Este* ceva nou, pînă la urmă. Nimeni nu te-ar învinovăţi că dai înapoi.

— Foarte bine, domnule.

Un englez adevărat, chelnerul s-a prefăcut că nu aude în timp ce Cage îi înmîna nota.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Totuşi, continuă Cage, cred în Share şi cred în tine. Într-atît încît atunci cînd termini aş vrea să arăt clipul tău celor de la Western Amusement. Încă nu s-au hotărît cum să promoveze Share. Dacă videoclipul e atît de bun cît cred eu că poate fi, problema e rezolvată. O să-i fac să-l cumpere. Tu o să fii purtătorul de cuvînt – la naiba, tatăl – unei noi forme combinate de artă.

Ştia atunci că îl are pe Tod. Asta era ce voise puştiul tot timpul. Cage văzuse imediat că Tod a sedus-o pe Wynne doar ca o mişcare strategică de carieră. Bun aşa, să-l lăsăm pe Tod să fie prezentat unui trust de divertisment – şi să pună el condiţiile. Să-l lăsăm să creadă că l-a manipulat pe Cage. Nu conta atît timp cît Cage o avea pe Wynne înapoi.

— Ce faci, Tony? întrebă Wynne.

Pe sub nuanţa ei de piele, devenise palidă. Trebuie că suspecta miza pe care o juca Cage.

— Ce fac?

Cage se ridică, rîzînd.

— Nu sînt tocmai sigur. Asta face treaba interesantă, nu?

— Bine, omule.

Tod se ridică şi el.

— O s-o încerc.

— Tony.

Wynne se uita la ei de jos.

— Ce-i aia? zise Wynne, arătînd spre Stonehenge.

Fulgere se ramificau prin întuneric, iluminînd mulţimea care stătea în afara domului.

— E doar *son et lumière,* zise Cage. Tehnicienii holo de la Ministerul Mediului au făcut-o ca să mai scoată nişte bănuţi de la turişti.

Mergeau în continuare pe A360, de unde îi lăsase cursa din Amesbury.

După cîteva secunde două curcubee de laser licăreau între pietre.

— Piesele de rezistenţă ale Stonehenge-ului, zise Tod cu dispreţ. Atît Constable cît şi Turner au făcut picturi importante aici. A lui Turner era ca de obicei bombastică, plină de fulgere şi ciobani morţi şi cîini urlînd. Constable a încercat să-şi dreagă

acuarela plictisitoare cu un curcubeu dublu.

Cage îşi muşcă buza şi nu zise nimic. Nu îi trebuia o predică despre Stonehenge, mai ales nu de la Tod. Pînă la urmă *deţinea* una dintre schiţele lui Constable de la Stonehenge.

Tod lăsă viziera căştii lui VidStar; arăta ca o călugăriţă cu ochii lentile. Cage putea auzi motoraşe bîzîind pe măsură ce focalizau cele două camere.

— Mai începe şi altcineva să simtă? zise Wynne.

— Am făcut multe cercetări despre locul ăsta, ştii, continuă Tod. E uimitor, oamenii care au fost aici...

— Da, zise Cage. E un soi de răcoare udă care mi se răspîndeşte în spatele craniului, ca noroiul.

Înghiţiseră capsulele de Share în întuneric, pe drum.

— Cît e ceasul?

— Patru şi optsprezece.

Tod băgă un disc nou în unitatea prinsă la curea.

— Răsăritul la cinci zero şapte.

Cage se uită la nord-est: cerul începuse deja să se lumineze. Stelele erau ca nişte bănuţi de sticlă dispărînd grăbit în griul cerului.

— Vin în valuri, zise Wynne. Halucinaţii.

— Da, zise Cage.

Părea că-l gîdilă în fundul ochilor. Ştia că ceva nu merge, dar nu se putea gîndi ce anume.

Au trecut de inevitabilul pichet al Ligii pentru Abstinenţă; din fericire, nici unul nu l-a recunoscut pe Cage. Au ajuns în sfîrşit la un coridor de sîrmă ghimpată care le făcea drum prin mulţime spre intrarea în dom. Pe coridor mărşăluia un escadron de fantome. Purtau robe albe; unele purtau ochelari. Aveau globuri de cupru şi crengi de stejar şi steaguri cu imagini cu şerpi şi pentagrame. Erau bărbaţi şi femei, şi păreau în vîrstă. Murmurau o incantaţie care suna ca vîntul suflînd prin frunze căzute. Fantome bătrîne şi uscate, zbîrcite şi concentrate, absente de parcă rezolvau probleme de şah în minte.

— Druizii, zise Tod.

Cuvintele rupseră transa şi un tremur trecu peste umerii lui Cage. Se uită la Wynne şi îşi putu da seama imediat că şi ea se simte la fel. Un zîmbet de recunoaştere îi lumină faţa în întunericul de dinaintea răsăritului.

— Eşti bine? zise Tod.

Wynne rîse.
— Nu.
Tod se încruntă şi îşi petrecu braţul pe după al ei.
— Să mergem. Avem de ocolit domul dacă vrem să vedem răsăritul deasupra Pietrei Călcîiului.
Începeau să-şi ţească drum prin mulţime spre sud-vestul domului. Spaţiul dintre învelişuri era gol acum, şi Cage vedea că procesiunea de druizi înconjurase cercul de piatră exterior. Toţi se întorseseră spre nord-est ca să fie cu faţa la Piatra Călcîiului şi la răsăritul care se apropia.
— Asta e, zise Tod. Sîntem exact pe ax.
Femeia grasă care stătea lîngă Cage strălucea. În afară de ghete nituite din piele pînă la genunchi, era goală. Pielea ei dădea o lumină verzuie fină: sfîrcurile şi părul de pe corp erau portocaliu deschis. Cînd se mişca, revărsările de grăsime luceau ca nişte valuri în lumina lunii. La început crezuse că e altă halucinaţie. Ceva greşit.
— O vezi şi tu? şopti Wynne.
— E un licurici.
Tod nu făcea nici un efort de a vorbi încet, şi femeia verzulie se uită fix la ei.
Wynne dădu din cap de parcă ar fi înţeles. Cage puse mîna la urechea ei.
— Ce e un licurici?
— Are pielea colorată luminiscent, veni răspunsul şoptit.
Tod rîse îndreptîndu-şi lentilele spre ea.
— Ştii cît de cancerigenă e chestia aia? Optzeci la sută mortalitate după cinci ani.
Ea veni lîngă el, bălăbănindu-se.
— E corpul meu, Flash. Nu?
Cage fu surprins cînd femeia îl luă pe Tod pe după mijloc.
— Să fie ăsta un clip pe care-l faci? Cu mine în el?
— Sigur, zise el. Toată lumea ajunge să fie celebră zece minute. Camera te iubeşte, ştii asta, licuriciule. De-asta te-ai colorat.
Chicoti.
— Eşti cu cineva, Flash?
— Nu acum, licuriciule. Vine soarele.
Fotografii amatori şi cameramanii profesionişti începură să se înghiontească pentru un loc în jurul lor. Tod, folosindu-şi

coatele cu îndemînare, nu se lăsa dat la o parte. Buza luminoasă a soarelui apăru peste copacii din nord-est. Înăuntrul domului druizii ridicau coarnele şi suflau un omagiu noii zile. De-afară veneau ţipete nearticulate şi aplauze politicoase. Un om cu barbă lungă se rostogolea pe jos, lătrînd.

— Dar nu e nici o aliniere, se plîngea un prost. Soarele nu e unde trebuie.

Soarele trecuse de copaci şi se tîra pe orizontul cărămiziu. Cage închise ochii şi încă îl putea vedea: roşu ca sîngele, reflexe albastre, vene pulsîndu-i pe suprafaţă.

— Soarele nu greşeşte, zise un bărbat cu o cameră în loc de cap. Stonehenge nu se aliniază pe bune, nu s-a aliniat niciodată. E un mit, băi.

Deşi nu îl recunoscu imediat pe om, Cage ştia că ura vocea batjocoritoare. Cînd deschise ochii din nou, soarele urcase deja de cîteva ori diametrul lui pe cer. După cîteva momente trecu peste Piatra Călcîiului la celălalt capăt al Stonehenge-ului – şi părea să atîrne acolo, proptit pe cer de un singur bloc neordonat, înalt de cinci metri. Vederea îi era încadrată de pietrele verticale şi de buiandrugii cercului exterior. Era ca şi cum ar fi stat pe coloana vertebrală a lumii. Era vrăjit: oameni îmbrăcaţi în piei construiseră o structură care putea prinde o stea. Mulţimea era tăcută, sau poate Cage încetase să perceapă altceva decît focul soarelui şi piatra pe care le vedea. Apoi momentul trecu. Soarele continuă să urce.

— Arată ca o uşă, zise licuriciul. Spre altă lume.

Părea palidă în lumina răsăritului.

Uşă. Cuvîntul îi umplu mintea. *Uşă peste uşă*. Cineva zise:

— Cred că sînt cam patru grade distanţă.

Cage văzu oameni aplecîndu-se să-l ajute pe cel care lătra.

— Tony?

O femeie ciudată şi frumoasă îl luă de mînă. Vocea ei răsuna distorsionată: gînguritul inexact al unui bebeluş, strigătul de bucurie al unui copil. Clipi spre ea în lumina blîndă. Pielea albastră, părul în ţepi, era îmbrăcată în argintiu: o montură pentru un safir. Chipul ei, o piatră preţioasă. Nepreţuită. Cage se îndrăgostea.

— Cine eşti?

Nu-şi putea aminti.

— Vin în valuri, zise ea.
El nu reuşea să înţeleagă.
— E deja atît de dus, că respiră spaţiu, zise omul cu capul-cameră pe un ton batjocoritor.
— Cine eşti?
Cage îi ridică mîna, ţinută într-a lui.
— Sînt eu, Tony.
Femeia frumoasă rîdea. Cage voia să rîdă şi el.
— Wynne.
Wynne. Îşi repetă iar şi iar cuvîntul lui însuşi, tremurînd de plăcere la fiecare repetiţie. Wynne. Wynne a lui.
— Şi eu sînt Tod, îţi aminteşti?
Omul cu capul-cameră părea dezgustat.
— Doamne, mă bucur că am palmat chestia aia. Uită-te la voi doi. Ea nu se poate opri din rîs şi tu eşti catatonic. Cum ar fi trebuit să muncesc eu? Îţi dai seama cît de rupt eşti?
Tod. Cage străbătu un alt val de halucinaţii, încercînd să-şi amintească. Un plan... să-l forţeze pe Tod... să o facă pe Wynne să vadă... Cage ştiuse tot timpul. Dar nu ajuta la nimic dacă Tod era treaz.
— N-ai luat... ?
— Cum dracu' să iau!
Tod se întoarse. Cage simţea ochii-lentilă sondîndu-l, înregistrînd, judecînd.
— Nu sînt aşa de naiv cum crezi, omule. M-am hotărît să mă prefac, să văd întîi ce vă face vouă marfa. Dacă îmi plăcea, ştiam că pot oricînd să vă prind din urmă.
Era o mică lumină roşie care licărea în mijlocul căştii lui Tod.
— Opreşte-o, bă căcatule, zise Cage. Nu eu în nenorocitul tău de... de...
— Nu?
Cage putea vedea un zîmbet sub vizieră.
— Eşti o persoană publică, omule. Toţi deţinem cîte un pic din tine.
— Tod, zise Wynne. Nu-l forţa.
Lumina roşie se stinse. Ridică viziera şi îi intinse mîna. Ea îi dădu drumul lui Cage şi se duse la el.
— Hai să ne plimbăm, Wynne. Vreau să vorbesc cu tine.
În timp ce îi urmărea îndepărtîndu-se împreună, Cage

simţea că împietreşte. O pierduse. Mulţimea făcu vîrtej în jurul lor şi ei se făcură nevăzuţi.

— Nu eşti Tony Cage?

Se uită fără să înţeleagă la o femeie între două vîrste care purta o rochie emo. Aceasta trecu de la albastru la verde-argintiu cînd femeia îşi strigă soţul.

— Marv, vino repede.

Un bărbat burtos în izotermice răspunse chemării.

— Eşti Tony Cage, nu-i aşa?

Cage nu putea vorbi. Omul îi strînse mîna inertă.

— Sigur, te-am văzut pe telelink. De multe ori. Sîntem din State. New Hampshire. Am încercat toate drogurile tale.

— Dar Soar încă e preferatul nostru. Eu sînt Sylvie. Sîntem pensionaţi.

Rochia i se lumină de la lămîie crudă la măr verde. Cage nu putea să o privească în faţă.

— Eu sînt Marv. Ia zi, arăţi destul de dus. Ce-ai băgat, de fapt? Ceva nou?

Capetele se întorceau.

— Scuze.

Limba îi era împietrită.

— Nu mă simt bine. Trebuie să...

Zicînd asta deja se îndepărta împleticindu-se de fanii lui extaziaţi. Din fericire, nu l-au urmat.

Nu îşi amintea cît timp rătăcise prin muţime sau cum a plecat sau ce anume căuta. Îl sîcîia o suspiciune groaznică. Să fi fost ceva în neregulă cu doza? Pînă la urmă druizii îşi terminară slujba şi domul fu deschis publicului. Pluti pe o viitură de oameni şi fu într-un tîrziu aruncat pe Piatra Jertfei.

Piatra Jertfei era o lespede acoperită de licheni cam la treizeci de metri distanţă de cercul exterior: un loc numai bun de stat şi privit, departe de agitaţia din jurul pietrelor verticale. Suprafaţa pietrei era ciupită şi aspră. Cîndva se credea că scobiturile naturale fuseseră folosite pentru a strînge sîngele sacrificatului – şi om şi animal. Încă o legendă, din moment ce piatra fusese iniţial în picioare. Acum erau două lucruri căzute, Cage şi piatra, cu fundaţiile minate, scopurile pierdute. Existau cam în aceeaşi stare de conştienţă. Cage avea gînduri de gresie; înţelegerea lui era aceea a stîncii.

Soarele urca. Lui Cage îi era cald. Combinaţia de căldură a

corpului şi amplificare solară supraîncărcaseră sistemul de aer condiţionat al domului. Nu făcu nimic. Valurile de halucinaţii păreau să revină. Oameni se căţăraseră pe cercul exterior şi mergeau de-a lungul buiandrugilor. O femeie începu să se dezbrace. Mulţimea bătea din palme şi o încuraja.

— Fecioara vestală, fecioara vestală, urlau.

Un băieţel din apropiere privea lacom în timp ce storcea cidru dintr-un balon de unică folosinţă. Lui Cage îi era sete; nu făcu nimic. Băiatul lăsă băşica să cadă cînd termină, şi plecă în depărtare. Un poliţai ieşi de sub cerc să asiste cînd stripteuza îşi dădea jos chiloţii. Mulţimea răgea, iar ea le dădu un bonus. Era o ciungă; îşi scoase antebraţul-proteză şi îl agită pe deasupra capului. Oamenii erau în delir şi încercau să-l ia şi pe Cage cu ei. Încărcă seringa cu un neuroleptic şi se injectă în antebraţ.

— Tony.

Nu era nici un Tony. Nu era decît piatră.

— Hei, omule.

Un străin îl zgîlţîi.

— Sînt eu, Tod. Wynne a păţit ceva! Trebuie să ştim ce ai luat.

— În valuri, începu Cage să rîdă. Vin în valuri.

Acum ştia. Halucinaţiile. Dar nu cu Share. Rîdea atît de tare, încît căzu cu spatele pe piatră.

— Belotti!

Săracul Bobby dăduse în sfîrşit lovitura – după toţi anii ăştia. Drogul era pur, dar doza... prea mare. Halucinogen. Periculos, zisese. Imprevizibil. Imprevizibil bătrînul...

— Al dracu'!

Cage nu avea aer.

— Îi trebuie oxigen. Repede.

— Uite ce ochi are!

Cînd îl lovi ultimul val, Cage se ţinu de piatră. Mulţimea dispăru. Domul se risipi. Parcarea auto, A360, toate semnele de civilizaţie – duse. Apoi pietrele se treziră şi începură să danseze. Cele care fuseseră căzute se îndreptară. Din iarbă ţîşni un drum. Piatra Jertfei se zgudui şi se îndreptă brusc şi îl aruncă. Lîngă ea apăru o piatră geamănă: o poartă. Vru să treacă prin ea, să urmeze drumul, să vadă Stonehenge în întregime. Dar magia îl reţinu. Într-o lume supra-explicată, numai cea mai subtilă şi mai puternică magie supravieţuise, magia care lucrează exclusiv în

minte. Un blestem. O rasă moartă şi nealfabetizată blestemase imaginaţia lumii. În măreţia lui dintr-o bucată, Stonehenge provoca pe toată lumea să îi înţeleagă sensul, însă taina îi era pe veci ascunsă după zidurile impenetrabile ale timpului.

— Întinde-l acolo.

— Tony!

— Nu te aude.

Dintr-o dată erau cu toţii în jurul lui, toţi cei care stătuseră unde stătea acum Cage. Politicienii şi scriitorii şi pictorii şi istoricii şi savanţii şi turiştii – da, pînă şi turiştii care, căutînd o distracţie de o oră, găsiseră în schimb un mister fără vîrstă. Toţi cei care acceptaseră provocarea Stonehenge-ului şi îi căzuseră sub blestem. Se zbătuseră cu vorbe şi imagini să-i afle secretul, şi nu se văzuseră decît pe ei înşişi. Atunci soarele deveni foarte strălucitor şi laturile pietrelor se făcură de argint. Cage putea vedea toate fantomele reflectate în pietrele luminoase. Se putea vedea pe el.

— Tony, mă auzi? Wynne are un soi de criză. Trebuie să ne zici.

Cage se vedea pe el însuşi în Piatra Jertfei. Ce conta? Deja o pierduse. Imaginea ei părea să licărească. El arăta ca o fantomă; gîndul morţii nu-i displăcea. Să fie precum o piatră.

— Scoală-te, omule! Trebuie s-o salvezi. *E fiica ta, dă-te dracu'!*

— Nu.

În acel moment reflexia lui Cage în piatră se schimbă şi îşi văzu imaginea în oglindă. Pe Wynne. În suferinţă. Îşi dădu seama că fusese în suferinţă multă vreme, o ascunsese sub o spoială de chimicale şi de duritate jucată. Ar fi trebuit să ştie. Închis în logica magică a halucinaţiei, putea acum să *simtă* efectiv durerea şi era schingiuit de siguranţa că sursa era el. Nu mai era drogul, era Stonehenge-ul însuşi care îl obliga să sufere o dată cu ea. Era Stonehenge-ul care crea un peisaj magic unde vălul cuvintelor era îndepărtat şi minţile se puteau atinge direct. Sau aşa îi părea lui Cage. Un sunet pătrunse viziunea: un ţipăt. „Nu!”. Pietrele cădeau, dispăreau, dar Cage nu putea scăpa de durere. Toate minciunile pe care şi le spusese Cage cădeau. Într-un moment de înfricoşătoare slavă, îşi dădu seama ce făcuse, ce îi făcuse. *Fiicei lui.*

Tod se descotorosise de cască, ce probabil stătea undeva

pe iarbă, trăgînd prim-planuri cu fire de iarbă. Părea foarte palid pe sub pielea lui albăstrie. Cage clipi, încercînd să-şi amintească ce anume întrebase. Erau electrozi prinşi de capul lui Cage şi de încheietura mîinii. Un medic verifica citirile.

— Ce i-ai dat? zise medicul.

Mîinile lui Cage tremurau în timp ce scotoceau prin buzunar după seringă.

— Asta... o injecţie... neuroleptic. Îi trebuie acum. Acum!

Medicul părea foarte tînăr; părea a se îndoi. Cage se ridică, îşi smulse electrodul de la tîmplă.

— Ai idee cine sînt?

Totul se învîrtea.

— Fă-o!

Medicul se uită scurt la Tod, apoi luă seringa şi fugi înapoi spre pietrele verticale. Tod ezită, privindu-l pe Cage.

— Ce i-ai zis?

Cage încercă să stea în picioare.

Îl luă pe Cage pe după umeri ca să-l îndrepte.

— Ţi-e bine?

— I-ai zis? Că e fiica mea?

— Aşa crede ea. Ne certam pe chestia asta.

— A fost iubita mea. Ştii asta, probabil. A venit la mine într-o noapte. Acum trei ani. Eram amîndoi duşi. N-am putut... N-am putut s-o alung.

Tod privi drept înainte.

— Aşa a zis şi ea. A zis că a fost vina ei. Apoi a luat-o criza.

— Nu.

Cage încă se mai vedea pe el; n-avea să mai poată niciodată să nu se vadă.

— Eram singur, aşa că m-am asigurat că e şi ea la fel. Şi i-am zis iubire.

Cuvintele aproape îl înecau.

— Unde e? Du-mă la ea.

Începură să facă paşi.

— *Tu* o iubeşti, Tod?

— Nu ştiu, omule.

Se gîndi un pic.

— Cam aşa ceva.

Era inconştientă, dar criza trecuse şi medicul zicea că semnele sînt bune. Cage s-a dus cu Tod la spital. Au aşteptat

toată ziua; au vorbit de toate, mai puţin de ce îi ardea mai tare. Cage şi-a dat seama că greşise în ce-l priveşte pe Tod. Cîte greşeli! Cînd Wynne îşi reveni în sfîrşit, Tod intră s-o vadă. Singur.

— Eu nu sînt aici, zise Cage. Zi-i că am plecat.

— Nu pot să fac asta.

— Zi-i!

I-au dat lui Tod doar zece minute. În care Cage şi-a tot făcut griji că Tod o să-l cheme.

— Se simte bine?

— Aşa pare. A întrebat de tine. I-am zis că te-ai întors în camera ta să te culci. I-am zis că apari mîine. O să o ţină peste noapte.

— Plec, Tod.

Cage îi întinse mîna.

— N-ai să mă mai vezi.

— Ce? Nu poţi să-i faci asta, omule. A văzut ceva în dimineaţa asta, ceva care o face să se simtă al dracu de vinovată. Dacă dispari pur şi simplu o să-i fie şi mai rău. Pricepi? Eşti dator faţă de ea să rămîi.

Cage îşi lăsă mîna să cadă pe lîngă corp.

— Vrei să fiu un soi de erou, Tod. Problema e că sînt un laş – mereu am fost. Şi eu am văzut ceva azi, şi o să-mi petrec tot restul vieţii încercînd să uit. O să-i fie... o să *vă* fie mai bine fără mine.

Tot îl luă de umeri.

— Ba bine că o să te vezi cu ea mîine. Ascultă-mă, omule! Dacă o iubeşti vreun pic...

— O iubesc.

Cage se eliberă din strînsoare.

— Ca pe mine însumi.

În acea noapte a luat cursa din Heathrow spre Shannon. Ştia că Tod are dreptate; era crud şi egoist să fugă. Tod era îndreptăţit să creadă orice voia. N-avea să ştie niciodată cît îl durea pe Cage să renunţe la Wynne în felul ăsta... Dacă Cage evada, evada în durere. Spera ca Wynne să înţeleagă. Într-un tîrziu. Frumoasa lui Wynne. I-a luat cîteva zile să-şi pună treburile în ordine. I-a repartizat o avere din capitalul Western Amusement. A înregistrat o casetă pentru ea, de la revedere.

E o ceaţă care se agaţă de pămînt. Cenuşiul de ardezie al Galway Bay îi aminteşte lui Cage de blocurile de piatră. Cutia criogenică aşteaptă, programată la o sută de ani. Nu ştie dacă asta e de ajuns pentru a o salva. Sau pentru a se salva pe el. Ştie că probabil n-o să o mai vadă. Dar, cel puţin o vreme, o să fie împăcat. O să doarmă somnul nepătruns al pietrelor.

GREG BEAR
PETRA

Greg Bear a vîndut prima lui povestire în 1966 – la cincisprezece ani. A luat avînt la sfîrşitul anilor şaptezeci şi începutul anilor optzeci, cînd o rafală de povestiri şi romane l-au impus drept un scriitor de urmărit.

Opera lui Bear e puternic înrădăcinată în cea mai bună tradiţie intelectuală a SF-ului. Scriitor prolific, dar disciplinat, el pune preţ pe rigoarea speculativă şi respectul pentru faptul ştiinţific. Această atitudine l-a legat de hard SF-ul tradiţional – în ciuda unei vaste şi aplaudate opere fantasy.

O dată cu evoluţia carierei lui, marele talent imaginativ al lui Bear a ieşit puternic în faţă, avînd şi mai mare impact datorită meşteşugului riguros pe care îl învăţase devreme. Această combinaţie a produs un hard SF cu adevărat radical, de o putere vizionară extremă, demonstrat în romane larg aclamate precum Blood Music *şi* Eon*.*

Povestirea care urmează, publicată devreme, în 1982, a marcat saltul brusc al lui Bear dincolo de limitele tradiţionale, într-un tărîm nou şi uimitor. Dezvoltînd amănunţit şi exhaustiv un concept cu adevărat fantastic, ea arată tehnica lui Bear la potenţial maxim.

„*Dumnezeu a murit, Dumnezeu a murit*...

Deşertăciune! Cînd o să moară Dumnezeu, o să ştiţi.”

Confesiunile Sfîntului Argentin

Sînt un fiu urît al pietrei şi cărnii, e de netăgăduit. Nu mi-o amintesc pe mama. Se poate să mă fi abandonat la scurt timp după naştere. E mai mult ca sigur moartă. Pe tatăl meu – o chestie urîtă cu cioc, pe jumătate înaripată, dacă seamănă cu fiul lui – nu l-am văzut niciodată.

De ce să tînjească un asemenea oropsit să fie cronicar? Cred că pot da de urma momentului în care am făcut alegerea. E printre primele mele amintiri, şi trebuie să se fi întîmplat acum vreo treizeci de ani, cu toate că sînt sigur că am mai trăit mulţi

ani înainte de asta – ani care îmi sînt pierduţi acum. Mă furişam pe după perdele groase, prăfuite, într-un vestibul, ascultînd un preot care instruia alţi novici, toţi din carne pură, despre Mortdieu. Cuvintele lui sînt încă vii.

— Din cîte am putut descoperi, zicea el, Mortdieu a avut loc cam cu şaptezeci şi şapte de ani în urmă. Cei învăţaţi neagă că magia a izbucnit liberă în lume, dar puţini neagă că Dumnezeu, ca atare, a murit.

Într-adevăr. Asta e blînd spus. Temeliile universului nostru cîndva măreţ s-au prăbuşit, axul s-a înclinat, porţile cosmice s-au trîntit şi s-au închis, iar regulile existenţei şi-au pierdut temeliile. Preotul a continuat pe tonuri măsurate, copleşite, pentru a descrie acea vreme.

— Am auzit înţelepţi vorbind despre declinul lent. Acolo unde gîndul omenesc era puternic, zdruncinarea bruscă al realităţii a fost redusă la un tremurat. Unde gîndul era slab, realitatea a dispărut complet, înghiţită de haos. Toate iluziile au devenit la fel de reale ca materia solidă.

Vocea îi tremura de emoţie.

— Durere orbitoare, sînge luîndu-ne foc în vene, oase frîngîndu-se şi carne făcîndu-se pulbere. Oţel curgînd ca un lichid. Ploaie de chihlimbar din cer. Mulţimi adunate pe străzi care nu mai respectau nici o hartă, dacă hărţile însele nu se schimbaseră. Nu ştiau ce să facă. Minţile lor slabe nu puteau să se adapteze...

Cei mai mulţi oameni, bag seamă, erau în primul rînd prea iraţionali. Naţiuni întregi au dispărut sau au devenit vîrtejuri nedescifrabile de nenorocire şi depravare. Se zice c[anumite universităţi, biblioteci şi muzee au supravieţuit, dar azi nu prea mai avem legături cu ele.

Mă gîndesc adesea la sărmanele victime ale primelor zile de Mortdieu. Cunoscuseră o lume cît de cît stabilă; ne-am adaptat, de atunci. Au fost şocaţi de oraşele care deveneau păduri, de coşmarurile care prindeau viaţă în faţa ochilor. Ciori rătăcitoare cocoţate în vîrful copacilor care fuseseră cîndva clădiri, porci alergînd pe străzi pe picioarele din spate... şi aşa mai departe. (Preotul nu încuraja contemplarea ciudăţeniilor. „Interesul”, zicea el, „naşte şi mai mulţi monştri.”)

Catedrala noastră a supravieţuit. Raţiunea slăbise însă în vecinătatea ei cu cîteva secole înainte de Mortdieu, înlocuită

doar cu un soi de rutină. Catedrala a suferit. Supravieţuitorii – clerul şi personalul, credincioşii căutînd adăpost – aveau viziuni jalnice, visau vise jalnice. Vedeau ornamentele din piatră ale Catedralei prinzînd viaţă. Avînd pe cineva care să vadă şi să creadă, într-un univers fără altă temelie, strămoşii mei au lepădat piatra şi s-au făcut carne. Secole de celibat de piatră apăsau pe umerii lor. Patruzeci şi nouă de maici care căutaseră adăpost în Catedrală fuseseră descoperite şi nu s-au prea împotrivit, după cum zic variantele mai grosolane ale legendei. Mortdieu avea un surprinzător efect afrodisiac asupra celor credincioşi, şi împreunarea a avut loc.

Nu a fost stabilită o perioadă exactă de gestaţie, fiindcă pe atunci imensa roată de piatră nu fusese pusă să se întoarcă înainte şi înapoi pentru a număra orele. Nici nu primise nimeni scaunul lui Kronos de pe care să aibă grijă de roată şi să ofere un sistem de referinţă pentru activităţile zilnice.

Dar carnea nu respingea piatra, şi au luat fiinţă fii şi fiicele cărnii şi pietrei, printre care şi eu. Cele care preacurviseră cu arătările neomeneşti fuseseră date afară pentru a creşte – sau a respinge – progeniturile lor monstruoase în cele mai înalte şi mai ascunse firide. Cele care primiseră îmbrăţişările sfinţilor de piatră şi ale altor figuri omeneşti au fost mai puţin abuzate, dar tot au fost alungate în încăperile cele mai de sus. A fost ridicată o schelă de lemn care să împartă naosul pe două etaje. O prelată din pînză a fost legată peste schelă pentru a împiedica resturile să ajungă jos, iar la etaj s-au aşezat copiii mai umani ca să înceapă o nouă viaţă.

Am încercat demult să aflu cum şi-a făcut loc în lume o urmă de ordine. Legenda spune că arhiexistenţialistul Jansard – cel care l-a crucificat pe iubitul Sfînt Argentin – a fost cel care, înţelegîndu-şi greşeala şi căindu-se, a descoperit că mintea şi gîndul pot linişti marea înspumată a realităţii.

Preotul şi-a terminat predica mult prea sumară atingîndu-şi concluzia scurt:

— Cu stingerea privirii grijulii a Domnului, omenirea a trebuit să se întindă şi să apuce ţesătura deşirată a lumii. Cei care au rămas în viaţă – cei care au avut prezenţa de spirit de a nu-şi lăsa trupurile să se destrame – au devenit singura forţă de coeziune în haos.

Învăţasem limba destul de bine cît să înţeleg ce zicea;

memoria mea era bună – încă e – şi eram destul de curios pentru a vrea să ştiu mai multe.

Fofilîndu-mă de-a lungul zidurilor de piatră pe după perdele, am ascultat alţi preoţi şi alte maici intonînd scripturile pentru cîrdurile de copii ai cărnii. Asta era la parter, şi eram în mare pericol; oamenii din carne pură privindu-i pe cei ca mine ca pe nişte monstruozităţi. Dar merita.

Am reuşit să fur o psaltire şi să învăţ să citesc. Am furat şi alte cărţi; mi-au conturat lumea dîndu-mi voie să o compar cu altele. La început nu puteam să cred că altele existaseră vreodată; numai Catedrala era adevărată. Încă mai am dubii. Pot să mă uit pe fereastra de pe unul dintre pereţii camerei mele şi să văd pădurea şi rîul care înconjoară Catedrala, dar nu văd nimic altceva. Aşa că experienţa mea cu alte lumi e departe de a fi directă.

Nu contează. Am citit mult, dar nu sînt vreun învăţat. Ce mă interesează pe mine e istoria directă – punctul culminant al acelei ore de început în care l-am ascultat pe preot. De la metafizic la profund personal.

Sînt mic – de-abia dacă am un metru înălţime – dar pot să fug repede prin majoritatea trecerilor ascunse. Asta mă lasă să observ fără să atrag atenţia. S-ar putea să fiu singurul istoric din toată clădirea asta. Alţii care îşi asumă rolul nu iau în seamă ce au înaintea ochilor, în căutarea adevărurilor ultime, sau cel puţin a Vederilor Generale. Aşa că dacă preferaţi istoria în care istoricul nu se implică, încercaţi în altă parte. Oricît de obiectiv aş încerca să fiu, am subiectele mele preferate...

În timpul în care începe povestea mea, copiii pietrei şi ai cărnii încă îl mai căutau pe Hristosul de Piatră. Aceia dintre noi născuţi din uniunea sfinţilor de piatră şi a garguilor cu maicile excomunicate credeau că mîntuirea le stă în marele celibatar de piatră, care prinsese viaţă o dată cu restul statuilor.

De mai mică importanţă erau întîlnirile secrete dintre fata episcopului şi un tînăr din piatră şi carne. Asemenea întîlniri erau interzise pînă şi între cei din carne pură; iar cum cei doi îndrăgostiţi erau necăsătoriţi, păcatul lor dublu mă intriga.

Numele ei era Constanţia, şi avea paisprezece ani, subţire la trup, castanie la păr, coaptă la sîn. Ochii ei purtau genul ăla cretin de viaţă divină obişnuit la fetele de vîrsta aia. Numele lui

era Corvus, şi avea cincisprezece ani. Nu îmi amintesc trăsăturile lui exact, dar era destul de arătos şi de îndemînatic; se putea căţăra pe schele aproape la fel de repede ca mine. I-am surprins vorbind prima dată cînd îmi făceam unul dintre raidurile mele obişnuite prin arhivă ca să fur încă o carte. Erau în umbră, dar ochii mei sînt ageri. Vorbeau uşor, ezitant. Mă durea inima să-i văd şi să mă gîndesc la tragedia lor, fiindcă mi-am dat seama imediat că băiatul nu e carne pură şi că fata e fiica episcopului însuşi. Mi l-am imaginat pe bătrînul tiran aplicîndu-i lui Corvus pedeapsa obişnuită pentru asemenea încălcări de nivel şi de moralitate – castrarea. Dar în felul în care vorbeau era un farmec care aproape că acoperea mirosul îmbîcsit al naosului inferior.

— Te-ai mai sărutat cu vreun bărbat pînă acum?

— Da.

— Cu cine?

— Cu fratele meu.

Rîse.

— Şi?

Vocea lui se făcu mai ascuţită; s-ar putea să-i omoare fratele, părea să zică.

— Un prieten pe nume Jules.

— Unde e?

— A, a dispărut într-o expediţie de adunat lemne.

— Ah.

Şi o sărută iar. Sînt istoric, nu voyeur, aşa că ascund discret înflorirea pasiunii lor. Dacă Corvus ar fi avut simţul măsurii, s-ar fi bucurat de cucerire şi nu s-ar mai fi întors. Dar era prins în mreje şi a continuat să se vadă cu ea în ciuda riscului. Asta era loialitate, iubire, încredere, şi era rară. M-a fascinat.

Tocmai am prins nişte soare în cameră, o zi frumoasă, şi m-am uitat afară peste contraforturi. Catedrala e ca o şopîrlă cu burta joasă, iar contraforturile sînt picioarele ei. Sînt case mici la baza fiecăruia, de unde burlane cu chipuri de dragon se aplecau cîndva deasupra copacilor (sau a oraşului sau ce era jos înainte). Acum locuiesc oameni acolo. N-a fost aşa tot timpul – soarele era interzis cîndva. Lui Corvus şi Constanţiei le-a fost interzisă din copilărie lumina lui, aşa că încă din fragedă tinereţe erau

palizi şi murdari de fumul lumînărilor şi opaiţelor. Cel mai mult soare pe care-l puteai apuca în vremea aia era în expediţiile de adunat lemne.

După ce am spionat una dintre întîlnirile clandestine ale celor doi tineri amanţi, am meditat într-un colţ întunecat timp de o oră, apoi m-am dus să-l văd pe uriaşul din cupru Apostol Toma. Era singura figură omenească ce locuia atît de sus în Catedrală. Purta o riglă pe care era scris numele lui adevărat – fusese sculptat după restauratorul din vremuri trecute al Catedralei, arhitectul Viollet-le-Duc. Cunoştea Catedrala mai bine ca oricine, şi îl admiram mult. Cei mai mulţi dintre monştri îl lăsau în pace – de frică, dacă de altceva nu. Era imens, negru ca noaptea, dar placat cu verde pal, cu chipul veşnic îngîndurat. Stătea în compartimentul lui obişnuit din lemn de la baza turnului, la nici şapte metri de unde scriu eu acum, gîndindu-se la vremuri pe care nici unul dintre noi, ceilalţi, nu le cunoscuse vreodată: vremuri de fericire şi iubire trecută, zic unii; alţii vorbesc de povara care îl apăsa acum de cînd Catedrala devenise centrul acestei lumi haotice.

Uriaşul a fost cel care m-a ales din hoarda de arătări cînd m-a văzut cu o psaltire. Mi-a încurajat strădaniile de a citi.

— Ai ochi luminoşi, mi-a zis. Ai mintea ageră, după cum te mişti, şi eşti îngrijit. Nu eşti gol pe dinăuntru precum burlanele; ai substanţă. Pentru noi toţi, foloseşte asta şi învaţă mersul Catedralei.

Ceea ce am şi făcut.

A ridicat privirea cînd am intrat. M-am aşezat pe o cutie lîngă picioarele lui şi am zis.

— O fiică a cărnii se vede cu un fiu al pietrei şi cărnii.

Dădu din umerii lui masivi.

— Aşa o să fie, cu timpul.

— Nu e un păcat?

— E ceva atît de monstruos, că e dincolo de păcat şi devine nevoie, a zis. O să se întîmple tot mai des, cu trecerea timpului.

— Sînt îndrăgostiţi, cred, sau o să fie.

A dat din cap.

— Eu – şi Celălalt – am fost singurii care ne-am abţinut de la desfrîu în noaptea de Mortdieu, a zis. Eu sînt – în afară de Celălalt – singurul îndreptăţit să judece.

L-am aşteptat să judece, dar a oftat şi m-a bătut pe umăr.

— Şi eu nu judec niciodată, nu-i aşa, urîte prieten?

— Niciodată, am zis.

— Aşa că lasă-mă să fiu trist de unul singur.

A făcut cu ochiul.

— Şi mai multă putere lor.

Episcopul Catedralei era bătrîn. Se spunea că nu fusese episcop înainte de Mortdieu, ci un rătăcitor care a venit în timpul haosului, înainte ca pădurea să ia locul oraşului. S-a uns singur titular al acestei părţi din fostul domeniu al Domnului zicînd că i-a fost lăsată prin testament.

Era scund, solid, cu braţe mari şi păroase precum cleştii unei menghine. Omorîse cîndva un scuipător cu o singură strîngere de pumn, şi cu scuipătorii nu e de joacă din moment ce n-au organe cum ai tu (presupun) şi cum am eu. Părul din jurul creştetului chel era alb, gros, şi dezordonat, iar spîncenele i se aplecau spre nas cu o flexibilitate extraordinară. Rîma ca un porc, mînca enorm şi se căca apos (ştiu totul). Un om al vremurilor lui, dacă a fost vreodată unul.

A fost decretul lui ca toţi cei ce nu erau carne pură să fie alungaţi şi cei ce nu arătau omeneşte să fie omorîţi pe loc.

Cînd m-am întors din camera uriaşului, am văzut că era agitaţie în naosul inferior. Văzuseră pe cineva făcîndu-şi loc prin schelă, şi trimiseseră trupe să-l împuşte. Desigur că era Corvus. Eu mă căţăram mai repede ca el şi cunoşteam grinzile mai bine, aşa că atunci cînd părea că nu mai are scăpare eu am fost cel care i-a făcut semn din umbră şi i-a arătat o gaură destul de mare cît să poată scăpa prin ea. A luat-o într-acolo fără urmă de mulţumiri, dar pe mine nu m-a interesat niciodată eticheta. Am intrat în peretele de piatră printr-un cotlon care era alături la un lat de palmă distanţă şi m-am strecurat pînă la fund ca să văd ce altceva se întîmplă. Emoţia era rară.

Circula un zvon cum că silueta de pe schele fusese văzută cu o fată, dar mulţimea nu ştia cine e fata. Bărbaţii şi femeile care se amestecau în lumina fumurie, printre rîndurile de barăci descoperite, sporovăiau entuziaşti. Castrările şi execuţiile erau printre puţinele distracţii pentru noi atunci; îmi plăceau şi mie, dar acum aveam idee de potenţialele victime şi îmi făceam griji.

Grija şi interesul au scos ce era mai bun din mine. M-am strecurat printr-o gaură nereparată şi am căzut pe o parte a aleii

dintre zidul exterior şi barăci. Un grup de adolescenţi murdari m-au văzut.

— Uite-l! chiţăiau. N-a scăpat!

Trupele mascate ale episcopului pot circula liber la toate nivelurile. Am fost aproape încolţit de ei, şi cînd am încercat un drum de scăpare mă aşteptau la un punct esenţial de pe scări – de care trebuia să trec ca să pot face următorul pas – şi m-au forţat să mă întorc. Mă mîndream că ştiu Catedrala de sus pînă jos, dar în timp ce urcam frenetic am descoperit un tunel pe care nu-l mai observasem pînă atunci. Ducea adînc într-un zid larg de piatră al fundaţiei. Eram în siguranţă pe moment, dar mă temeam că mi-ar putea găsi rezervele de mîncare şi otrăvi butoaiele cu apă de ploaie. Totuşi, nu aveam ce să fac pînă nu plecau, aşa că m-am hotărît să petrec orele de nerăbdare explorînd tunelul.

Catedrala surprinde mereu; îmi dau seama acum că nu ştiam nici jumătate din ce are de oferit. Sînt mereu feluri noi de a ajunge dintr-un loc într-altul (unele, suspectez eu, făcute cînd nu se uită nimeni), şi, din cînd în cînd, şi locuri noi de descoperit. Cît trupele au început să trăncănească în jurul găurii de deasupra, de lîngă scări – pe unde putea intra numai un copil de doi sau trei ani – am luat-o pe un rînd de scări grosolane care duceau adînc înăuntrul stîncii. Apa şi mîlul făceau trecerea alunecoasă şi greoaie. Pentru o clipă eram într-un întuneric mai adînc decît orice întuneric văzusem pînă atunci – bezna mai profundă decît orice simplă lipsă a luminii ar putea explica asta. Apoi am văzut dedesubt o lucire galbenă slabă. Cu mai multă atenţie, am încetinit şi am avansat în linişte. După o poartă ruginită, scabroasă, din metal, am păşit în camera luminată. Mirosea a piatră care se prăbuşeşte, era un iz de apă minerală, mîl – şi duhoarea unui scuipător mort. Animalul stătea pe podeaua camerei înguste, mort de cîteva luni, dar încă mirositor. Am mai spus că scuipătorii sînt foarte greu de omorît – iar acesta fusese ucis. Trei lumînări stăteau puse de curînd în colţurile camerei, licărind într-o adiere slabă de sus. În ciuda temerilor mele, am străbătut podeaua de piatră, am luat o lumînare şi am aruncat o privire în următoarea secţiune a tunelului.

Cobora cîteva zeci de metri, terminîndu-se cu o altă poartă de metal. Aici am simţit un miros pe care nu-l mai întîlnisem –

mirosul celei mai pure pietre, precum un jad rar sau o marmură pură. M-a cuprins aşa o senzaţie de plutire, încît aproape am rîs, dar eram prea precaut ca să fac asta. Am împins poarta într-o parte şi am fost întîmpinat de o boare din cel mai rece, mai dulce aer, ca o adiere din mormîntul unui sfînt al cărui trup nu putrezeşte ci, mai degrabă, îndepărtează putreziciunea şi o alungă miraculos în genuni. Am rămas cu ciocul căscat. Lumina lumînării căzu prin întuneric pe o siluetă despre care am crezut mai întîi că e un copil. Dar imediat m-am contrazis. Individul avea mai multe vîrste în acelaşi timp. Cînd am clipit, a devenit un bărbat de vreo treizeci de ani, bine făcut, cu o frunte înaltă şi mîini elegante, palide ca gheaţa. Ochii îi erau aţintiţi spre zidul din spatele meu. M-am lăsat pe un genunchi şi am atins cît de bine am putut piatra rece cu fruntea, tremurînd pînă în vîrful cioturilor mele de aripi.

— Iartă-mă, Fericire a Dorinţei Omului, am zis. Iartă-mă.

Dădusem peste ascunzătoarea Hristosului de Piatră.

— Eşti iertat, a zis el îngreunat. Trebuia sa fi venit, mai devreme sau mai tîrziu. Mai bine acum decît mai tîrziu, cînd...

Vocea I s-a stins stinse în depărtare şi a dat din cap. Era foarte slab, înfăşurat într-o robă gri care încă purta cicatricele secolelor care o mîncaseră.

— De ce ai venit?

— Ca să scap de trupele episcopului, am zis.

A dat din cap.

— Da. Episcopul. Cît timp am fost aici?

— Dinainte să mă nasc eu, Doamne. Şaizeci sau şaptezeci de ani.

Era slabă, aproape eterică, acea formă pe care mi-o închipuisem ca pe un tîmplar bine făcut. Am coborît vocea şi am întrebat rugător:

— Ce pot să fac pentru Tine, Doamne?

— Să pleci, a zis.

— N-aş putea trăi cu aşa un secret, am zis. Tu eşti mîntuirea. Tu îl poţi da jos pe episcop şi reuni toate nivelurile.

— Nu sînt general sau soldat. Te rog, pleacă şi nu zi nimă...

Am simţit o răsuflare în spate, apoi şoapta unei arme. Am sărit într-o parte şi penele mi s-au zburlit în timp ce o sabie a căzut şi s-a frînt pe podea lîngă mine. Hristosul ridică mîna. Încă

uimit, priveam la o fiinţă care îmi semăna. Şi care mă privea, cu faţa neagră de furie, ţintuită locului de puterea mîinii Lui. Ar fi trebuit să fiu mai atent – ceva trebuia să fi omorît scuipătorul şi să fi împrospătat lumînările.

— Dar, Doamne, bodogăni fiara, o să le spună.

— Nu, zise Hristosul. N-o să spună nimănui.

Se uita pe jumătate la mine, pe jumătate prin mine, şi a zis:

— Du-te, fugi.

În sus prin tuneluri, în întunericul portocaliu al Catedralei, plîngînd, m-am tîrît şi m-am strecurat. Nu puteam nici măcar să mă duc la uriaş. Fusesem redus la tăcere cu eficienţa cu care aş fi fost daca mi se tăia gîtul.

A doua zi de dimineaţă am privit dintr-un cotlon întunecat al schelei cum o mulţime se aduna în jurul unui om singur într-o robă murdară din pînză de sac. Îl mai văzusem; îl chema Psalo, şi fusese lăsat în pace ca un exemplu al bunăvoinţei episcopului. Era un gest simbolic; cei mai mulţi îl priveau ca fiind cel mult parţial sănătos.

Însă de data asta am ascultat şi, în nedumerirea mea, cuvintele lui au atins corzi sensibile în mine. Îi sfătuia pe episcop şi forţele lui să lase lumina să intre din nou în Catedrală îndepărtînd prelata de pînză care acoperea ferestrele. Mai vorbise despre asta înainte, şi episcopul răspunsese cu afirmaţia lui obişnuită – că odată cu lumina ar intra mai mult haos, pentru că mintea umană e acum o cloacă de iluzii. Orice stimul ar îndepărta ultima urmă de siguranţă pe care o au locuitorii Catedralei.

Atunci deja nu mai găseam nici o plăcere în a urmări iubirea dintre Constanţia şi Corvus crescînd. Deveneau tot mai nepăsători. Vorbele lor erau mai hotărîte.

— O să anunţăm o căsătorie, zicea Corvus.

— N-o s-o permită niciodată. O să te... taie.

— Sînt îndemînatic. N-o să mă prindă niciodată. Biserica are nevoie de lideri, de revoluţionari curajoşi. Dacă nu rupe nimeni tradiţia, toţi o să avem de suferit.

— Mă tem pentru viaţa ta – şi a mea. Tatăl meu m-ar da la o parte din turmă ca pe un miel bolnav.

— Tatăl tău nu e păstor.

— Este tatăl meu, a zis Constanţia, cu ochii mari, cu gura strînsă.

Stăteam cu ciocul în gheare, ochii pe jumătate închişi, capabil să îngîn fiecare replică înainte de a fi spusă. Iubire nemuritoare... speranţa unui viitor pustiu... rahat cu ceapă! Citisem deja toată povestea, într-un teanc de romane de dragoste din gunoiul unei maici care a murit. Imediat ce am făcut legătura şi am sesizat banalitatea fără vîrstă – şi inutilitatea – a ceea ce vedeam, şi am comparat-o cu tristeţea infinită a Hristosului de Piatră, am trecut de la inocenţă la cinism. Trecerea m-a ameţit, lăsînd puţine urme de sentiment nobil, dar viitorul părea clar. Corvus avea să fie prins şi executat; dacă nu eram eu, ar fi fost deja scopit, dacă nu omorît. Constanţia avea să plîngă, să se otrăvească; cîntăreţii aveau să cînte despre asta (aceiaşi lălăiţi care aplaudau moartea iubitului ei); eu aveam poate să scriu despre asta (îmi plănuiam deja cronica asta pe atunci), şi apoi, poate, aveam să merg pe urmele lor, doborît de păcatul plictiselii.

Cu venirea nopţii, lucrurile au devenit mai puţin sigure. Îmi era uşor să privesc un perete întunecat şi să las visele să devină aievea. La un moment dat, aşa am dedus din cărţi, visele nu puteau lua formă dincolo de somn sau fantezie trecătoare. De prea multe ori a trebuit să mă lupt cu lucruri create în visele mele, curgînd din ziduri, dintr-o dată independente sau înfometate. Oamenii mor adesea noaptea, mîncaţi de propriile coşmaruri.

În seara aia, adormind cu viziuni ale Hristosului de Piatră în minte, am visat oameni evlavioşi, îngeri şi sfinţi. M-am trezit brusc, după cum mă antrenasem, şi unul rămăsese în urmă. Pe ceilalţi i-am văzut vag, zburînd dincolo de fereastra rotundă, unde şopteau şi făceau planuri de zburat în rai. Fantoma care a rămas era o formă întunecată într-un colţ. Respira greoi.

— Sînt Petru, a zis, numit şi Simon. Sînt piatra de temelie a Bisericii, iar papilor li se spune că sînt moştenitorii menirii mele.

— Şi eu sînt piatră, am zis. Cel puţin în parte.

— Aşa să fie, atunci. Tu eşti moştenitorul menirii mele. Du-te şi fii papă. Nu îl venera pe Hristosul de Piatră, fiindcă un Hristos e bun prin ceea ce face, iar dacă nu face nimic, nu e nici o mîntuire în El.

Umbra s-a întins pentru a mă bate uşor pe cap, şi i-am văzut ochii mărindu-i-se în timp ce îmi desluşeau forma. A băjmăjit o formulă de alungat dracii şi a dispărut prin fereastră pentru a se alătura tovarăşilor lui.

M-am gîndit că dacă aşa ceva ar fi adus în faţa consiliului, s-ar decide conform legii că binecuvîntarea unei făpturi din vis nu e o hotărîre. Nu-mi păsa. Era un sfat mai bun decît oricare altul pe care-l primisem de cînd îmi zisese uriaşul să citesc şi să învăţ.

Dar pentru a fi papă, trebuie să ai o întreagă ierarhie de servitori care să-ţi urmeze ordinele. Nici cea mai mare piatră nu se mişcă singură. Aşa că, plin de încredere, m-am hotărît să apar în naosul superior şi să mă vestesc oamenilor.

Mi-a trebuit mult curaj pentru a apărea în lumina zilei, fără mantie, şi a merge pe suprafaţa schelei, la etaj, prin mulţimea de vînzători care îşi pregăteau tarabele pentru ziua în curs. Unii reacţionau cu un bigotism tipic şi căutau să mă lovească sau să mă batjocorească. Ciocul meu îi descuraja. M-am căţărat în vîrful unei dughene mai răsărite şi m-am aşezat sub cercul unei lămpi chioare, dregîndu-mi gîtul pentru a face anunţul. Sub o grămadă de rodii şi legume fleşcăite, am zis mulţimii cine sînt şi le-am povestit viziunea mea. Împodobit cu mărgele de ofal, am sărit jos în cîteva minute şi m-am retras într-un tunel prea mic pentru majoritatea oamenilor. Cîţiva băieţi m-au urmărit, iar unul dintre ei şi-a pierdut un deget încercînd să mă taie cu un ciob de sticlă colorată.

Revelaţia deschisă nu avea nici o şansă. Sînt niveluri de bigotism, şi eu eram în coada oricărei liste.

Următorul plan era să găsesc o metodă de a dezbina Catedrala de sus pînă jos. Pînă şi bigoţii, cînd devin o simplă mulţime, pot fi înrîuriţi de prezenţa cuiva evident binecuvîntat şi capabil. Am petrecut două zile furişîndu-mă prin ziduri. Trebuia să fie o slăbiciune esenţială într-o structură atît de fragilă cum era biserica, şi, deşi nu contemplam distrugerea totală, voiam ceva spectaculos, inevitabil.

Cît mă gîndeam, atîrnat de baza celei de-a doua schele deasupra comunităţii din carne pură, vocea gravă şi aspră a episcopului a răsunat peste zgomotul mulţimii. Am deschis ochii şi am privit în jos. Trupele mascate ţineau un individ îngenuncheat, iar episcopul îi intona pe deasupra capului:

— Aflaţi toţi cei care mă auziţi acum, acest bastard din piatră şi carne...

Corvus, mi-am zis. Prins în sfîrşit. Am închis un ochi, dar celălalt a refuzat să acopere scena.

— ...a încălcat tot ce e sfînt pentru noi şi o să plătească pentru greşelile lui în locul ăsta, mîine la ora asta. Kronos! Însemnează mişcarea roţii.

Kronosul ales, un bătrîn subţiratic cu păr cărunt, murdar, lung pînă la fund, a luat o bucată de cărbune şi a făcut un X pe schema catapetesmei, în spatele căreia roata gemea şi ofta în circuitul ei.

Mulţimea era entuziasmată. L-am văzut pe Psalo făcîndu-şi loc printre oameni.

— Ce greşeală? a strigat. Numeşte greşeala!

— Intrarea la nivelul inferior! a declarat căpetenia trupelor mascate.

— Asta merită o biciuire şi un drum pînă sus, a zis Psalo. Observ o greşeală mai gravă aici. Care anume?

Episcopul se uită cu răceală la Psalo.

— A încercat să îmi violeze fiica, pe Constanţia.

Psalo nu avea nimic de zis la asta. Penalizarea era castrarea şi moartea. Toţi oamenii puri acceptau asemenea legi. Nu mai era scăpare.

Am stat pe gînduri, privindu-l pe Corvus condus în temniţă. Viitorul pe care mi-l doream în momentul ăla m-a izbit în claritatea lui. Voiam acea parte din moştenire care îmi fusese negată – să fiu împăcat cu mine, să fiu înconjurat de cei care mă acceptă, de cei care nu sînt cu nimic mai buni decît mine. Avea să se întîmple, cu timpul, zisese uriaşul. Dar eu aveam s-o apuc? Ceea ce Corvus, în felul lui plin de dorinţă, încerca să facă era să egaleze nivelurile, să aducă piatra în carne pînă cînd nimeni nu mai putea face diferenţa.

Ei bine, planurile mele mai departe de atît erau foarte vagi. Erau mai puţin planuri şi mai mult sentimente crescînde, imagini cu fericire şi copii jucîndu-se prin pădure şi pe cîmpuri dincolo de insulă pe măsură ce lucrarea se ţesea sub ochii moştenitorului Domnului. Copiii mei, jucîndu-se în pădure. O fărîmă de adevăr m-a izbit în acel moment. Îmi dorisem să fiu Corvus atunci cînd a mîrlit-o pe Constanţia.

Aşa că aveam două misiuni, care puteau fi îmbinate dacă

eram isteţ. Trebuia să-l distrag pe episcop cu trupele lui, şi să îl salvez pe Corvus, camarad revoluţionar.

Mi-am petrecut noaptea în suferinţă în camera mea. La răsărit m-am dus la uriaş şi i-am cerut un sfat. M-a măsurat rece din priviri şi a zis:

— Ne pierdem vremea dacă încercăm să-i facem să înţeleagă. Dar n-avem nimic mai bun de făcut decît să ne pierdem vremea, nu?

— Ce ar trebui să fac?

— Luminează-i.

Am izbit podeaua cu o gheară.

— Sînt cărămizi! Încearcă să luminezi nişe cărămizi!

A zîmbit cu zîmbetul lui trist şi îngust.

— Luminează-i, a zis.

Am părăsit camera uriaşului, furios. Nu aveam acces la registrul timpului de la roată, aşa că nu puteam şti cînd anume o să aibă loc execuţia. Dar am ghicit – din amintirile unui stomac chiorăitor – că o să fie la începutul după-amiezei. Am mers dintr-un capăt în altul al naosului şi, la fel, al transeptului. Aproape că mă epuizasem. Apoi, traversînd o aripă pustie, am luat un ciob de sticlă colorată şi l-am examinat nedumerit. Mulţi dintre băieţii de la toate nivelurile purtau cioburile astea după ei, şi fetele le foloseau ca bijuterii – contra dorinţei celor bătrîni, care susţineau că obiectele strălucitoare năşteau mai multe fiare în mine. De unde le luau?

Într-una dintre cărţile peste care trecusem cu ani în urmă, văzusem poze viu colorate cu ferstrele Catedralei.

— Luminează-i, zisese uriaşul.

Mi-a venit în minte cererea lui Psalo de a lăsa lumina să intre în Catedrală.

De-a lungul părţii de sus a naosului, într-un tunel care îi străbătea lungimea, am găsit legăturile care ţineau scripeţii pînzelor de peste ferestre. Cele mai bune ferestre, m-am decis, erau cele mari din transepturile de nord şi de sud. Am făcut o schiţă în praf, încercînd să mă hotărăsc ce anotimp e şi de unde vine lumina soarelui – pură teorie pentru mine, dar pe moment eram în febra măreţiei. Toate ferestrele trebuiau să fie libere. Nu mă puteam decide care e mai bună.

Eram gata la începutul după-amiezei, imediat după rugăciunile de seară din naosul superior. Tăiasem principalele

frînghii şi slăbisem cleştii desfîcîndu-i de pereţi cu un tîrnăcop furat din depozitul de arme al episcopului. Am mers de-a lungul unei grinzi înalte, am ales o trecere aproape verticală prin zid spre nivelul de jos, şi am aşteptat.

Constanţia privea de la un balcon de lemn, locul special al episcopului pentru execuţii. Arăta înspăimîntată, fascinată. Corvus era pe estrada din cealaltă parte a naosului, exact în centrul crucii transeptului. Torţe îi iluminau pe el şi pe călăi, trei bărbaţi şi o femeie bătrînă.

Ştiam procedura. Întîi femeia bătrînă avea să-l castreze, apoi bărbaţii aveau să-i taie capul. Era îmbrăcat în roba roşie a condamnatului pentru a ascunde sîngele. Frenezia sîngelui în rîndul celor impresionabili era ultimul lucru pe care şi-l dorea episcopul. Trupele aşteptau în jurul estradei pentru a purifica zona cu apă înmiresmată.

Nu prea aveam timp. Ar fi durat cîteva minute ca sistemul de frînghii şi scripeţi să se ducă şi să cadă pînzele. M-am dus la locul meu şi am tăiat legăturile care rămăseseră. Apoi, în timp ce Catedrala era umplută de un scîrţîit sec, am revenit prin deschizătură înapoi în punctul de observaţie.

În trei minute pînzele cădeau. L-am văzut pe Corvus privind în sus, cu ochi smălţuiţi. Episcopul stătea cu fiica lui în boxă. A tras-o înapoi în umbră. Peste încă două minute pînzele au căzut pe schela superioară cu un zgomot hidos. Greutatea lor era prea mare pentru rezistenţa structurii, aşa că s-a prăbuşit, lăsînd pînzele să se rostogolească pînă pe podeaua care era cu mulţi metri mai jos. La început lumina era slabă şi albăstrie, filtrată poate de un nor în trecere. Apoi, de la un capăt la altul al Catedralei, o rafală de lumină a adus limpezire lumii mele fumurii. Gloria miilor de bucăţi de sticlă colorată, ascunse de zeci de ani şi prea puţin atinse de copii vandali, a lovit nivelurile de sus şi de jos într-o clipă. Un ţipăt din mulţime aproape că m-a smuls de la locul meu. M-am furişat rapid la nivelul inferior şi m-am ascuns, de frica a ceea ce făcusem. Era mai mult decît simpla lumină a soarelui. Ca înflorirea a două flori, una mai viu colorată decît alta, ferestrele transeptului îi uimeau pe toţi cei care le priveau.

Ochii obişnuiţi cu întuneric portocaliu, cu fum şi ceaţă şi umbră, nu pot privi o asemenea minune fără urmări drastice. Mi-am acoperit eu însumi faţa şi am încercat să găsesc o ieşire

convenabilă.

Dar aglomeraţia creştea. Pe măsură ce lumina se făcea mai puternică şi mai multe chipuri se ridicau pentru a rămîne nemişcate, către lumină, splendoarea îi zdruncina din temelii pe unii. Din minţile lor curgeau lucruri prea minunate pentru a fi catalogate uşor. Monştrii eliberaţi în felul ăsta nu erau însă violenţi, şi cele mai multe viziuni nu erau monstruoase.

Întreg naosul lucea de minunăţii reflectate, de siluete din vis şi copii îmbrăcaţi în bibelouri de lumină. Erau în primul rînd sfinţi şi minuni. O mie de tineri nou apăruţi se stabileau pe podeaua luminată şi începeau să vorbească de minuni, de oraşe din est şi de vremurile care erau cîndva. Clovni îmbrăcaţi în foc făceau atmosferă din vîrful tarabelor din piaţă. Animale necunoscute Catedralei ţopăiau între locuinţe, dînd sfaturi prietenoase. Lucruri abstracte, bile crescînd în plase de aur şi cordoane de mătase, cîntau şi pluteau în partea de sus. Catedrala devenise un măreţ lăcaş al tuturor viselor luminoase ştiute de cetăţenii ei.

Încet, din naosul inferior, oamenii din carne pură se căţărau pe schelă şi păşeau în naosul superior pentru a vedea ce nu puteau vedea de jos. Din ascunzătoarea mea, priveam cum trupele mascate ale episcopului îi duceau litiera în sus pe scările înguste. Constanţia mergea în urma lor, împiedicîndu-se, cu ochii închişi în noua lumină.

Toţi încercau să-şi acopere ochii, dar nici unul nu reuşea pentru mult timp.

Am plîns. Aproape orb de lacrimi, mi-am făcut drum şi mai sus şi m-am uitat în jos la mulţimea tulburată. L-am văzut pe Corvus, cu mîinile încă legate cu frînghii, condus de femeia bătrînă. Constanţia l-a văzut şi ea, şi s-au privit ca nişte străini, s-au luat de mînă atît cît au putut de bine. Ea a împrumutat un cuţit de la unul dintre soldaţii tatălui ei şi i-a tăiat frînghiile. În jurul lor au început să roiască cele mai luminoase vise dintre toate, alb curat şi roşu-sîngeriu şi verde ca marea, contopindu-se în viziuni cu toţi copiii pe care i-ar fi avut pur şi simplu.

Le-am dat cîteva ore să-şi vină în simţiri – şi să-mi vin şi eu. Apoi am stat în picioare pe podiumul abandonat al episcopului şi am strigat peste capetele celor de jos.

— A venit timpul! am strigat. Acum trebuie să ne unim cu toţii; trebuie să ne unim...

La început m-au ignorat. Eram destul de clar, dar agitaţia lor era încă prea mare. Aşa că am mai aşteptat, am început iar să vorbesc şi am fost acoperit de strigăte. Bucăţi de fructe şi legume au început să zboare.

— Arătare! urlau, şi m-au îndepărtat.

M-am furişat pe treptele de piatră, am găsit o crăpătură îngustă şi m-am ascuns în ea, îngropîndu-mi ciocul în palme, întrebîndu-mă ce n-a mers bine. Mi-a luat surprinzător de mult să-mi dau seama că, în cazul meu, era mai puţin stigmatul pietrei, cît urîţenia felului în care arătam, cea care mi-a pecetluit drumul de conducător.

Pavasem, în orice caz, drumul pentru Hristosul de Piatră. El va putea cu siguranţă să-Şi ia locul cuvenit acum, mi-am zis. Aşa că m-am mişcat de-a lungul crevasei pînă cînd am ajuns la camera secretă şi la strălucirea gălbuie. Înăuntru era linişte deplină. M-am întîlnit întîi cu monstrul de piatră, care m-a măsurat suspicios din priviri cu ochi cenuşii smălţuiţi.

— Te-ai întors, a zis.

Depăşit de simţul lui de observaţie, am privit nerăbdător, am dat din cap şi am cerut să fiu înfăţişat Hristosului.

— Doarme.

— Veşti importante, am zis.

— Ce?

— Vin cu veşti bune.

— Atunci spune-mi-le mie.

— Sînt numai pentru urechile Lui.

Din colţul întunecat apăru Hristosul, cu mult mai bătrîn acum.

— Ce este? a întrebat.

— Ţi-am pregătit drumul, am zis. Simon zis Petru mi-a spus că sînt moştenitorul lui, că trebuie să vin în faţa Ta...

Hristosul de Piatră a dat din cap că nu.

— Crezi că eu sînt izvorul tuturor binecuvîntărilor?

Am aprobat din cap, nesigur.

— Ce-ai făcut acolo?

— Am dat drumul luminii.

A dat încet din cap.

— Pari o fiinţă destul de înţeleaptă. Ştii despre Mortdieu.

— Da.

— Atunci ar trebui să ştii că eu de-abia mai sînt în stare să

mă ţin pe picioare, să mă vindec pe mine, cu atît mai puţin să-i păstoresc pe cei de afară.

Arătă dincolo de ziduri.

— Propria mea sursă s-a dus.

A zis trist:

— Lucrez pe rezerve, şi nici alea nu sînt prea bogate.

— Vrea să pleci şi să ne laşi în pace, a explica monstrul.

— Au lumină acolo sus, a zis Hristosul. O să se joace cu asta un pic, o să se plictisească, o să se întoarcă la ce aveau înainte. E vreun loc pentru tine în asta?

M-am gîndit un pic, apoi am dat din cap.

— Nu, am zis. Sînt prea urît.

— Tu eşti prea urît, iar eu sînt prea cunoscut, a zis. Ar trebui să apar din mijlocul lor, anonim, şi asta e clar imposibil. Nu, lasă-i în pace o vreme. O să Mă facă din nou, poate, sau şi mai bine, o să Mă uite. O să ne uite. Nu e locul nostru aici.

Eram uimit. Stăteam jos pe podeaua de piatră, şi Hristosul m-a bătut părinteşte pe creştet în timp ce mergea.

— Du-te înapoi în ascunzătoarea ta; trăieşte cît poţi tu de bine, a zis. Vremea noastră s-a sfîrşit.

M-am întors să plec. Cînd am ajuns la crevasă, I-am auzit vocea în spate, zicînd:

— Joci bridge? Dacă da, mai găseşte încă unul. Ne trebuie patru pentru o masă.

M-am suit înapoi prin spărtură, prin ziduri şi de-a lungul arcadelor de deasupra agitaţiei. Nu numai că n-aveam să fiu papă – după ce mă numise Sfîntul Petru însuşi! –, dar nu puteam nici să conving pe cineva mult mai potrivit decît mine să-şi asume rolul de lider.

E semnul veşnicului învăţăcel, cred, ca atunci cînd nu mai înţelege, să se întoarcă la profesorul lui.

M-am întors la uriaşul de cupru. Era pierdut în meditaţie. La picioarele lui erau împrăştiate hîrtii cu desene detaliate ale unor părţi din Catedrală. Am aşteptat răbdător pînă cînd m-a văzut. S-a întors, cu bărbia în palmă, şi s-a uitat la mine.

— De ce aşa trist?

Am scuturat din cap. Doar el îmi putea citi trăsăturile şi recunoaşte stările.

— Mi-ai urmat sfatul, jos? Am auzit agitaţie.

— *Mea maxima culpa*, am zis.

— Şi...?

Încet, nesigur, am dat raportul, încheind cu refuzul Hristosului de Piatră. Uriaşul a ascultat cu atenţie fără să mă întrerupă. Cînd am terminat, s-a ridicat, înălţîndu-se deasupra mea, şi a arătat cu rigla lui spre o poartă deschisă.

— Vezi ce e afară? a întrebat.

Rigla mătura pădurile de sub insulă, pînă la orizontul verde din depărtare. I-am răspuns că văd şi l-am aşteptat să continue. Părea a fi din nou pierdut în gînduri.

— Cîndva era un oraş mare acolo unde cresc acum copaci, a zis. Artiştii veneau cu miile, şi tîrfele, şi filosofii, şi academicienii. Iar cînd a murit Dumnezeu, toţi academicienii şi toate tîrfele şi toţi artiştii n-au putut să ţină lumea legată. Cum vrei să reuşim noi acum?

Noi?

— Aşteptările n-ar trebui să hotărască dacă omul acţionează sau nu, am zis. Corect?

Uriaşul a rîs şi m-a bătut pe cap cu rigla.

— Poate ni s-a dat un semn şi trebuie să învăţăm cum să-l interpretăm corect.

Am privit chiorîş ca să arăt că sînt intrigat.

— Poate Mortdieu e de fapt un semn că am fost înţărcaţi. Trebuie să ne luăm singuri mîncarea, să refacem o lume fără ajutor. Ce zici de asta?

Eram prea obosit să judec valoarea vorbelor lui, dar nu ştiam să se fi înşelat vreodată.

— Bine. Aşa să fie. Şi?

— Hristosul de Piatră zice că puterea lui slăbeşte. Dacă Dumnezeu ne dezvaţă de vechile căi cum dezveţi un copil de lapte, nu ne putem aştepta ca Fiul Lui să înlocuiască sînul, nu?

— Nu...

S-a ciucit lîngă mine, cu chipul luminos.

— M-am întrebat cine o să iasă în faţă de fapt. E evident. Nu noi. Aşa că, micuţule, cine e următorul la rînd?

— Eu? am întrebat, umil.

Uriaşul s-a uitat la mine cu milă.

— Nu, a zis după un timp. Eu sînt următorul. Sîntem înţărcaţi!

A dansat un pic, făcîndu-mă să-mi ridic ciocul din gheare. Am clipit. M-a luat de rămăşiţele mele de vîrfuri de aripi şi m-a

ridicat în picioare.

— Stai drept. Mai zi-mi.

— Despre ce?

— Zi-mi tot ce se întîmplă jos şi orice altceva mai ştii.

— Încerc să-mi dau seama ce zici, am protestat, tremurînd.

— Tare ca piatra!

Rînjind, s-a aplecat asupra mea. Apoi rînjetul s-a dus şi a încercat să arate sever.

— E o mare răspundere. Trebuie să refacem noi înşine lumea acum. Trebuie să ne coordonăm gîndurile, visurile. Haosul nu e bun. Ce ocazie, să fii arhitectul unui univers întreg!

A agitat rigla spre tavan.

— Să construieşti cerul însuşi! Ultima lume a fost un teren de antrenament, plin de reguli dure şi rigori. Acum ni s-a zis că sîntem gata să lăsăm asta în urmă, să trecem la ceva mai matur. Te-am învăţat ceva din regulile arhitecturii? Estetica, vreau să zic. Nevoia de armonie, interacţiune, utilitate, frumuseţe?

— Un pic, am zis.

— Bun. Nu cred că a reface universul o să ceară reguli mai bune de atît. E clar că va trebui să experimentăm, şi poate unul sau mai multe dintre măreţele noastre turnuri o să cadă. Dar acum muncim pentru noi, pentru slava noastră şi pentru înalta slavă a lui Dumnezeu care ne-a făcut! Nu, urîte prieten?

Ca multe istorii, a mea trebuie să înceapă cu ce e mic, de detaliu, şi să se dezvolte spre general. Dar spre deosebire de majoritatea istoricilor, nu-mi permit luxul timpului. Într-adevăr, povestea mea încă nu e încheiată.

În curînd, legiunile lui Viollet-le-Duc au să-şi înceapă campaniile. Cei mai mulţi au fost şcoliţi destul de bine: răpiţi de jos, crescuţi sus la înălţimi, învăţaţi ca mine. O să începem să-i dăm înapoi, unul cîte unul.

Dau lecţii cînd şi cînd, scriu cînd şi cînd, observ tot timpul.

Următorul pas o să fie cel mai mare. N-am nici cea mai vagă idee cum o să-l facem.

Dar, după cum zice uriaşul, „Acoperişul a căzut demult. Acum trebuie să-l ridicăm la loc, să-l întărim, să reparăm grinzile”. Pe la partea asta le zîmbeşte elevilor. „Nu doar să le

reparăm. Să le înlocuim! Acum noi sîntem grinzile. Carne şi piatră prefăcute în ceva mult mai puternic.”

Ah, dar atunci vreun prost ridică mîna şi întreabă: „Dar dacă ne obosesc braţele ţinînd cerul ridicat?”

Munca noastră, vedeţi, n-o să fie gata prea curînd.

LEWIS SHINER

PÎNĂ NE TREZESC VOCI OMENEŞTI

De la prima lui publicare în 1977, Lewis Shiner a scris o gamă largă de povestiri scurte: mister, fantasy şi horror, precum şi SF. Dar apariţia în 1984 a primului său roman, Frontera*, a demonstrat rolul lui important în literatura Mişcării. Frontera îmbina structura hard SF-ului clasic cu o imagine degradantă a societăţii post-industriale a începutului de secol douăzeci şi unu. Realismul curajos al cărţii şi atitudinea de minimizare a unor simboluri ale SF-ului a atras multe comentarii.*

Opera lui Shiner este marcată de cercetare minuţioasă şi construcţie de o meticulozitate rece. Proza lui puternică, viguroasă, îi arată preferinţa pentru genul misterului hard-boiled precum şi pentru stilul unor autori cvasi-mainstream precum Elmore Leonard şi Robert Stone.

Fiul unui antropolog, Shiner are o înclinaţie către sisteme neobişnuite de credinţă, precum Zen, fizica cuantică şi arhetipurile mitice. Cu toate că este capabil de bizare tiruri stilistice, opera lui recentă a tins către realismul direct, nesentimental şi un interes crescînd pentru politica globală. Povestirea care urmează, din 1984, combină imagini mitice şi politici tehnosociale într-un amestec cyberpunk clasic.

Erau la vreo doisprezece metri, în întuneric. Înăuntrul cercului îngust al luminii lui de scufundare, Campbell putea vedea polipi de corali hrănindu-se, marginile lor transformate în flori prădătoare.

Dacă ceva ne-ar fi putut salva, gîndea el, ar fi trebuit să fie săptămîna asta.

Lumina lanternei lui Beth se agita pe măsură ce ea se îndepărta, biciuind apa, de ţepii cu petale albe ai unui arici de mare. Nu purta decît un tricou alb peste bikini, în ciuda avertizătilor lui Campbell, care vedea cum i se făcuse pielea de găină pe coapse. Mai mult din corpul ei, gîndi el, nu am mai văzut de... cît? Cinci săptămîni? Şase? Nu-şi putea aminti cînd făcuseră dragoste ultima dată.

Cînd mută lumina văzu o formă în întuneric. Gîndi: rechin, şi se simţi brusc gîtuit de frică. Mişcă lampa înapoi şi o văzu pe ea.

Era îngheţată de privirea animalului, ca orice animal sălbatic. Părul lung şi drept îi plutea deasupra umerilor şi se amesteca cu întunericul; vîrfurile sînilor ei liberi erau eliptice şi vinete în apa întunecată.

Picioarele i se uniseră într-o coadă verde, solzoasă.

Campbell îşi asculta respiraţia hîrîind în regulator. Îi putea distinge lăţimea pomeţilor, paloarea ochilor, tremurul înfricoşat al branhiilor de la gît.

Apoi reflexul puse stăpînire pe el şi îşi scoase Nokonos-ul şi trase. Lumina pîlpîindă o trezi brusc. Se înfioră, dădu din coada ei crescîndă spre el şi dispăru.

Un dor brusc, inexplicabil îl copleşi. Dădu drumul camerei şi înotă după ea, împingînd cu picioarele, trăgînd cu ambele mîini. Cînd ajunse la marginea unei gropi de treizeci de metri, învîrti lampa într-un arc care îi permise să o zărească pentru ultima dată, îndreptîndu-se în jos şi către vest. Apoi dispăru.

O găsi pe Beth la suprafaţă, nervoasă şi tremurînd.

— Ce dracu’ ai avut de m-ai lăsat singură aşa? Eram speriată de moarte. Ai auzit ce a zis ăla de rechini...

— Am văzut ceva, zise Campbell.

— Al dracu’ de nemaipomenit.

Se scufundă o clipă, şi Campbell o văzu luînd un val în gura deschisă. Scuipă şi zise:

— Aruncai o privire sau pur şi simplu fugeai?

— Suflă în vestă, zise Campbell, amorţit, dezolat, pînă nu te îneci.

Îi întoarse spatele şi înotă către barcă.

După duş, stînd lîngă baracă în lumina lunii, Campbell începu să se îndoiască de el.

Beth era deja înfăşurată într-o cămaşă de noapte din flanel lîngă marginea patului. Stătea acolo, Campbell ştia, uneori fără să se obosească să închidă ochii, pînă adormea.

Visele lui repetitive, obsesive, cu ochii deschişi fuseseră cele care-l aduseseră pe insulă. Cum putea fi sigur că fiinţa aia de pe recif nu fusese o halucinaţie?

Era mai speriat decît era dispus să recunoască. Fanteziile evoluaseră de la violenţa blîndă de a-şi sparge monitorul CRT pînă la o imagine bizară, sinistră, cu el însuşi plutind în afara ferestrelor sparte ale biroului, fără să cadă preţ de patruzeci de etaje pînă în stradă, doar plutind acolo în smogul albicios.

Sus, mult deasupra lui, Campbell vedea barul companiei strălucind ca un monstru de crom şi oţel tocmai ieşit din faza de larvă.

Scutură din cap. Era clar că are nevoie de somn. Simpla odihnă de o noapte, îşi zise, şi lucrurile o să înceapă să revină la normal.

De dimineaţă, Campbell ieşi pe barca de scufundări în timp ce Beth încă mai dormea. Era absent, neîndemînatic şi neliniştit de nişte umbre de la marginea vederii.

Responsabilul cu scufundările se plimba în timp ce se schimbau rezervoarele şi îl întrebă:

— Te deranjează ceva?

— Nu, zise Campbell. Mi-e bine.

— Nu-s rechini pe partea asta de recif, ştii.

— Nu-i asta, zise Campbell. N-am nimic. Serios.

Citi privirea responsabilului cu scufundările: încă unul speriat de bombe. Compania trebuie că scoate aşa ceva cu duzinele, gîndi Campbell. Funcţionarii stresaţi şi victimele sălilor de şedinţe, toţi cu aceleaşi expresii lustruite.

În după-amiaza aia au aruncat o mică epavă la capătul estic al insulei. Beth se întreţinea cu altă femeie, deci Campbell a stat cu partenerul lui de dimineaţa, un pilot cu început de chelie de la biroul din Cincinnati.

Epava nu era decît o coajă, un înveliş gol, şi Campbell pluti pe o latură în timp ce restul se tîrau peste lemnul în putrefacţie. Îşi pierduse simţul utilităţii, îi rămăsese să îşi dorească numai lipsa de greutate şi de culoare a apei adînci.

După cină a urmat-o pe Beth afară, pe terasă. Nu mai ţinea socoteala timpului cît privise norii deasupra apei întunecate, cînd ea zise:

— Nu-mi place locul ăsta.

Campbell îşi mută privirea înapoi la ea. Era pură şi neprihănită în jacheta albă de in, cu mînecile ridicate pînă la

coate, părul încă umed prins în coc şi împodobit cu o orhidee. Stătuse îmbufnată cu nasul în coniac încă de cînd terminaseră cina, şi îl uimise încă o dată cu capacitatea ei de a exista într-un univers mental complet diferit de al lui.

— De ce nu?

— E fals. Ireal. Toată insula asta.

Agită coniacul, dar nu bău deloc din el.

— Ce îi trebuie unei companii americane să deţină o insulă întreagă? Ce s-a întîmplat cu oamenii care trăiau aici?

— În primul rînd, zise Campbell, e o companie multinaţională, nu doar americană. Şi oamenii tot aici sînt, doar că acum au slujbe în loc să moară de foame.

Ca de obicei, Beth îl aruncase în defensivă, dar nu era atît de entuziasmat de americanizarea insulei cît îşi dorea să fie. Îşi imaginase băştinaşii cu chitare şi conga, nu casetofoane stereo portabile din care să răsune reggae electronic şi neo-funk. Baraca în care dormeau el şi Beth era un soi de dom geodezic, confortabil şi cu aer condiţionat, dar îi lipsea sunetul oceanului.

— Pur şi simplu nu-mi place, zise Beth. Nu-mi plac proiectele strict secrete pe care trebuie să le ţină după garduri electrificate. Nu-mi place cînd compania aduce oamenii aici pentru vacanţe la fel cum arunci un os unui cîine.

Sau un pai unuia care se îneacă, gîndi Campbell. Era la fel de curios ca oricine despre instalaţiile din capătul de vest al insulei, dar evident că nu asta era ideea. El şi Beth făceau paşii unui dans care, îi era clar acum lui Campbell, avea să se termine inevitabil cu un divorţ. Toţi prietenii lor divorţaseră cel puţin o dată, şi o căsnicie lungă de optsprezece ani le părea probabil la fel de anacronică precum un Chevrolet din 1957.

— De ce nu recunoşti? zise Campbell. Singurul lucru care chiar nu-ţi place la insulă e că eşti izolat ăaici cu mine.

Se ridică, şi Campbell simţi, cu o gelozie paralizantă, privirile tuturor bărbaţilor din jur fixînd-o.

— Ne vedem mai încolo, zise ea, şi capetele se întorceau pentru a-i urmări sunetul sandalelor.

Campbell comandă o altă Salva Vida şi o privi coborînd. Treptele erau iluminate cu lampioane japoneze şi înconjurate de flori sălbatice mov şi portocalii. Cînd ajunse la bancul de nisip şi la rîndul de barăci nu mai era decît o umbră, iar Campbell aproape îşi terminase berea.

Acum că ea plecase, se simţea golit şi un pic ameţit. Îşi privi mîinile, încă încreţite de orele lungi petrecute sub apă, îşi privi tăieturile şi loviturile a trei zile de muncă fizică. Mîini fine, mîinile unui om al companiei, ale unui om de birou. Mîini care aveau să ţină stiloul sau să tasteze la un CRT încă douăzeci de ani, apoi să se retragă la telecomanda unui televizor cu ecran mare.

Berea groasă cu gust de caramel începea să îşi facă efectul. Scutură din cap şi se ridică pentru a găsi toaleta.

Reflecţia lui licări şi se dizolvă în oglinda de deasupra chiuvetei, care deforma. Îşi dădu seama că găsea pretexte, ţinîndu-se departe de aerul rece, steril al barăcii cît de mult putea.

Şi mai erau visele. Se înrăutăţiseră de cînd venise pe insulă, mai vii şi mai neliniştitoare în fiecare noapte. Nu-şi amintea detalii, doar senzaţii lente, erotice de-a lungul pielii, o senzaţie de plutire în apă limpede, cristalină, de rostogolire în cearşafuri fără frecare. Se trezea gîfîind ca un peşte care se îneacă, cu penisul umflat şi pulsînd.

Aduse o altă bere la masă, pe care nu şi-o dorea neapărat, doar simţea nevoia s-o ţină în mîini. Atenţia i se tot îndrepta spre o masă de la un nivel mai jos, unde o femeie tînără, destul de simplă, stătea de vorbă cu doi bărbaţi cu ochelari şi cămăşi fine. Nu îşi dădea seama ce îi era aşa de cunoscut la ea pînă cînd aceasta înclină capul într-un gest nedumerit şi o recunoscu. Pometţii largi, ochii palizi.

Putea să-şi audă inima. Atunci să fi fost doar vreo farsă? O femeie într-un costum? Dar cum rămîne cu branhiile pe care i le văzuse pe gît? Cum Dumnezeu se mişcase atît de repede?

Femeia se ridică, făcu gesturi de scuze către prietenii săi. Masa lui Campbell era lîngă trepte, şi văzu că ea va trebui să treacă pe lîngă el cînd iese. Înainte să apuce să se gîndească, se ridică, blocînd ieşirea, zi zise:

— Mă iertaţi?

— Da?

Nu era atît de frumoasă, gîndi el, dar era atras de ea oricum, în ciuda lăţimii taliei, a picioarelor solide, scurte. Avea faţa mai bătrînă, mai obosită decît cea pe care o văzuse pe recif. Dar semăna prea bine ca să fie o coincidenţă.

— Voiam să... pot să-ţi ofer ceva de băut?

Poate, gîndi el, îmi pied minţile şi atîta tot.

Ea zîmbi şi miji ochii blînd.

— Îmi pare rău. Chiar e foarte tîrziu şi trebuie să ajung la serviciu de dimineaţă.

— Te rog, zise Campbell. Doar un minut, două.

Îi putea vedea suspiciunea, iar dincolo de ea o strălucirea slabă a sinelui flatat. Nu era obişnuită să fie abordată de bărbaţi, observă el.

— Vreau doar să vorbim.

— Nu eşti vreun reporter, nu?

— Nu, nimic de genul ăsta.

Căută ceva care să-i dea siguranţă.

— Sînt de la companie. Biroul din Houston.

Cuvintele magice, gîndi Campbell. Ea se aşeză pe scaunul lui Beth şi zise.

— Nu ştiu dacă ar fi bine să mai beau. Sînt aproape ameţită oricum.

Campbell dădu aprobator din cap şi zise:

— Lucrezi aici, deci.

— Aşa e.

— Secretară?

— Biolog, zise ea un pic aspru. Sînt Dr. Kimberly.

Cînd văzu că el nu reacţionează la nume, îl înmuie adăugînd:

— Joan Kimberly.

— Îmi cer scuze, zise Campbell. Mereu am crezut că biologii trebuie să fie mai neinteresanţi.

Flirtul a urmat cu uşurinţă. Ea avea aceeaşi frumuseţe ca şi fiinţa de pe recif, un soi de timiditate înfricoşătoare, o senzualitate de pe altă lume, dar la ea erau îngropate mai adînc.

Doamne, gîndi Campbell, chiar fac asta, chiar încerc să o seduc pe femeia asta. Privi umflătura sînilor ei, ştiind cum ar arăta fără cămaşa de bumbac albastru pe care o purta, şi faptul că ştia asta se transformă într-o căldură în vintre.

— Poate că nu mi-ar strica ceva de băut, zise ea.

Campbell făcu semn chelnerului.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să locuieşti aici, zise el. Să vezi asta zi de zi.

— Te obişnuieşti, zise ea. Adică, e încă insuportabil de frumos din cînd în cînd, dar ai de muncă, şi viaţa merge înainte.

Ştii?

— Da, zise Campbell. Ştiu exact ce zici.

L-a lăsat pe Campbell să o conducă acasă. Singurătatea şi vulnerabilitatea ei erau ca un parfum greu, atît de puternic încît îl respingea în acelaşi timp în care îl atrăgea irezistibil spre ea.

Se opri la uşa barăcii ei, un alt geodezic, dar unul care se afla sus, pe deal, îngropat într-un pîlc de palmieri şi bourgainvillea. Tensiunea sexuală era atît de puternică, încît Campbell îşi putea simţi partea din faţă a cămăşii tremurînd.

— Îţi mulţumesc, zise ea, cu voce aspră. Eşti foarte plăcut la vorbă.

Ar fi putut să plece atunci, dar nu părea a putea să se liniştească. O luă în braţe şi gura ei se izbi stîngaci de a lui. Apoi buzele ei începură să se mişte şi limba să se smucească cu nerăbdare. Căzu peste uşă, deschizînd-o, fără să îi dea drumul, şi aproape căzură în casă.

Se ridică pe braţele depărtate şi o privi mişcîndu-se sub el. Lumina lunii prin copaci era verde şi apoasă, căzînd în valuri lente pe pat. Sînii ei se balansau grei cînd îşi arcuia şi îşi îndoia spatele, respiraţia gîlgîindu-i în gît. Avea ochii strînşi şi picioarele i se înfăşurau în jurul picioarelor lui şi le ţineau, ca o lungă coadă despicată.

Înainte de răsărit se strecură de sub mîna ei dreaptă leneşă şi se îmbrăcă. Ea încă dormea cînd a ieşit.

Voia să se întoarcă la baraca lui, dar s-a trezit că se căţăra pînă în vîrful crestei stîncoase a insulei pentru a aştepta să apară soarele.

Nici măcar nu-şi făcuse duş. Parfumul şi moscul lui Kimberly se agăţau de mîinile şi zona lui pubiană ca un stigmat sexual. Era prima infidelitate a lui Campbell în optsprezece ani de căsnicie, un act final, ireversibil.

Ştia mare parte din jargon. Criza vîrstei a doua şi tot restul. Probabil că o văzuse pe Kimberly la bar în vreo altă noapte şi nu şi-o amintise conştient, îi proiectase chipul într-o fantezie cu conotaţii evident Freudiene ale apei/renaşterii.

În lumina slabă, fracţionată a soarelui, laguna era gri, linia barierei de corali o pată mai întunecată ruptă de valuri care se

curbau precum nişte solzi pe pielea oceanului. Frunze uscate de palmier foşneau în bătaia brizei, iar păsările insulei începeau să ciripească trezindu-se buimace. O umbră pleca de la una dintre barăcile de pe plaja de jos şi urca spre drum, îngreunată de o valiză mare şi o geantă de voiaj. Deasupra ei, pe platforma asfaltată din vîrful scărilor, un taxi oprea în linişte şi îşi stingea luminile.

Dacă ar fi fugit, ar fi ajuns-o şi poate chiar ar fi oprit-o, dar impulsul vag nu a apucat să devină destul de puternic cît să-i ajungă la picioare. A preferat să stea jos pînă cînd soarele îl ardea pe gît şi ochii îi erau orbiţi de albul nisipului şi al apei.

În nordul insulei, cu faţa la continent, oraşul Espejo se întindea în noroi spre folosul staţiunii şi al companiei. Un drum de ţară trecea prin mijlocul lui, cu apă uleioasă băltind în şanţuri. Casele de cărămidă albă de cheiurile de beton şi Fordurile care rugineau în curţi îi aminteau lui Campbell de o suburbie americană a anilor cincizeci, denaturată de un coşmar.

Localnicii care lucrau în bucătăriile companiei şi măturau podelele locuiau acolo, iar copiii lor se încăierau pe alei care miroseau a peşte putrezit sau stăteau la umbră şi aruncau cu pietre după cîini cu trei picioare. O femeie bătrînă vindea cămăşi Saint Francis din pînză de sac de făină, de pe frînghii legate între stîlpii casei. Sub o copertină de plastic verde ondulat, banane stăteau grămezi şi muşte roiau deasupra pulpelor de carne de vită. Iar alături era *Farmacia* cu un semn Kodak galben-pal care promitea *Servire După O Zi.*

Campbell clipi şi îşi făcu drum în spate, unde un băiat de zece sau unsprezece ani citea *La Novela Policíaca*. Băiatul puse banda desenată pe tejghea şi zise:

— Da, domnule?

— Cît de repede poţi să-mi developezi astea? întrebă Campbell, împingîndu-i caseta.

— *¿Mande?*

Campbell apucă marginea tejghelei.

— Gata azi? întrebă el rar.

— Mîine. La ora asta.

Campbell scoase o monedă de douăzeci din buzunar şi o ţinu cu faţa în jos pe lemnul zgîriat.

— După-amiaza asta?

— *Momentito.*

Băiatul tastă ceva la un computer din dreapta lui. Zăngănitul uscat al tastelor îl umplu pe Campbell de dezgust.

— La noapte, bine? zise băiatul.

— *A las seis.*

Puse mîna pe cadranul ceasului de mînă şi zise:

— Şase.

— Bine, zise Campbell.

De încă cinci dolari cumpără o halbă de Canadian Club, apoi se întoarse în stradă. Se simţea ca un geam slab colorat, ca şi cînd lumina soarelui ar fi trecut prin el. Era un prost, desigur, să îşi asume aşa un risc cu filmul, dar îi trebuia poza aia.

Trebuia să ştie.

Îşi ancoră barca cît putu mai aproape de locul în care fusese în noaptea din urmă. Avea două rezervoare proaspete şi cam jumătate din sticla de whiskey.

A te scufunda beat şi de unul singur era împotriva oricarei reguli pe care încercase vreodată să i-o predea cineva, dar ideea unei morţi simple, curate prin înecare îi părea ridicolă lui Campbell, nici nu merita luată în calcul.

Blugii lui de scufundări şi cămaşa, încă umede şi sărate din noaptea trecută, îl sufocau. Îşi puse rezervorul cît de repede putu şi se rostogoli pe o parte.

Apa rece îl trezi la viaţă, îl spălă. Scoase aerul din vestă şi căzu direct la fund. Moleşit de whiskey şi de lipsa de somn, se zbătu pentru o clipă în nisip înainte să se poată opune plutirii.

La marginea gropii ezită, apoi înotă la dreapta, urmînd marginea stîncii. Din cauza problemei lui fizice, consuma aerul mai repede decît ar fi vrut; a se duce mai adînc n-ar fi făcut decît să agraveze lucrurile.

Capătul roşu-aprins al unei cutii de Cola îi făcu cu ochiul de lîngă corali. O strivi şi o puse la centură, dintr-o dată furios pe companie şi felul în care violau din cînd în cînd insula, pe el pentru că îi lăsa să-l manipuleze, pe Beth pentru că-l părăsise, pe întreaga lume şi pe rasa umană. Dădu tare cu piciorul, îndreptîndu-se prin bancuri de carangide şi paracanthurus hepatus, de-abia observînd peisajul deformat, viu colorat care se mişca sub el.

O parte din beţie se duse în prima eliberare de energie şi

încetini treptat, întrebîndu-se ce ar putea spera de fapt să reuşească. Era fără rost, gîndi. Vîna o fantomă. Dar nu se întoarse din drum.

Încă înota cînd a lovit plasa.

Era aproape invizibilă, o reţea de monofilamente în pătrate de treizeci de centimetri, suficient de puternică pentru a ţine un rechin sau un grup de delfini bruni. O testă cu muchia zimţată a cuţitului de scufundător, fără noroc.

Era aproape de capătul de vest al insulei, unde compania îşi avea punctul de cercetări. Plasa urma linia recifului cît de jos putea el să vadă şi se extindea în largul apei.

Ea există, gîndi el. Au construit asta ca să o ţină. Dar cum a trecut?

Cînd o văzuse ultima oară, se îndrepta în jos. Campbell îşi privi cadranul, văzu că mai are sub cinci sute de livre de aer. Destul ca să-l ducă la vreo treizeci de metri adîncime şi înapoi. Mai complicat era să se întoarcă la barcă şi să aducă un rezervor nou cu el.

Se duse în jos, oricum.

Putea vedea firele fine lucind cînd înota pe lîngă ele. Arătau a fi legate de coralul însuşi, prin vreun proces pe care nici nu şi-l putea imagina. Îşi tot mişca ochii de la indicatorul de adîncime la marginea plasei. Mult peste treizeci de metri şi va trebui să se teamă de decompresie la fel de mult ca de rezervorul gol.

La treizeci de metri trase maneta de rezervă. Trei sute de livre, şi scădea. Tot roşul dispăruse din coral, lăsînd numai albastru şi mov. Apa era vizibil mai întunecată, mai rece, şi fiecare răsuflare părea să îi urle în plămîni ca un gheizer. Încă trei metri, îşi zise, şi la patruzeci văzu gaura din plasă.

Îşi agăţă echipamentul în plasă şi trebui să dea înapoi şi să încerce iar, luptîndu-se cu panica. Putea deja simţi din nou strînsoarea din plămîni, de parcă ar fi încercat să respire cu o foiţă de plastic pe gură. Văzuse rezervoare golite în aşa hal, încît pereţii se curbaseră înăuntru. Erau găsite la scafandrii blocaţi printre stînci şi încîlciţi în plase de pescuit.

Rezervorul se eliberă din plasă şi reuşi să treacă, urmînd bulele în sus. Micul nod de aer din plămîni se extindea pe măsură ce presiunea scădea în jurul lui, dar nu destul cît să-i omoare nevoia de a respira. Trase ultima gură de aer din

rezervor şi se forţă doar să expire, scoţînd azot din ţesuturi.

La cincisprezece metri încetini şi devie spre un zid de corali, luă colţul şi înotă spre o lagună adăpostită.

Timp de cîteva secunde fără sfîrşit, uită că nu mai are aer.

Întregul fund al lagunei era împărţit în pătrate de vegetaţie – iarbă de mare, muşchi şi ceva ce arăta ca nişte verze uriaşe. Un banc de răpitori roşii trecură în cerc pe lîngă el, păstoriţi de o cutie de metal cu o lumină licărind la capătul unei antene lungi. Submarine cu braţe mecanice fusiforme lucrau pe fundul oceanului, subţiind vegetaţia şi întunecînd apa cu chimicale. Doi sau trei delfini înotau umăr la umăr cu nişte scafandri şi păreau a vorbi între ei.

Cu plămînii încordaţi, Campbell le întoarse spatele şi împinse spre suprafaţă, încercînd să stea cît mai aproape de stînci se putea. Voia să se oprească un minut la trei metri, să-şi permită măcar să ia în calcul decompresia, dar nu era posibil. Nu mai avea aer.

Ieşi la suprafaţă la mai puţin de treizeci de metri de docul de beton. În spatele lui era un rînd de geamanduri care marcau linia plasei pînă în larg şi în jurul capătului îndepărtat al lagunei.

Docul stătea în soare, părăsit şi fumegînd. Fără un rezervor proaspăt, Campbell nu avea nici o şansă să iasă în felul în care intrase; dacă încerca să înoate pînă la suprafaţă, ar fi atras atenţia la fel ca unul care se îneacă. Trebuia să găsească alt rezervor sau altă ieşire.

Ascunzîndu-şi echipamentul sub o folie de plastic, traversă platforma încinsă de beton pînă la clădirea din spate, un depozit larg, jos, plin de lăzi de lemn. Un rastel de echipament de scufundări era zidit în peretele din stînga, şi Campbell tocmai se îndrepta spre el cînd auzi o voce în spate.

— Hei! Stai pe loc!

Campbell se aplecă după un perete de lăzi, văzu un hol cu dale deschizîndu-se în spatele clădirii şi fugi într-acolo. Nu apucă să facă decît trei sau patru paşi pînă cînd un paznic în uniformă apăru şi îi îndreptă un .38 spre piept.

— Poţi să-l laşi cu mine.

— Sînteţi sigură, Dr. Kimberly?

— E în regulă, zise. Vă chem dacă sînt probleme.

Campbell căzu într-un scaun de plastic pe cealaltă parte a

biroului ei. Biroul era redus la strictul necesar, izolat contra apei şi rezistent la mucegai. Printr-o fereastră lungă, în spatele capului lui Kimberly, se vedeau laguna şi rîndul de geamanduri.

— Cît ai văzut? întrebă ea.

— Nu ştiu. Am văzut nişte ferme, cred. Ceva utilaje.

Împinse o poză de-a lungul biroului. Era o creatură cu sîni de femeie şi coadă de peşte. Chipul semăna îndeajuns cu al lui Kimberly încît să fie sora ei.

Sau clona ei.

Campbell realiză dintr-o dată în ce necazuri intrase.

— Băiatul de la *Farmacia* lucrează pentru noi, zise Kimberly.

Campbell dădu din cap. Normal că lucra pentru ei. Cum altfel putea să aibă computer?

— Poţi să ţii poza, zise Campbell, clipind ca să-şi scoată transpiraţia din ochi. Şi negativul.

— Să fim realişti, zise ea, bătînd la tastele CRT-ului şi studiind ecranul. Chiar dacă te lăsăm să-ţi păstrezi slujba, nu văd cum am putea să te lăsăm să-ţi păstrezi căsnicia. Şi mai ai şi doi copii de trimis la facultate...

Scutură din cap.

— Ai creierul plin de informaţii arzătoare. Sînt prea mulţi care ar plăti să le aibă, şi prea multe feluri în care poţi fi manipulat. Nu reprezinţi un risc prea mare, *domnule* Campbell.

Iradia durere şi trădare, şi el voia să se îndepărteze tiptil, stingherit.

Ea se ridică şi privi pe fereastră.

— Aici construim viitorul, zise. Un viitor pe care nici nu ni-l puteam imagina acum cincizeci de ani. Şi lucrul ăsta e prea valoros ca să lăsăm un singur om să o dea în bară. Mîncare din abundenţă, energie ieftină, acces la o reţea de computere la preţul unui televizor, o nouă formă de guvernare...

— Am văzut viitorul vostru, zise Campbell. Bărcile voastre au omorît reciful pe mai mult de o milă în jurul hotelului. Cutiile voastre de Cola sînt peste tot în jurul coralilor. Căsniciile voastre nu durează, copiii voştri se droghează, iar televiziunea voastră e bună de dat la gunoi. Zic pas.

— L-ai văzut pe băiatul de la farmacie? Învaţă aritmetică pe computerul ăla şi părinţii lui nici nu ştiu să scrie şi să citească. Testăm un vaccin pe subiecţi umani, care probabil o să

vindece leucemia. Avem chirurgie laser şi tehnici de transplant revoluţionare. La propriu.

— Aşa a ieşit *ea?* întrebă Campbell, arătînd spre poză.

Vocea lui Kimberly scăzu.

— Se leagă, nu pricepi? Ca să facem transplanturile trebuia să putem clona celule de la donator. Ca să clonăm celule trebuia să stăpînim manipularea cu laser a genelor...

— Ţi-au clonat celulele? Aşa, de antrenament?

Dădu încet din cap că da.

— S-a întîmplat ceva. A crescut, dar a încetat să se dezvolte, şi-a păstrat forma embrionară de la talie în jos. Nu aveam ce să facem altceva decît să... scoatem ce puteam mai bun din asta.

Campbell privi mai atent poza. Nu, nu mitul romantic pe care şi-l imaginase iniţial. Coada arăta ca de ceară în lumina puternică pîlpîindă, aripioarele păreau mai degrabă picioare nedezvoltate. Privea poza cu fascinaţie şi dezgust.

— Puteaţi s-o lăsaţi să moară.

— Nu. Era a mea. N-am foarte multe şi n-aş renuţa la ea.

Pumnii lui Kimberly i se strînseră pe lîngă corp.

— Nu e nefericită, ştie cine sînt. În felul ei cred că îi pasă de mine.

Făcu o pauză, privind în podea.

— Sînt o femeie singură, Campbell. Dar desigur ştii asta.

Gîtul lui Campbell se uscase.

— Şi cu mine cum rămîne? tuşi, reuşi să înghită. O să mor?

— Nu, zise ea. Nici la tine...

Campbell înota spre gard. Amintirile îi erau neclare şi îi era greu să-şi limpezească gîndurile, dar avea imaginea găurii din plasă şi a oceanului larg de dincolo de ea. Coborî uşor la patruzeci de metri, apa era rece şi plăcută pe pielea lui goală. Apoi trecu, plutind uşor departe de zgomotul şi mirosul insulei, înspre un fel de viziune primordială a păcii fără de timp.

Branhiile lui făceau valuri fine în timp ce înota.

JOHN SHIRLEY
FREEZONE

(Free zone – Zonă liberă, lb. eng.)

John Shirley a fost adesea primul care să păşească peste graniţe ce mai tîrziu au devenit teren bătătorit al cyberpunk-ului. Fiind cîntăreţ de rock, a fost serios implicat în prima răbufnire violentă a punk-ului pe Coasta de Vest. Un scriitor prolific a cărui operă include nuvele precum City Come A-Walkin’, The Brigade *şi extravaganţa horror* Cellars, *Shirley este binecunoscut pentru imagistica înălţătoare, suprarealistă, şi izbucinirile de intensitate vizionară extremă.*

„Freezone” este un fragment independent din ultimul proiect al lui Shirley, trilogia Eclipse. *Globală ca orizont,* Eclipse *povesteşte despre un viitor apropiat ameţitor în care pop-ul, politica şi paranoia se ciocnesc într-o luptă high-tech pentru supravieţuire. Întotdeauna un pionier, cu o gamă largă de influenţe underground, întrebuinţarea de către Shirley a problemelor globale ar putea prevesti un nou elan al politicii radicale în SF.*

John Shirley locuieşte în prezent în Los Angeles şi cîntă cu trupa lui.

Freezone plutea în Oceanul Atlantic, un oraş plutitor la confluenţa culturală internaţională.

Freezone era ancorat cam la o sută cincizeci de kilometri la nord de Sidi Ifni, un oraş scăldat de apă de pe coasta Marocului, într-un curent cald, blînd, şi într-o zonă a mării rareori deranjată de furtuni mari. Furtunile care apăreau aici îşi consumau furia pe labirintul de stăvilare din beton pe care Administraţa Freezone stătuse ani de zile să le ridice în jurul insulei artificiale.

Iniţial, Freezone fusese doar încă un proiect petrolier în larg. Depozitul masiv de petrol de la patru sute de metri sub insula artificială era deţinut în comun de guvernul marocan şi de o companie de petrol şi produse electronice cu sediul în Texas, numită Texcorp. Compania care cumpărase Disneyland şi Disneyworld şi Disneyworld II – toate trei fiind închise în zorii

CSD-ului: Criza Stocării Computerizate. Numită şi Dizolvarea.

Un grup de terorişti arabi – cel puţin Departamentul de Stat al SUA afirmase că ei fuseseră – pregătiseră un puls electromagnetic bine plasat dintr-o mică bombă cu hidrogen ascunsă la bordul unei navete orbitale de rutină. Naveta a fost vaporizată în explozie, la fel şi cei doi sateliţi, unul dintre ei cu echipaj uman; dar cînd a lovit CSD-ul, nimeni nu şi-a făcut timp să plîngă morţii.

Bomba orbitală aproape că declanşase Armageddonul: trei rachete de croazieră a trebuit să fie abandonate, şi din fericire alte două au fost doborîte de către sovietici înainte ca grupul terorist să revendice explozia din stratul atmosferic superior. Mare parte din explozia bombei a fost direcţionată în sus; ce a ajuns jos, totuşi, a fost efectul secundar al exploziei: PEM-ul. Un puls electromagnetic care – exact cum fusese prezis în anii şaptezeci – a plecat prin mii de kilometri de cabluri şi circuite pe continentul de sub explozia de hidrogen. Ministerul Apărării era ecranat; sistemul bancar, în mare parte, nu era. Pulsul a ras 93 la sută din nou-înfiinţatul Birou American de Ajustare a Creditului Bancar. BAACB-ul se ocupase de 76 la sută din cumpărările şi transferurile de credit ale naţiunii. Mare parte din ce s-a cumpărat, s-a cumpărat prin BAACB sau prin companii asociate BAACB-ului... pînă cînd PEM-ul a ras memoria de stocare a BAACB-ului, pulsul supraîncărcînd circuitele, topindu-le şi prăjind la propriu cipurile de stocare a datelor. Zburînd astfel cîrjele care susţineau economia americană. Sute de mii de conturi bancare au fost „suspendate” pînă cînd înregistrările au putut fi restaurate – provocînd îngrămădeală la băncile rămase. Companiile şi programele federale de asigurări erau depăşite de situaţie. Pur şi simplu nu puteau să acopere pierderea.

Statele mai avuseseră necazuri. Naţiunea îşi pierduse iniţiativa economică în anii ’80 şi ’90: muncitorii subeducaţi şi prost pregătiţi, sindicatele corupte, lacome, şi standardele joase de fabricaţie au făcut industria SUA incapabilă să concureze cu boom-urile de fabricaţie ale Asiei şi Americii de Sud. Dizolvarea creditului din cauza PEM-ului a împins naţiunea peste pragul recesiunii, în prăpastia crizei. Şi a făcut restul lumii să rîdă. Celula teroristă arabă răspunzătoare – fundamentalişti islamici înrăiţi – fusese compusă din şapte oameni. Şapte oameni care au nenorocit o naţiune.

Dar America avea încă enorma ei răspîndire militară, inovatorii în electronice şi medicină. Şi economia de război se menţinea. Ca un bolnav de cancer care ia amfetamine pentru o ultimă explozie de vitalitate. În timp ce nesfîrşitele proiecte de mall-uri şi locuinţe, construite ieftin şi avînd nevoie constantă de bani de întreţinere, deveneau tot mai neîngrijite, mai urîte şi mai mizere pe zi ce trecea. Şi mai periculoase.

Statele pur şi simplu nu mai erau sigure pentru cei bogaţi. Staţiunile, parcurile de distracţii, cartierele strict pentru bogaţi se prăbuşiseră toate sub uzura atacurilor permanente şi insistente din partea teroriştilor. Masa crescîndă a săracilor – în creştere din anii ’80 – era ofensată de distracţiile bogaţilor. Iar tamponul care era clasa de mijloc se micşora pînă la dispariţie.

Încă erau enclave în State unde puteai să te pierzi în agitaţia media, hipnotizat de flash-card-urile dorinţei într-o versiune de transă TV a Visului American în timp ce zece mii de companii îţi disputau atenţia, te rugau să cumperi şi să tot cumperi. Locuri care erau oraşe-stat închise ale iluziilor clasei de mijloc.

Dar cei înstăriţi îşi puteau simţi regatul cum se prăbuşeşte. Nu se simţeau în siguranţă în State. Aveau nevoie de un loc în afară, un loc controlat. Europa se dusese; America Centrală şi de Sud erau prea riscante. Teatrul Pacificului era altă zonă de război.

Şi aşa a apărut Freezone.

Un antreprenor din Texas – care nu îşi ţinuse banii la BAACB – vedea posibilităţile comunităţii care crescuse în jurul enormului complex de platforme petroliere marine. O salbă de bordeluri şi săli de jocuri şi cabarete se cristalizase pe navele abandonate ancorate definitiv pe lîngă platforme. Două sute de prostituate şi trei sute de crupieri lucrau pentru melanjul internaţional de oameni care lucrau pe platforme. Antreprenorul a făcut o înţelegere cu guvernul marocan. A cumpărat epavele ruginite şi cluburile de noapte ieftine. Şi a concediat pe toată lumea.

Texanul deţinea o companie de plastice; compania dezvoltase un plastic uşor, super-dur, pe care antreprenorul îl folosea la pontoanele pe care se construia noul oraş plutitor. Comunitatea ocupa acum peste douăzecişicinci de kilometri pătraţi de suprafaţă urbană, apărată de una dintre cele mai

dure forţe de pază din lume. Freezone se ocupa cu distracţii plăcute pentru cei bogaţi în sectorul exclusiv şi – în locuri de mîna a doua de-a lungul marginii – pentru tehnikii de pe platforme. Locurile de mîna a doua adăposteau de asemenea cîţiva ultimi bişniţari şi cîteva sute de cîntăreţi.

Precum Rickenharp.

Rick Rickenharp stătea lîngă peretele sudic al Semiconductorului, lăsîndu-se scăldat de lumina şi gălăgia clubului şi compunînd un cîntec în minte. Cîntecul era ceva gen „*Gălăgie luminoasă, privire de fulger / Nostalgia scaunului electric*”.

Apoi gîndi: de căcat.

Şi făcea tot posibilul să arate imperturbabil, dar vulnerabil, sperînd că vreuna dintre femeile care se învîrteau prin mulţime îşi va aminti că l-a văzut în trupă în noaptea din urmă, va încerca să intre în vorbă, să se prefacă groupie. Dar cele mai multe preferau dansatorii pe cabluri.

Şi *nici d’al dracu’* nu avea de gînd Rickenharp să se cableze la minimono.

Rickenharp era un adept al rockului clasic. Purta o geacă de motociclist veche de vreo cincizeci şi cinci de ani, pe care se zicea că ar fi purtat-o John Cale cînd încă era în Velvet Underground. Cusăturile începeau să plesnească; lipseau trei capse din ornamentele de crom. Coatele şi marginile gulerului erau roase de la vopseaua neagră pînă la pielea maro a animalului de la care provenise. Dar era a doua piele a lui Rickenharp. Nu purta nimic pe dedesubt. Pieptul lui osos, fără păr, era alb albăstriu translucid sub fermoarele rupte. Purta blugi vechi de numai zece ani, dar care arătau mai vechi decît haina; era încălţat în bocanci Harley Davidson originali. Cerceii erau îngrămădiţi în susul şi în josul urechilor lungi, un pic prea proeminente, şi părul şaten ruginiu arăta ca o explozie de obuz.

Şi purta ochelari închişi la culoare.

Şi făcea toate astea fiindcă erau enervant de demodate.

Cei din trupă se certau cu el pe tema asta. Voiau un chitarist şi vocal minimono.

— Dacă ne dăm pe minimono, mai bine vindem dracului chitarele şi trecem pe cabluri, le zisese Rickenharp.

Iar bateristul fusese destul de prost şi lipsit de tact încît să

zică:

— Băi, la dracu', poate *ar trebui* să trecem pe cabluri.

Rickenharp zisese:

— Poate ar trebui să luăm şi un rahat de maşinărie de percuţie, băi Neanderthal!

Şi trîntise cu piciorul scaunul bateristului, băgîndu-l pe Murch în cinele cu un zgomot fin, încît Rickenharp adăugase:

— Ar trebui să scoţi aşa ceva din cinelele alea pe scenă. Acum ştim cum.

Murch se apucase să arunce cu beţele în el, dar apoi îşi amintise că trebuie să le lăcuieşti special fiindcă nu se mai fabricau, aşa că zisese:

— Să mă pupi în cur, vedeto!

Şi se ridicase şi plecase, nu pentru prima oară. Dar fusese prima oară cînd însemnase ceva, şi doar o acţiune ambasadorială serioasă din partea lui Ponce l-a oprit pe Murch din a părăsi trupa.

Hotărîrea agentului a aruncat totul în aer. Aşa era de fapt. Casa de discuri îşi şlefuia repertoriul. Rickenharp rămînea pe dinafară. Ultimele două LP-uri nu se vînduseră, şi de fapt inginerii spuneau că tobele live nu se înregistrau bine pe capsulele miniaturizate care treceau acum drept discuri. Holovid-ul lui Rickenharp şi clipurile nu erau difuzate.

Oricum, Vid-Co urma probabil să iasă din afaceri. Încă o afacere trasă în gaura neagră a crizei.

— Deci nu e vina noastră că nu se vinde, zisese Rickenharp. Avem fani dar nu putem ajunge la ei cu distribuţia.

José zisese:

— Căcat, am ieşit din Grilă şi ştii asta. Oricum tot ce ne ţinea sus era valul de nostalgie. Băi, n-ai cum să scoţi mai mult de două hituri dintr-o relansare.

Julio basistul zisese ceva în jargon teniki ceva ce Rickenharp nu se obosise să traducă de cretin ce era – sugerase să angajeze un dansator pe cabluri drept solist – şi cînd Rickenharp îl ignorase, se enervase şi venise rîndul *lui* să plece. Să-i ia dracu' de tehniki sensibili, oricum.

Iar trupa era acum în aşteptare. Trenul se oprise între gări. Aveau o cîntare în deschiderea unui concert cu cabluri şi Rickenharp nu voia s-o facă, dar aveau un contract şi erau o grămadă de ciudaţi nostalgici ai rockului în Freezone, deci poate

că ăsta era publicul lor pînă la urmă şi le-o datora. Să zboare dracului cablurile de pe scenă.

Se uita peste tot în Semiconductor şi spera că Retro-Clubul era încă deschis. Fusese prezenţă masivă de retro la RC, chiar şi cîţiva rockabillies, iar cîţiva dintre rockabillies chiar ştiau cum sună rockabilly-ul. Semiconductorul era un loc minimono.

Mulţimea minimono purta părul lung, desfăcut larg între umeri şi îngustîndu-se pînă la un punct în vîrful capului, şi drept, absolut drept, tare, aşa încît de la spate fiecare cap avea o formă de cort rotund negru sau gri sau roşu sau alb. Astea, în monocrom, erau singurele culori acceptabile. Nuanţe mate şi fără dungi. Hainele lor erau extensii stilistice ale coafurilor. Minimono era o reacţie la flare. Şi la haosul războiului, şi la economia de război, şi la modificările amorfe ale Grilei. Stilul flare se ducea, murea.

Rickenharp fusese mereu dispreţuitor faţă de flarerii la modă, dar îi prefera în loc de minimono. Cel puţin flare-ul avea energie.

Flare-ul crescuse din stilurile scămoşate, anti-control populare în ultima parte a secolului douăzeci. Un flarer e de aşteptat să îşi poarte părul *în sus*, cu cît mai mult deasupra capului se poate, şi într-un fel care să *exprime*, să accentueze personalitatea, originalitatea purtătorului. Cu cît mai multe culori, cu atît mai bine. Nu erai o „individualitate” dacă nu aveai o flacără expresivă. Lasă-le dracu’ de forme, cîrlige, aureole, încîlciri multicolore în straturi. În frizeriile flare s-au făcut averi şi s-au pierdut cînd a început să nu mai fie la modă. Dar a durat mai mult decît majoritatea modelor; avea varietate infinită şi doza de energie care să o susţină. Mulţi furau idei din nevoia de a inventa o expresie individuală adoptînd o flacără politică standard. Fă-ţi părul în forma stemei ţării tale preferate călcate în picioare din lumea a treia (pe cînd erau călcate în picioare, înaintea noii axe a pieţei). Flarerii erau atît de tari că majoritatea oamenilor se pregăteau să poarte peruci flare cînd ieşeau în oraş. Şi drogurile lor eru făcute să se potrivească cu moda. Neurotransmiţători excitanţi de toate soiurile – antidepresive, droguri care te făceau să străluceşti. Flarerii mai înstăriţi aveau centuri cu nimb, care creau aurore artificiale. Cei mai în ton cu moda le vedeau ca fiind narcisiste într-un fel lipsit de gust, ceea ce era o glumă pentru ne-flareri întrucît toţi flarerii

erau ostentativ încrezuţi.

Rickenharp nu îşi colorase părul niciodată şi nu-i dăduse vreo formă, decît ca să-i încurajeze stilul punk ţepos.

Dar Rickenharp nu era punker. Se identifica cu prepunk-ul, sfîrşitul anilor ’50, mijlocul anilor ’60, începutul anilor ’70. Rickenharp era un anacronism. Era pur şi simplu un rocker hard-core, la fel de ne-la-locul-lui în Semiconductor cum ar fi fost bebop-ul în cluburile dance ale anilor ’80.

Rickenharp privi împrejur la tunicile şi costumele de paraşutişti monocrome, negru mat, gri mat, telefoanele de mînă negre; la bronzul uniform şi la omniprezenţii cercei FirStep în forma Coloniei (unul singur, mereu în urechea stîngă). Fetişiştii high-tech minimono se spunea că aspiră la un loc în Colonia spaţială aşa cum rastafarienii visaseră la o întoarcere în Etiopia. Rickenharp se gîndea că era interesant că sovieticii blocaseră Colonia. Interesant să-i vezi pe M’n’M-ii anti-flamboaianţi, ca un muşuroi de furnici, fierbînd în linişte amfeticol, stînd în grupuri strînse, susurînd despre sovietici cu o furie de genul de-ce-nu-face-cineva-ceva.

Regularitatea ironică a muzicii lor la pachet izbea din ziduri şi pulsa din podea. Dacă te lăsai pe zid simţeai o vibraţie de freză în coloana vertebrală.

Erau cîţiva flareri vînjoşi, sfidători pe acolo, şi flareriţele erau cea mai bună şansă a lui Rickenharp să şi-o tragă. Aveau tendinţa să respecte rock-ul vechi.

Muzica încetă; o voce bubui „Joel NewHope!” şi spoturile luminară scena. Începuse primul număr cu cabluri. Rickenharp aruncă o privire la ceasul de mînă. Era zece. El trebuia să deschidă spectacolul principal la unsprezece şi jumătate. Rickenharp îşi imagina cum se goleşte clubul cînd urcă el pe scenă. Nu se omora după clubul ăsta. Dar poate că avea să apară un public destul de variat. Scenele neaşteptate l-ar putea mulţumi.

NewHope urcă pe scenă. Un număr cu cabluri. Era anorexic şi chirurgical asexuat: minimono radical. Un fapt proclamat de nuditatea lui: purta numai un înveliş de vopsea gri şi neagră. Cum se pişa tipul? se întrebă Rickenharp. Poate că prin mica crăpătură dintre picioare. Un manechin care dansa. Sexualitatea îi era prinsă la spatele capului: un singur electrod din crom care îi activa centrul plăcerii din creier în timpul

catharsisului săptămînal controlat. Dar era atît de slab – hei, cine ştie, poate că fusese la un cerebrostim de pe piaţa neagră, să se cableze cu pulsorul. Deşi adepţii minimono ar fi trebuit să fie hotărît pentru lege-şi-ordine.

Cablurile intrau în braţele şi picioarele şi bustul lui NewHope, alimentate de la receptoare de interpretare a impulsurilor de pe podeaua scenei, făcîndu-l să arate ca o marionetă cu sforile inversate. Dar el era păpuşarul. Bocetele lungi, funerare bubuind din boxele ascunse erau declanşate de contracţiile musculare ale braţelor şi ale picioarelor şi ale bustului. Nu era rău pentru un minimono, gîndi Rickenharp condescendent. Puteai să distingi melodia, cîntecul format de dansul lui, şi avea ceva mai multă compexitate decît aveau M’n’M-ii de obicei... Mulţimea M’n’M lua configuraţiile lor geometrice de dans, undeva între dansul de discotecă şi cadril, caleidoscoape Busby Berkeley lucrate după formule pe care era de aşteptat să le ştii dacă erai în stare să participi. Dacă încercai să dansezi freestyle în coregrafia lor perfect calculată, respingerea socială pură, pe aripile limbajului corpului, te-ar fi lovit ca un vînt polar.

Uneori Rickenharp făcea un *acid dance* în mijlocul configuraţiei minimono, de dragul de a-l face, numai ca să se bucure de respingerea lor. Dar trupa îl făcuse să renunţe la asta. Nu îndepărta publicul la singura noastră cîntare, omule. Probabil *ultima* noastră nenorocită de cîntare...

Dansatorul pe cabluri scotea riffuri ca de cimpoi peste bucata de ritm de pe bandă. Zidurile prindeau viaţă.

Un club rock bun – în 1965 sau 1975 sau 1985 sau 1995 sau 2020 – ar trebui să fie îngust, întunecat, închis, claustrofobic. Pereţii ar trebui să fie ori sec-monocromi – gen numai negri şi cu oglinzi, ori intenţionat ţipători. Un loc acoperit cu orice fel de avangardă contemporană sau graffiti de prost gust.

Semiconductor-ul arăta cîte ceva din ambele. Începea cazon, cu pereţii de un negru sticlos; în timpul concertelor trecea în ceva strident pe măsură ce pereţii sensibili la sunet reacţionau la muzică prin pete de culoare, conturînd lungimi de undă în tipare de osciloscop, nuanţe de alb-albăstriu pentru limita de sus, roşu şi mov pentru bas şi percuţie. Reacţionau vioi, hipnotic, la fiecare notă. M’n’M-ilor nu le plăceau pereţii cu

reacţii. Îi considerau kitsch şi *„vid”.*

Dansatorul se zbânţuia pe scenă, iar Rickenharp privea în silă, încercînd să fie cinstit. Gîndindu-se, e alt soi de rock’n’roll, atîta tot. Ca un creştin care priveşte o ceremonie budistă – zicîndu-şi „Ei bine, pînă la urmă nu sînt decît manifestări ale lui Unul Dumnezeu.”... Rickenharp gîndind: dar rock’n’roll-ul adevărat e mai bun. *Rock-ul adevărat se întoarce,* i-ar fi zis aproape oricui ar fi fost dispus să-l asculte. Aproape nimeni n-ar fi fost.

Intră o fană Haos, şi o privi, simţindu-se mai puţin singur. Haosiştii erau mult mai aproape de rockerii adevăraţi. Era rasă în cap, pictată pe lateralele capului. Fusta făcută din cel puţin două sute de cîrpe sintetice cusute de cureaua de piele – un soi de fustă de frunze, dar din cîrpe viu colorate. Sînii goi, şuruburi subţiri în sfîrcuri. M’n’M-ii se uitau la ea cu dezgust; făceau pe pudicii, şi a atrage atenţia asupra propriilor sîni era hotărît ofensator pentru minimono. Ea le zîmbi luminos. Trăsăturile ei evreieşti sănătoase erau tăiate la întîmplare de vopsea. Machiajul arăta ca o pictură răsucită. Avea dinţii piliţi.

Rickenharp înghiţi greoi, uitîndu-se la ea. Băi, era *genul lui.*

Numai... numai că purta un inhalator de mescalină albastră. În formă de semn de întrebare întors, ajungea de la cîrligul de la urechea dreaptă pînă aproape de nara stîngă. Din cînd în cînd înclina capul şi priza un pic de praf albastru.

Rickenharp fu nevoit să se uite în altă parte. Înjurînd în minte.

Scrisese un cîntec numit „Încercînd să mă las”.

Mescalină albastră. Sau syncoke. Sau heroină. Sau amfetamorfină. Sau XT2. Dar în principal lua mescalină albastră. Şi mescalina albastră dădea dependenţă. Şi era aşaaaa de *bună*.

Mescalină albastră, numită şi boss blue. Cele mai tari efecte ale mescalinei şi cocainei la un loc, îmbrăcate în dulceaţa gelatinoasă a Metaqualonei. Dar, spre deosebire de cocaină, nu provoca somnolenţă. Numai... numai că dacă încerci să te laşi după o perioadă de consum regulat, lumea ţi se goleşte de sens. Nu există practic simptome ale renunţării. Doar o depresie adîncă, o senzaţie de inutilitate care pare să se aşeze ca praful şi rahatul de rîmă în fiecare celulă a corpului. Nu la fel ca o cădere de la cocaină, dar...

Dar unii numeau mescalina albastră „bilet de sinucigaş”.

Te putea face să te simţi ca un miner cînd se prăbuşeşte tunelul peste el; ca şi cum ai fi îngropat în tine însuţi.

Rickenharp făcuse terapie, plătită de părinţii lui – spărsese banii de pe singurul lui mare hit pe boss blue şi alte droguri. Tocmai se lăsase. Şi în ultima vreme, cel puţin înainte de ciondănelile trupei, începuse să simtă iar că viaţa merită trăită.

Privind-o pe fata cu inhalatorul cum trece pe lîngă el, privind-o cum trage, Rickenharp se simţi izbit, pierdut, ca şi cum ar fi văzut ceva care să-i amintească de o iubire pierdută. Sindromul ex-consumatorului. Durere venită din vina de a-ţi fi abandonat drogul.

Şi îşi putea imagina fumul dulce al mărfii în nări, gustul farmaceutic dulce inversat în spatele cerului gurii; sau, dacă băgai în venă, explozia de încredere fluorescentă pură, încredere pe care o puteai simţi somatic, cum simţi buzele unei femei pe pulă. Bucla autoerotică de feedback a mescalinei albastre. Imaginîndu-şi, avea o umbră a senzaţiei, o fantomă ispititoare a drogului. În amintire putea s-o guste, s-o miroasă, s-o simtă... Cînd o vedea pe ea că *trage* îi reveneau o sută de amintiri iridescente. Un dor aproape irepresibil. (În timp ce o mică voce în fundul capului încerca să-i atragă atenţia, încerca să-l avertizeze, *Hei, aminteşte-ti ca te face să vrei să te sinucizi cînd nu mai ai; aminteşte-ţi că te face cretin de încrezător în tine şi bădăran; aminteşte-ţi că îţi mănîncă organele interne...* o voce mică, slăbită...)

Fata îl privea. Cu o sclipire de invitaţie în ochi.

Ezită.

Vocea deveni mai tare.

Îi zise: *Rickenharp, dacă te duci la ea, cu ea, o să ajungi să tragi.*

Se întoarse, cu o ruptură interioară chinuitoare. Se împletici prin vlaurile de sunet şi lumini şi oameni monocromi, spre cabină. Spre chitare şi căşti şi lumea mai sigură, a sunetului.

Rickenharp asculta o casetă Velvet Underground de colecţie din 1968. Era băgată în Urechelul lui. Piesa se chema „Lumină albă/Arşiţă albă”. Chitariştii făceau lucruri care l-ar face pe Baronul Frankenstein să zică „Sînt lucruri pe care omul nu ar

fi trebuit să le ştie”. Băgă Urechelul ceva mai adînc, astfel încît vibraţiile să-i atingă osul în toată zona urechii, furnicături care veneau în valuri în armonie cu acordurile de chitară. Alesese un visorclip care să meargă cu muzica: un documentar despre pictorii expresionişti. Să-i asculţi pe Velvets şi să te uiţi la Edvard Murch. Mamă!

Apoi Julio îi înfipse un deget în umăr.

— Fericirea e trecătoare, murmură Richenharp, ridicîndu-şi visorclipul. Viziera arăta precum chestiile alea cu ham şi oglindă pe care le purtau cîndva doctorii, numai că ecranul care îi cobora peste ochi era dreptunghiular, ca o oglindă retrovizoare. Unele viziere veneau cu un ochi-cameră ataşabil şi un stimulator de cîmp, fieldstim. Fieldstimul îl purtai pe spinare, prins confortabil pe piele, ca pe un corset foarte subţire. Camera prindea imaginea străzii pe care mergeai şi o ducea la fieldstim, care îţi gîdila spinarea după modelul a ceea ce vedea camera. O anume parte a minţii asambla o imagine vagă a străzii din treaba asta. Făcut pentru orbi în anii '80. Acum folosit de dependenţii video care mergeau sau conduceau pe străzi purtînd viziere, uitîndu-se la televizor, navigînd reflex cu fieldstimul, cu ochii blocaţi de ecran, dar niciodată intrînd în cineva. Însă Rickenharp nu folosea fieldstim.

Aşa că trebui să-l privească pe Julio cu ochii lui.

— Ce vrei?

— ‘N zece, mormăi Julio.

Julio, basistul tehniki. În zece. Începeau în zece minute.

José, Ponce, Julio, Murch: chitară ritmică şi vocea a doua, Clape, Bas, Tobe.

Rickenharp aprobă din cap şi întinse mîna să coboare viziera la loc, dar Ponce apăsă întrerupătorul de pe cască. Imaginea de pe vizieră se micşoră ca un peisaj care dispare în fundul unui tunel în urma unui tren şi Rickenharp se simţi de parcă i se strîngea stomacul în el în acelaşi ritm. Ştia ce urmează.

— Bine, zise, întorcîndu-se spre ei.

— *Ce?*

Erau în cabină. Zidurile erau negre de graffiti. Cabinele din cluburile de rock o să fie întotdeauna negre de graffiti. Pline de graffiti, biciuite de graffiti. Precum declaraţia plată PARAZIŢII S CEI MAI TARI, isteria veselă din SYMBIOSIS 666 S-AU PLICTISIT

AICI, existenţialismul pieziş din FRAŢII ALKOLOIZI VĂ IUBESC PE TOŢI DAR CRED CĂ V-AR STA MAI BINE MORŢI şi cele enigmatice gen SYNC 66 LOVEŞTE ACUM. Arăta ca modelele de pe un tapet încreţit aiurea. Era în straturi. Era un palimpsest. Stilizare halucinantă care parcă ar fi urmat bombardamentele de electroni ale cortexului vizual.

Pereţii, în puţinele locuri în care se vedeau sub graffiti, erau din carton presat vopsit în gri. Era loc exact cît pentru trupa lui Rickenharp, care stătea pe scaune de bucătărie cu spătarele rupte şi pe un scaun de birou cu trei picioare. Aglomerate printre scaune erau instrumentele în cutiile lor. Marginile cutiilor erau roase, imitaţia de piele jupuindu-se. Jumătate din catarame rupte.

Rickenharp se uită la trupă, îşi plimbă privirea în sensul acelor de ceasornic de la o faţă la alta, făcînd un sondaj al expresiilor: José în stînga, cu ochii parcă loviţi, cercurile de sub ei asortate cu cele două mîini de cercei; părul în trei creste, cea din centru roşie, celelalte două, una albă şi una albastră; un inel de cristal fumuriu pe arătătorul stîng care se potrivea – ştia că se potriveşte – cu ochii lui cristalini fumurii de culoarea chihlimbarului. Rickenharp şi José fuseseră apropiaţi. Fiecare se uita la celălalt un pic acuzator. Era între ei o reţinere ca a unor iubiţi, deşi nu fuseseră niciodată amanţi. Pe José îl rănea faptul că Rickenharp nu voia să facă trecerea: Rickenharp punea gusturile lui în muzică înaintea supravieţuirii trupei. Pe Rickenharp îl rănea faptul că José voia să o dea pe cabluri minimono, o trădare a ethosului spiritual al trupei; şi că José era dispus să-l sacrifice pe Rickenharp. Să-l înlocuiască cu un dansator pe cabluri. Amîndoi o ştiau, deşi nu o ziseseră niciodată. Mare parte din ce îşi spuneau se transmitea semiotic cu lipsa studiată de direcţie a celor fatal imperturbabili. Acum José arăta a veşti proaste. Avea capul înclinat de parcă şi-ar fi rupt gîtul. Ochii fără luciu.

Ponce trecuse pe minimono, cel puţin prin look, şi se certaseră urît pe chestia asta. Ponce era suplu şi cu faţă de vulpe, iar acum era gri ca o navă militară, din cap pînă în picioare, inclusiv părul şi culoarea pielii. Uneori se pierdea complet în fumul din club.

Purta lentile de contact argintii. Se holba la reflecţia înzecită a clubului în unghiile lui oglindă. Absolut sumbru.

Lui Julio, da, îi plăcea să îl sfideze pe Rickenharp şi îşi dorea schimbarea. Sigur, îi era loial lui Rickenharp pînă la un punct. Dar era şi conformist. I-ar fi luat poate apărarea lui Rickenharp, dar ar fi fost de acord cu majoritatea. Julio avea părul negru, creţ, de portorican, umflat într-o claie ca un vapor în vîrful capului. Avea profil de femeie şi ochi cu gene lungi, de femeie. Avea un cercel argintiu şi purta piele neagră retro-rock la fel ca Rickenharp. Învîrtea inelul în formă de craniu pe degetul mare, întorcîndu-i rînjetul cu o încruntătură, privindu-l fix de parcă se îngrijora că unul dintre rubinele false, din sticlă, ce îi serveau drept ochi ar fi stat să iasă.

Murch era un ditamai trîntorul cu o freză de sticlărie. Era un baterist mediocru, dar era baterist, o specie de muzician aproape dispărută. „Murch e rar ca un dodo”, zisese cîndva Rickenharp, „şi asta nu e tot ce are în comun cu un dodo.” Murch purta ochelari cu coarne şi avea o sticlă de Southern Comfort pe genunchi. Southern Comfort-ul făcea parte din garderoba lui. Mergea cu bocancii de cowboy. Aşa zicea el.

Murch se uita la Rickenharp cu vădit dispreţ. N-avea minte să disimuleze.

— Dă-te-n mă-ta, Murch.

— Ce? N-am zis nimic.

— Nu-i nevoie. Miros ce gîndeşti. Destul cît să-mi deau seama ce curvă homo eşti.

Rickenharp se ridică şi îi privi pe ceilalţi.

— Ştiu ce aveţi în cap. Daţi-mi atît: o ultimă cîntare bună. După care puteţi să faceţi ce vreţi.

Tensiunea îşi desfăcu aripile şi îşi luă zborul.

O altă pasăre se coborî asupra camerei. Rickenharp o văzu cu ochii minţii: o pasăre-tunet. Făcută pe jumătate dintr-o pictură de pe un cort indian şi pe jumătate din piese cromate de T-bird. Cînd şi-a desfăcut aripile, penele încă necrescute luciră ca nişte bare şlefuite. Avea două faruri pe piept şi cînd trupa şi-a luat instrumentele să intre pe scenă, farurile s-au aprins.

Rickenharp îşi căra Stratocasterul în cutia lui neagră. Cutia era bandajată cu bandă izolatoare şi de pe ea se jupuiau abţibilduri decolorate. Dar chitara era fără pată. Era transparentă. Cu contururi curbate ca o maşină sport.

Au mers pe un coridor cu cărămizi de plastic, pînă la scenă. Coridorul se îngusta după primul colţ aşa că a trebuit să

meargă într-o parte, cu instrumentele în faţă. Spaţiul era la mare preţ în Freezone.

Tehnicianul de scenă îl văzu pe Murch ieşind primul şi semnală DJ-ului, care opri banda şi anunţă trupa în PA. În stil vechi, cum ceruse Rickenharp:

— Urmează... *Rickenharp.*

Nu fură urale de bun venit din partea mulţimii. Doar cîteva fluierături şi o urmă de aplauze.

Bine, tîrfă, hai să ne batem, gîndi Rickenharp, aşteptînd ca trupa să îşi ia locurile. El intra ultimul pe scenă. După ce îi pregăteau locul. De fiecare dată.

Rickenharp trase cu coada ochiului din culise ca să vadă dincolo de luminile orbitoare, în gaura de şarpe a publicului. Doar jumătate mai erau minimono. Asta era bine; avea şanse să o scoată la capăt.

Trupa se aşeză pe poziţii. Porniră acordarea automată, umblară la cadrane.

Rickenharp era plăcut surprins să vadă că scena era luminată de spoturi roşii discrete, aşa cum ceruse el. Poate că regizorul de lumini era un fan al lui. Poate că trupa nu avea să rateze de data asta. Poate că totul avea să meargă bine. Poate că încuietoarea de la cuşcă avea să nimerească bine combinaţia, uşa să se deschidă, pasărea să zboare.

Putea auzi o parte din public şuşotind despre Murch. Cei mai mulţi nu mai văzuseră un baterist pe bune, în afară de salsa. Rickenharp prinse o fărîmă de jargon tehniki: „*Ceeaacee cuaiiaa?”* Ce face cu aia? Adică: ce sînt chestiile alea pe care le ajustează? Tobele.

Rickenharp scoase Stratocasterul din cutie şi şi-l puse pe după gît. Ajustă cureaua. Apăsă pe acordare. Nu trebuia să bage mufa; cînd urca pe scenă, cîmpul de recepţie al amplificatorului declanşa, transmitea semnalul chitarei la stiva de Marshall-uri din spatele bateristului. Păcat, într-un fel, cu miniaturizarea electronicelor: amplificatoarele erau mici, deşi la fel de puternice ca amplificatoarele şi boxele secolului douăzeci. Numai că arătau mai puţin impunător. Publicul murmura şi despre Marshall-uri. Cei mai mulţi nu văzuseră amplificatoare de modă veche. „Alea ce fac?”

Murch se uită la Rickenharp, Rickenharp dădu din cap.

Murch bătu 4/4 singur, pentru o clipă. Apoi intră basul,

aşternu un strat sonic care era un soi de întărire pe margini. Şi clapele aşternură cearşafurile infinitului.

Acum putea păşi pe scenă. Era ca şi cum fusese un abis între Rickenharp şi scenă, iar basul şi toba şi clapa la un loc făcuseră un pod peste abisul ăsta. Mergea pe pod, înspre căldura spoturilor. Simţea căldura luminilor pe piele. Era ca şi cum ar fi ieşit dintr-o cameră cu aer condiţionat direct la tropice. Muzica suferea delicios de o luxurianţă tropicală. Conul de lumină alb pur îl prinse şi stătu pe el, concentrîndu-se pe chitară, aşa cum ceruse el, şi gîndi – Bun, tipul cu luminile chiar e de partea mea.

Simţi că putea să simtă ce simte chitara. Chitara implora să fie atinsă.

Fără să îşi dea seama, Rickenharp se mişca după muzică. Nu prea mult. Nu în felul agitat, gen uită-te-la-mine în care se mişcau unii cîntăreţi. Felul lor de a încerca să *oblige* publicul să se entuziasmeze, fiecare mişcare fiind artificială.

Nu, Rickenharp era natural. Melodia curgea fizic prin el, neîmpiedicată de anxietăţi sau împotmoliri în ego. Ego-ul lui era acolo; era combustibilul pentru torţa lui olimpică personală. Dar era la fel de imaculat ca roba pontifului.

Trupa simţea asta. Rickenharp era într-o formă rară în noaptea asta. Pentru că era eliberat. Tensiunile dispăruseră fiindcă ştia că e capătul liniei: trupa îşi primise pedeapsa cu moartea. Acum, Rickenharp era la fel de neînfricat ca orice sinucigaş veritabil. Avea curajul disperării.

Trupa simţea asta şi o lăsa să se întîmple. Chimia era acolo, de data asta, cînd Ponce şi José intrară pe strofă, José cu un riff sinuos ciupit jos, aproape de placa de crom care ţinea corzile, Ponce cu o temă magnific redundantă trecută prin modul de alămuri al sintetizatorului. Toată trupa simţea chimia asta ca pe un şoc electric plăcut, şocul plăcut al ego-urilor indivuale care devin un ego de grup. Ceva dincolo de plăcerea sexuală.

Publicul asculta, dar opunea rezistenţă. Nu voiau să le placă. Totuşi, locul era aglomerat – datorită reputaţiei clubului, nu datorită lui Rickenharp – şi toate trupurile alea îngrămădite formau un soi de exoschelet atmosferic sensibil şi el ştia că asta îi face vulnerabili. Ştia ce să atingă.

Simţind că Lucrul Bun începe să se întîmple, Rickenharp părea încrezător, dar nu tocmai arogant. Era prea arogant ca să-şi arate aroganţa.

Publicul îl privea pe Rickenharp aşa cum se uită unul la un duşman încrezut înainte de bătaie şi se întreabă: de ce e atît de încrezut, ce ştie?

El ştia timing-ul. Şi ştia că sînt sentimente pe care nici cei mai reezervaţi dintre ei nu şi le pot controla, o dată ce sînt eliberate; şi ştia cum să le elibereze.

Rickenharp atinse o coardă. O lăsă să vibreze în toată incinta şi se uită la ei. Îi privi în ochi.

Îi plăcea să le vadă privirile sfidătoare, fiindcă asta avea să-i facă victoria cu atît mai completă.

Fiindcă *ştia.* Cîntase de cinci ori cu trupa în ultimele două săptămîni, şi la toate cele cinci cîntări atmosfera fusese încordată, chimia fusese acolo numai în certuri. Ca o scară a lui Iacob pe care cei doi poli nu sînt bine aliniaţi pentru ca scînteile să sară.

Şi se adunase în ei ca şi cum ar fi fost în călduri, ca energia sexuală, închisă după resentimentele personale; iar acum se vărsa afară şi trupa se scutura în eliberarea asta în timp ce Rickenharp intră în progresie şi începu să cînte...

Publicul îl privea cu o ostilitate insistentă, dar lui Rickenharp îi plăcea cînd fata se juca de-a fă-te-că-mă-violezi. *Aşa, bagă-le-o în urechi cu forţa.*

Trupa injecta combustibil în camera de ardere a încăperii; Rickenharp provoca scînteia, făcînd publicul să reacţioneze, să apese pistonul şi... îi dădeau drumul. Rickenharp era la volan. Îi ducea undeva, şi fiecare piesă era un peisaj prin care îi trecea. Zdrăngănind peste voce, cînta:

Vrei s-o scoţi la capăt rapid, peste noapte
vrei ocazional
O mică reacţie în lanţ
şi un pic de simpatie
Zici că e doar consolare
Pînă la urmă e compensaţie
pentru nesiguranţă
În felul ăsta nu ai surprize
În felul ăsta nimeni nu e rănit

Nici o problemă morală nu ne pune la încercare
Nici un pic de sînge pe cămăşile noastre de satin
Dar pentru mine, da, pentru mine
DUREREA E TOTUL!
Durerea e tot ce există
Iubito, ia puţină de la mine
sau suge puţină de la el
DUREREA E TOTUL
Durerea e tot ce există
Durerea e TOTUL...

Din „Un interviu cu Rickenharp: Băiatul Matusalem”, în Guitar Player Magazine*, Mai 2017.*

GPM: Rick, vorbeşti mereu despre dinamica de grup, dar am senzaţia că nu te referi la dinamică în sensul obişnuit din muzică.

RICKENHARP: Felul în care trebuie să se facă o trupă este ca membrii să se găsească pur şi simplu unii pe alţii, cum se găsesc îndrăgostiţii. În baruri, oriunde. Membrii unei trupe sînt precum cinci substanţe care se unesc într-o anume reacţie chimică. Dacă reacţia merge bine, publicul se implică în... în felul ăsta de... ei bine, o reacţie chimică socială.

GPM: E posibil ca toate astea să fie o iluzie a psihologiei tale? Vreau să zic, nevoia ta de o trupă cu adevărat organic întreagă?

RICKENHARP (după o pauză lungă): Întrucîtva. E adevărat că îmi trebuie aşa ceva. Trebuie să fiu la locul meu. Adica – bine, sînt un „nonconformist”, şi totuşi, la un anumit nivel trebuie să fiu la locul meu. Poate trupele rock sînt un surogat de familii. Unitatea familială s-a dus naibii, aşa că... trupa e familia mea. Aş face orice ca să o ţin unită. Am nevoie de băieţii ăştia. Aş fi ca un puşti căruia i se omoară mama şi tatăl şi fraţii şi surorile dacă aş pierde trupa asta.

Şi cînta:

DUREREA E TOTUL!
Durerea e tot ce există
Iubito, ia puţină de la mine

sau suge puţină de la el
Da, DUREREA E TOTUL...

O cînta cu tupeu, pe jumătate strigat, pe jumătate modulîndu-şi vocea la finalul fiecărei note, pe tonul ăla de dă-te-n-mă-ta-de-curvă, făcînd actul ăla magic, strigatul unei melodii. Putea să vadă uşile deschizîndu-se pe feţele lor, pînă şi la minimono, pînă şi la neutri, toţi flarerii, rebelii, haosiştii, băieţii de bani gata, nostalgicii. Uitîndu-şi clasificările pe subculturi în unitatea organică, orgasmică a muzicii. Era insăilat sub lumini, storcea sunetele cu degetele şi parcă putea simţi sunetele cum iau formă în mîinile lui aşa cum simte un sculptor argila modelîndu-i-se sub degete, şi parcă nu era nici o distanţă între sunetul pe care îl auzea în cap şi ceea ce ieşea din boxe. Creierul, corpul, degetele lui făcuseră distanţa să dispară, un întrerupător de circuit suprarăcit, rămas închis.

O parte din el se uita după haosista pe care o văzuse mai devreme. Era oarecum dezamăgit că n-o vedea. Ar trebui să te bucuri, îşi zicea, ai scăpat ca prin urechile acului, te-ar fi adus înapoi la boss blue.

Dar cînd o văzu băgîndu-se în faţă şi dînd din cap către el atît de discret, în felul ăla al intruşilor siguri pe ei, îi păru pur şi simplu bine şi se întrebă ce îi pregătea subconştientul... Toate gîndurile astea erau tresăriri. Mare parte din timp mintea lui era conştient concentrată pe sunet şi pe munca de a scoate sunetul pentru public. Cînta din durere, durerea pierderii. Familia lui urma să moară şi el cînta cîntece care atingeau coarda pierderii, în fiecare...

Iar trupa era fantastic de unită. Întregul era acolo, unindu-i, iar el strîngea în cleşte trupul colectiv al publicului şi îl ducea unde voia să-l ducă, şi gîndea: Trupa se simte bine, dar asta n-o să ajute cînd se termină cîntarea.

Era ca un cuplu divorţat simţindu-se bine în pat, dar ştiind că asta n-o să repare căsnicia. De fapt, momentul de plăcere era un aspect al renunţării.

Dar între timp erau focuri de artificii.

Pe la ultima piesă din spectacol, electricitatea era atît de puternică în club încît – după cum zisese José cîndva, melodramatic ca un rocker – „dacă o tai, o să sîngereze”. Fumul de droguri şi iarbă pisată şi tutun care umplea aerul părea să

conspire cu luminile de pe scenă în a crea o atmosferă magică aparte. Cu fiecare schimbare a luminii după muzică, din roşu în albastru în alb în galben sulfuros, lungimea de undă emoţională corespunzătoare se propaga în încăpere. Se aduna energie, iar Rickenharp o descărca, Strat-ul lui fiind paratrăznetul.

Apoi cîntarea se termină.

Rickenharp lovi ultimele note singur, înfigînd în aer un punct culminant. Apoi plecă de pe scenă, abia auzind zgomotul mulţimii. Se trezi că aproape fuge pe coridorul soios cu cărămizi de plastic, apoi era în cabină şi nu-şi amintea cum ajunsese acolo. Totul părea mai real ca de obicei. Urechile îi ţiuiau de parcă Quasimodo se masturba în clopotniţă.

Auzi paşi şi se întoarse, gîndindu-se ce o să le spună celor din trupă. Dar era haosista şi încă cineva, apoi un al treilea intrînd după acel încă cineva.

Acel încă cineva era un tip slab cu păr castaniu dezordonat în mod natural, nu dezordonat ca parte din vreun subcurent cultural. Gura îi atîrna uşor întredeschisă şi avea un incisiv putrezit pînă la negru. Nasul era ars de vînt şi dosurile palmelor osoase erau noduroase de la vene. Al treilea era japonez: mic, cu ochi căprui, fără trăsături, cu o expresie blîndă, doar un pic mai mult prietenos decît neutru. Albul slăbănog purta o geacă militară fără insignă, blugi lucioşi şi tenişi în putrefacţie. Avea mîini nervoase, de parcă ar fi fost obişnuite să ţină ceva în ele, dar acel ceva nu era acolo acum. Un instrument? Poate.

Japonezul purta un Costum Activ japonez, bleu şi bine aranjat. Mîinile goale nu păreau să-l incomodeze. Numai că avea o umflătură la şold – ceva la care putea ajunge ducîndu-şi mîna dreaptă pe partea stîngă prin fermoarul din partea din faţă a costumului – şi Rickenharp era destul de sigur că e o armă. Era un singur lucru pe care toţi trei îl aveau în comun: arătau pe jumătate morţi de foame.

Rickenharp tremură – stratul de transpiraţie răcindu-i-se pe piele – dar se forţă să spună:

— Careitreaba?

Suna aiurea în gura lui. Se uita în spatele lor, aşteptînd trupa.

— Trupa e în culise, zise haosista. Basistul a zis „Ziăjmişte curuncoa.”

Rickenharp fu nevoit să zîmbească la cum maimuţărise ea jargonul tehniki al lui Julio: Zi-i să-şi mişte curu' încoa'.

Apoi mai trecu din ameţeală şi auzi strigătele şi înţelese că bisează.

— Doamne, bis, zise fără să gîndească. Ce mult a trecut.

— Hei, *gagiule*, zise slăbănogul, pronunţînd cuvîntul cu accent – englez sau australian. T'am văz't la Stone'enge acu' cinci ani cu al doilea 'it.

Rickenharp tresări un pic cînd tipul zise *al doilea hit*, subliniind nepotrivit faptul că avusese doar două, şi toţi ştiau că nu prea mai poate avea altele.

— Sînt Carmen, zise haosista. Ei sînt Willow{6} şi Yukio.

Yukio stătea în partea opusă celorlalţi, şi ceva din felul în care stătea îi spunea lui Rickenharp că priveşte pe coridor fără să pară a o face.

Carmen îl văzu pe Rickenharp uitîndu-se la Yukio şi zise:

— Vine poliţia.

— De ce? întrebă Rickenharp. Clubul e legal.

— Nu după tine sau după club. După noi.

O privi şi zise:

— Hei, n-am nevoie să mă aresteze.

Îşi luă chitara şi ieşi pe hol.

— Trebuie să fac bisul pînă nu le trece.

Veni după el pe hol, în ecoul strigătelor de bis, şi întrebă:

— Putem să mai stăm un pic în cabină?

— Da, dar nu e loc sfînt. Cum poţi tu să intri, pot şi poliţiştii.

Erau deja în culise. Rickenharp îi făcu semn lui Murch şi trupa începu să cînte.

Ea zise:

— Ăştia nu-s tocmai poliţişti. Probabil nu cunosc genul ăsta de locuri; o să ne caute în mulţime, nu la cabină.

— Eşti optimistă. O să-i zic malacului să stea aici, şi dacă vede pe cineva că vine înapoi încoace să-i spună că e gol în spate, că tocmai a verificat.

— Mersi.

Se duse înapoi în cabină. El vorbi cu malacul şi plecă pe scenă. Simţindu-se golit, chitara atîrnîndu-i grea. Dar se acordă la nivelul de energie din incintă şi îl ţinu pentru două bisuri. Îi lăsă vrînd mai mult, exact aşa cum se face şi, lipicios de la

sudoare, se întoarse în cabină.

Erau încă acolo: Carmen, Yukio, Willow.

— E o uşă la scenă? Care să dea în alee?

Rickenharp aprobă din cap.

— Aşteptaţi pe hol. O să ies să vă arăt pe unde, într-un minut.

Yukio dădu din cap şi ieşiră pe hol. Trupa intră, trecu pe lîngă Carmen şi Yukio şi pe lîngă englez fără să-i prea observe, presupunînd că sînt genul de epave care o ard prin culise, în afară de Murch care se uită la ţîţele lui Carmen şi se băgă în seamă răsucind beţele de la tobe.

Se aşezară toţi în cabină, rîzînd şi bătînd palma, aprinzîndu-şi tot felul de chestii de fumat. Nu-i oferiră nimic lui Rickenharp; ştiau că nu trage.

Rickenharp îşi împacheta chitara cînd José zise:

— Ai dat bine.

— Vrei să zici că a dat bine din fălci cînd ţi-a supt-o? zise Murch, şi Julio necheză.

— Da, zise Ponce, tipul dă bine din fălci, din clavicule, din rinichi...

— Din rinichi? Rick îţi suge rinichii? Cred că-mi vine să vomit.

Şi obişnuita sporovăiala puerilă a trupei, fiindcă erau încă extaziaţi după un spectacol bine făcut şi lăsau la o parte ce ştiau că trebuie să urmeze, pînă cînd Rickenharp zise:

— Despre ce vrei să vorbeşti, José?

José îl privi, iar ceilalţi tăcură.

— Ştiu că te gîndeşti la ceva, zise Rickenharp uşor.

José zise:

— Ei, uite – e un agent pe care-l ştie Ponce, şi tipul ne-ar putea lua. E un agent tehniki şi am intra pe un circuit techniki, dar ne-am găsi drumul înapoi, e un început bun. Numai că tipul zice că trebuie să băgăm un număr cu cabluri.

— Văd că v-aţi făcut de lucru, zise Rickenharp închizînd cutia chitarei.

José ridică din umeri:

— Băi, n-am făcut-o pe la spatele tău; tipul nu ne-a zis nimic pînă ieri seară. N-am avut nici o ocazie să vobim cu tine pînă acum, aşa că... of, avem aceiaşi oameni, dar schimbăm costumele, schimbăm numele trupei, scriem piese noi...

— Ne-am pierde, zise Rickenharp.

Sentimetul îşi făcu loc.

— Am pierde ce avem. N-am mai avea nimic dacă am face asta, fiindcă s-ar suprapune cu totul.

— La dracu, rock'n'roll-ul nu e o religie, zise José.

— Nu, nu-i o religie, e un fel de a suna. Acum, uite ce zic *eu*: să scriem piese noi la fel ca întotdeauna. A ieşit bine în seara asta. Ar putea fi începutul unei reveniri, pentru noi. Stăm aici, construim pe publicul de început pe care ni l-am făcut în seara asta.

Era ca şi cum ai arunca monede în Marele Canion. Nici nu puteai să le auzi lovind fundul.

Trupa se uită pur şi simplu la el.

— Bine, zise Rickenharp. Bine. Am făcut asta de zece ori. Bine. Asta e tot.

Îşi pregătise un discurs de plecare pentru momentul ăsta, dar i se opri în gît. Se întoarse spre Murch şi zise:

— Pe tine crezi că o să te păstreze, aşa ţi-au zis? Pe dracu'! O să meargă fără baterist, băi! Mai bine înveţi să programezi, repede.

Apoi se uită la José.

— Futu-te, José.

O zisese încet.

Se întoarse spre Julio, care se uita la peretele îndepărtat ca pentru a descifra vreun anume graffiti deosebit de criptic.

— Julio, poţi să iei tu amplificatorul. Nu vreau bagaj mult.

Se întoarse, şi, cu chitara după el, plecă lăsînd în urmă tăcere.

Dădu din cap către Yukio şi îi conduse spre uşa de la scenă.

La uşă, Carmen zise:

— Ai putea să ne ajuţi să găsim o ascunzătoare?

Rickenharp avea nevoie de companie, nevoie mare. Dădu din cap şi zise:

— Da – dacă-mi dai un pic din mescalina aia.

— Sigur, zise ea.

Şi plecară pe alee.

Rickenharp îşi puse ochelarii negri, din cauza felului în care Drumul trăgea de el.

Drumul şerpuia prin anexele comunicante ale Freezone pe aproape un kilometru, învîrtindu-se în sus şi în jos, printr-un canion şerpuit de arcade cu crustă de neon şi fulgi luminoşi. Era întors spre interior, intensificat de stratificare şi de o revărsare de lumină colorată.

Rickenharp şi Carmen mergeau prin noaptea cald-lipicioasă aproape în cadenţă. Yukio mergea în spate, Willow în faţă. Rickenharp se simţea parte dintr-o patrulă în junglă. Şi se mai simţea cumva: urmărit, sau privit. Poate era doar sugestie, dată de Yukio şi Willow care aruncau cîte o privire peste umăr din cînd în cînd.

Rickenharp simţi un val de forţă cinetică sub picioare, o undă de valuri mişcîndu-se în biciuiri languroase prin materialul flexibil al străzii, spunîndu-i că spărgătoare erau ridicate azi, stavilele din jurul insulei artificiale resimţind tensiunea.

Arcada urca trei niveluri deasupra străzii înguste; fiecare nivel avea propria lui terasă-trotuar; lumea stătea la balustradă ca să privească în jos la şarpele segmentat al traficului stradal. Teancul de arcade îl inundă pe Rickenharp cu o gamă largă de mirosuri: prăjeala franţuzească a fast food-urilor; tăria dulce a fumurilor – fum de iarbă pisată, *gynosmoke*, fum de tutun – excesul de parfumuri; mirosurile amestecate ale standurilor cu peşte, urină, bere învechită, popcorn, aer de mare; şi mirosul vag de ozon al micilor maşini electrice păcălind proştii pe stradă. Prima dată cînd fusese aici, Rickenharp îşi zisese că locul nu miroase cum ar trebui să miroasă zona cu felinare roşii. „E de căcat”, zisese. Apoi realiză că îi lipsea fundalul de monoxid de carbon. Nu erau maşini cu combustie în Freezone.

Sunetele îl stropeau pe Rickenharp într-un val cald de fecunditate culturală; muzici pop din difuzoare şi beatboxuri creşteau în volum pe măsură ce treceau, tipii care cărau cutii nesemnificative pe lîngă sunetul pe care îl purtau, jocul de picioare de protosalsa ori pulsul calculat redundant de minimono.

Rickenharp şi Carmen păşiră sub un arc din fibră de sticlă – atît de acoperit cu graffiti, încît scopul comemorativ iniţial se pierduse – şi mergeau agale pe aleea lăptoasă sub pasarela de la nivelul doi al arcadei. Mulţimea multinaţională se îngroşa pe măsură ce se apropiau de inima Drumului. Luminile fine care luceau în sus de sub drumul din polistiren dădeau mulţimii un

aer de film horror din anii '40, şi locul trăgea de Rickenharp chiar şi prin ochelarii negri, cu o mie de vino-ncoace subliminale.

Rickenharp era încă pe valul mescalinei albastre, dar valul începea să se spargă; îl putea simţi cum se rupe sub el. O privi pe Carmen. Ea privi înapoi, şi se înţeleseseră. Privi împrejur, apoi dădu din cap către intrarea întunecată într-un cinema defunct, o epavă plină de gunoaie la şase metri de stradă. Intrară pe uşă; Yukio şi Willow stăteau cu spatele spre intrare, blocînd vederea din stradă, astfel încît Rickenharp şi Carmen să poate să tragă fiecare de cîte două ori din mescalina albastră. Era un soi de plăcere de copil mic în a lua droguri pe ascuns, o senzaţie de romantism interzis în public. Cînd au prizat a doua oară, graffiti-ul de pe uşile din fibră de sticlă, cu cifru, păreau chinuite de lipsa lor de importanţă.

— E pe terminate, zise Carmen verificîndu-şi flaconul cu mescalină.

Rickenharp nu voia să se gîndească la asta. Mintea îi alerga acum, şi simţea cum intră în flerul verbal al mescalinei.

— Vezi graffiti-ul ăla? „O să mori tînăr fiindcă TNE ţi-a luat a doua jumătate din viaţă.” Ştii ce înseamnă? Eu nu ştiam ce e TNE pînă ieri, vedeam chestiile alea şi mă întrebam, după care cineva mi-a zis că...

— Tratament nu-ştiu-cum, zise ea, lingînd mescalina rămasă pe inhalator.

— Tratament pentru Nemurire al Elitei. Cică ar fi unii care ţin medicamentul nemuririi pentru ei fiindcă guvernul nu vrea ca lumea să trăiască prea mult şi să suprapopuleze locul. Încă o teorie a conspiraţiei de tot căcatul.

— Nu crezi în conspiraţii?

— Nu ştiu... în unele da. Nimic atît de tras de păr. Totuşi cred că oamenii sînt manipulaţi tot timpul. Şi aici: locul ăsta trage de tine, ştii. Gen...

Willow zise:

— Mda, ţinem ora de sociologie mai încolo, copii, bine? Unde-i locul ăla cu băiatul care să ne ducă de pe insulă?

— Hai, zise Rickenharp conducîndu-i în spatele curgerii mulţimii – însă efectul mescalinei îl prinse din urmă fără menajamente. Adică aici e un fel de Times Square, corect? Ai citit vreodată în romanele vechi despre locul ăla? Ăla e

arhetipul. Sau unele locuri de prin Bangkok. Adică locurile astea sînt aranjate atent. Poate subconştient. Dar aranjate la fel de atent ca florile japonezilor, numai că estetica e inversă. Sigur, fiecare evanghelist plîngăcios, prefăcut, rupt în cur care a predicat vreodată despre tentaţia diabolică a unor asemenea locuri a avut dreptate, într-un fel, a fost perfect îndreptăţit, fiindcă, da, locurile de genul ăsta aţîţă şi ispitesc şi vampirizează lumea. Da, sînt capcanele de muşte ale lui Venus. Svengali arhitecturali. „Da” tuturor clişeelor despre partea rea a oraşului. Toţi reverenzii predicatori: Reverendul Iko, Reverendul – cum îl cheamă? – Zîmbăreţu' Rick Crandall...

Ea îl privi tăios. El se întrebă de ce, dar mescalina îl purtă mai departe.

— ...toţi propovăduitorii au dreptate, dar motivul pentru care au dreptate e şi ăla pentru care n-au. Aici totul încearcă să-ţi vîndă ceva. Multă lumină şi vîrtejuri care să te ispitească să-ţi arunci energia în ele – sub forma banilor. Oamenii vin aici de obicei ca să cumpere sau ca să fie aţîţaţi pînă în pragul de a cumpăra. Tensiunea dintre a vrea să cumperi şi a rezista cumpărării îţi poate da fiorul. Asta fac eu: o las să-mi gîdile glandele, dar mă abţin să plătesc pentru ea. Ştii? Doar tentaţia constantă, dar fără orgasm, fiindcă îţi consumi banii sau iei o boală socială sau eşti jefuit sau ţi se vînd droguri proaste sau mai ştiu eu ce... Adică tot ce se vinde aici sînt căcaturi fără rost. Dar în noaptea asta îmi e greu să rezist...

Nerostit: „fiindcă sînt luat.”

— Te face susceptibil. Receptiv la mesajele subliminale ascunse în design-ul firmelor, cinetica aia kitsch, nenorocitele alea de becuri intermitente – te fac să treci pe vechile modele de gîndire computerizată, binară, pornit-oprit, pornit-oprit, *clic-clic* – toate tuburile alea de neon, care te trag ca medalionul cu spirală al hipnotizatorului din filmele vechi... Şi culorile pe care le folosesc, energia semnelor, ritmul pulsului, ritmul pornirii şi opririi becurilor, totul e calculat după principii psihologice pe care ăia care le fac nici n-au habar că le folosesc, culori care declanşează, ştii, emisii glandulare şi secreţii de chimicale furnicătoare către centrul plăcerii... ca obscenităţile pentru care plăteşti în gura pictată a unei curve... ca jocurile video... vreau să zic...

— Ştiu ce vrei să zici, spuse ea, cumpărînd în disperare o

bere în pahar din hîrtie cerată. Ţi-o fi sete după monologul ăla. Ia.

Îi băgă paharul cu spumă sub nas.

— Vorbesc prea mult. Scuze.

Bău jumătate de bere din trei înghiţituri, respiră, o termină, şi pentru o clipă raiul era la el în gît. Un val de linişte îl înfăşură – apoi se evaporă cînd mescalina albastră îşi făcu iar loc. Da, era dependent.

— Nu mă deranjează să te ascult, zise ea, numai că s-ar putea să spui prea mult şi nu sînt sigură dacă sîntem scanaţi.

Aprobă ovin din cap şi o luară la pas mai departe. Strivi paharul în mînă, începu să-l rupă metodic din mers.

Rickenharp se desfăta în culorile locului, culori care se amestecau şi se revărsau peste mulţime făcînd din şirul de pălării şi capete o pînză vie iridescentă în carouri, făcînd maşinile să lucească precum nişte bucăţi multicolore de gheaţă mobilă.

Iei cuvîntul *senzaţional*, gîndi Rickenharp, şi îl pui ca atare într-o cuvă plină cu sucul cuvîntului *atracţie.* Îl laşi acolo şi aştepţi ca acizii atracţiei să extragă culorile din senzaţional, în aşa fel încît să obţii un soi de curcubeu de benzină la suprafaţa cuvei. Extragi curcubeul petrolier cu tifon, îl storci într-un tub de sticlă şi diluezi masiv cu ulei de inocenţă de desen animat şi extract de subiectivitate pură. Acum bagi curent prin tubul de sticlă şi prin toate celelalte tuburi ale firmelor de neon întreţesute în Drumul din Freezone.

Drumul care se întindea în faţa lor era în sine aproape un tub de lumini colorate convergînd către un caleidoscop; pe faţadele concave ale clădirilor aflate de o parte şi de alta clipeau nenumărate firme. Curgerea senzuală a informaţiei în neon, în culori primare, era întreruptă la intervale gîndit neregulate de reclame stridente à la Times Square: CANON şi ATARI şi NIKE şi COCA-COLA şi WARNER AMEX şi SEIKO şi SONY şi NASA CHEMCO şi BRAZILIAN EXPORTS INT şi EXXON şi NESSIO. În toate astea, o singură urmă a războiului: două firme neluminate, FABRIZZIO şi ALLINNE, o companie italiană şi una franceză, ucise de blocadele sovietice. Semnele erau neaprinse, moarte.

Trecură pe lîngă un magazin de cămăşi TV; turiştii ieşeau cu piepturile licărind de imagini video în mişcare, circuite superfine şi chipuri ţesute în partea din faţă a cămăşii pentru a

derula secvenţa aleasă.

Vînzători ambulanţi de toate rasele vindeau dulciuri beta împănate cu endorfină beta; vindeau moluşte din apele Freezone-ului, făcute tempura şi la frigare; vindeau brelocuri cu holocuburi porno; vindeau poze la minut cu tine şi cu soţia ta, sau ăla e iubitul tău?... În ciuda apropierii de Africa, negrii africani erau puţini; Administraţia Freezone îi considera un risc de securitate. Turiştii erau în mare parte japonezi, canadieni, brazilieni – călărind coama valului boom-ului brazilian – sud-coreeni, chinezi, arabi, israelieni şi o brumă de americani. Al naibii de puţini americani au mai rămas, de cînd cu criza.

Atmosfera era de bordel. Era o baie de abur multicolor. Aerul era sufocant, diversele fumuri ale locului distorsionînd strălucirea de neon, filtrînd şi întinzînd culorile firmelor şi cămăşilor TV şi bijuteriilor Day-Glo. Sus, printre piesele nu tocmai bine potrivite ale puzzle-ului de firme şi lumini şi firme video ale caselor de plăceri, afişînd imagini purulent sexuale, erau felii negre-albăstrii de cer de noapte. La nivelul străzii, amestecăturii i se dădea o formă şi nişte graniţe de uşile care se deschideau de fiecare parte: de către curgerea înăuntru şi în afară a oamenilor care foloseau uşile ca să vadă malluri şi saloane de stimfum şi magazine de suveniruri şi teatre cu separeuri şi mai ales galeriile de pipăitoare.

Dealerii pluteau ca peştii la recif, luînd şi mergînd mai departe, oprindu-se ca să ofere, „Ce De, avem Ce De” – CD, Conexiune Directă, stimulare ilegală a centrilor cerebrali ai plăcerii. Şi droguri, cocaină şi diverse ierburi de fumat, stimulatoare şi inhibitoare; cam jumătate din dealeri erau ţepari, vindeau bicarbonat de sodiu sau pseudostimuri. Dealerii aveau tendinţa de a se ţine după Rickenharp şi Carmen fiindcă arătau a consumatori, iar Carmen purta un inhalator. Mescalina albastră şi inhalatoarele erau ilegale, dar la fel erau multe dintre chestiile pe care le ignorau poliţiştii din Freezone. Puteai să porţi un inhalator şi nişte marfă, dar înţelegerea era să nu prizezi în public, să te bagi undeva la adăpost.

Şi tîrfe de ambele sexe patrulau pe străzi, acostînd pe faţă. Administraţia Freezone ar fi trebuit să regularizeze toată prostituţia, dar profesioniştii de pe piaţa neagră erau toleraţi atîta timp cît cineva plătea paza de zonă să stea deoparte şi nu se înmulţeau prea tare.

Mulţimea care trecea era o revelaţie a varietăţii umane, care se desfăşura permanent. Se desfăşură iar şi apăru un peşte cu specialităţi, împingîndu-i în faţă doi adolescenţi, un băiat şi o fată; nu puteau să nu se împiedice fiindcă erau băgaţi în cămăşi de forţă de recuzită bondage din cauciuc. Aveau feţele impersonale, sub măştile mate complete, din cauciuc negru; cricuri din aluminiu le ţineau gurile larg deschise, cu intenţia de a invita, dar lui Rickenharp i se păreau a fi victime ale unui ortodontist nebun.

Proţăpiţi pe stradă erau paznici Freezone în uniforme antiglonţ care îl duceau pe Rickenharp cu gîndul la arbitrii de baseball, cu feţele după gratiile căştilor, arme prinse cu cifru în teacă; se zicea că erau antrenaţi să tasteze combinaţia de patru cifre într-o secundă.

În mare parte stăteau prin preajmă, bîrfeau prin staţiile căştilor. Acum doi dintre ei se luau de un artist de monte cu trei cărţi de pe trotuar – un tip slab, mic şi negru care nu-şi permitea să dea ciubuc – împingîndu-l de la unul la altul, luîndu-se unul pe altul la mişto prin amplificatoarele căştilor, vocile răsunîndu-le peste bubuiturile disco din boxele magazinelor de casete:

— CE PULA MEA CAUŢI PE ZONA MEA, BĂ CĂCATULE. BILL, POATE ŞTII TU CE CAUTĂ ĂSTA PE ZONA MEA.

— ŞTIU O PULĂ CE CAUTĂ PE ZONA TA.

— MĂ SEACĂ CU ŞMECHERIILE LUI DE MONTE FURATE, ASTA FACE.

Unul dintre ei îl lovi pe tip prea tare cu mîna îmbunătăţită cu waldo-uri a costumului, şi dealerul de monte se răsuci pînă la pămînt ca un titirez care se opreşte din mişcare, pierdut.

— VAGABONDAJ PE TROTUARELE DIN FREEZONE, IA UITE.

— VĂD, ŞI MI-E SILĂ, JIM.

Malacii îl tîrîră pe omuleţ de gleznă pînă într-un chioşc în formă de romb de pe stradă şi îl aruncară într-o capsulă pentru oameni. Închiseră etanş capsula, scriseră un raport, îl lipiră pe carcasa dură de plastic a capsulei. Apoi băgară capsula în jgheabul chioşcului. Capsula fu absorbită pe principiul tubului de poştă pînă în Arestul Freezone.

— Parcă ar băga oamenii la ghenă, prin locurile astea, zise Carmen cînd trecură de poliţişti.

Rickenharp se uită la ea.

— Nu erai agitată cînd am trecut pe lîngă poliţişti. Deci nu

sînt ei, nu?

— Nu.

— Vrei să-mi zici pe cine ar trebui să evităm?

— Nţ.

— Cum ştii că poliţiştii ăia din afara oraşului, de care te tot fereşti, n-au venit la ăştia locali să recruteze nişte ajutoare?

— Yukio zice că n-o să facă asta, nu vor să scaneze nimeni ce fac ei aici fiindcă Administraţia Freezone nu-i înghite.

— Mmm...

Rickenharp ghici: *ei* erau A Doua Alianţă. Corporaţia Internaţională de Securitate „A Doua Alianţă“, cripto-fasciştii care îşi făceau loc prin epava Europei. ADA juca rolul poliţiei multinaţionale, preluînd tot, impunîndu-şi ideea de ordine acolo unde legiunile demoralizate ale NATO se prăbuşeau. Influenţa ADA şi simpatizanţii lor ajungeau tot mai departe pe măsură ce războiul măcina fără speranţă. Încă nu şi în Freezone – conducerea independentă din Freezone ar fi vrut săi vadă pe SA gazaţi. Nu puteau să lucreze aici – decît pe ascuns.

Nenorociţii de malaci din ADA! La dracu'!... Mescalina albastră funcţiona cu paranoia lui Rickenharp. Adrenalina ţîşni, făcîndu-i inima să bubuie. Începu să aibă o senzaţie claustrofobică în mulţime. Începu să vadă tipare în mişcarea din jurul lui, tipare încărcate cu înţelesuri suprapuse de mintea lui galvanizată de frică. Tipare care îl ameninţau că *ADA se apropie din spate*. Simţi o combinaţie de oroare şi entuziasm care îi întorcea stomacul pe dos.

Toată noaptea muncise din greu să-şi suprime gîndul la trupă. Şi la cum nu reuşise să facă trupa să meargă. *Pierduse trupa.* Şi era aproape imposibil să facă pe cineva să înţeleagă de ce asta era, pentru el, ca şi cum şi-ar fi pierdut soţia şi copiii. Şi mai era cariera. Toţi anii ăia în care trăsese pentru trupă, zbătîndu-se să îi programeze un loc în Grila media. Duşi dracului acum, şi identitatea lui o dată cu ei. Ştia cumva că ar fi inutil să încerce să strîngă altă trupă. Grila pur şi simplu nu-l voia, iar el nu voia nenorocita de Grilă. Şi entuziastmul era aşa: prăpastia urîtă a dezrădăcinării din el se închisese, *dispăruse* pur şi simplu, cînd se gîndise la malacii ADA. Îi puneau viaţa în pericol şi ameninţarea îl prindea în ceva ce făcea posibil să uite de trupă. *Găsise o ieşire.*

Dar oroarea era şi ea acolo. Dacă era prins cu duşmanii

Alianţei... dacă malacii ADA îl prindeau...

La dracu'. Ce altceva avea?

Rînji la Carmen, şi ea se uită sec la el întrebîndu-se ce vrea să însemne rînjetul.

Şi acum? se întrebă. Mergi la OmeGaity. Găseşte-l pe Frankie. Frankie era uşa.

Dar dura atît de mult să ajungă acolo. Gîndea: drogul îţi fute simţul trecerii timpului. Percepţia amplificată face să pară că durează mai mult.

Mulţimea părea că devine mai groasă, aerul mai fierbinte, muzica mai tare, luminile mai puternice. Îşi făcea efectul. Începea să-şi piardă capacitatea de a distinge lucrurile din mintea lui de cele din jurul lui. Începea să se vadă pe el însuşi ca pe o moleculă a unei enzime plutind în vreun circuit macrocosmic al sîngelui. Genul de chestii care îl supradozau de fiecare dată cînd băga un drog energizant într-un mediu care supraîncarcă simţurile.

Ce sînt eu?

Săgeţi de neon orange sfîrîind pe firma de deasupra capului păreau să coboare de acolo, să se prelingă pe perete pînă pe trotuar, încolăcindu-se pentru a se împleti în jurul gleznelor, a încerca să-l tragă într-un magazin de pipăitoare. Hologramele din vitrina magazinului contorsionată de inserţii cărnoase; sîni şi fese proiectate spre el, iar el răspundea contra voinţei lui, ca toate clişeele, cu o erecţie: stimuli vizuali; maimuţa vede, maimuţa răspunde. Gîndi: clopoţelul sună şi cîinele salivează.

Privi peste umăr. Cine era tipul cu ochelari de soare din spate? De ce purta ochelari de soare noaptea? Poate că e din ADA...

Nuuu, băi: *Eu* port ochelari de soare noaptea. Nu înseamnă nimic.

Încercă să scape de paranoia, dar era cumva împletită în curentul subteran al excitării sexuale. De fiecare dată cînd vedea o tîrfă sau un semn video pornografic, paranoia îl apuca precum un soi de ac de scorpion din coada valului de aţîţare adolescentină. Şi îşi putea simţi terminaţiile nervoase cum îi ies prin piele.

Cine sînt eu? Sînt mulţimea?

(Dîndu-şi seama că după ce fusese curat atîta timp,

toleranţa lui la mescalină albastră era mică.)

O văzu pe Carmen uitîndu-se la ceva de pe stradă, apoi şoptindu-i alarmată lui Yukio.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Rickenharp.

Ea şopti:

— Vezi chestia aia argintie? Ca un fluturat argintiu? Acolo, după taxi... Uită-te, nu pot să arăt cu degetul.

Se uită pe stradă. Un taxi trăgea la bordură. Motorul electric gemu cînd trecu printr-un morman de gunoaie. Ferestrele erau setate pe opacitate de mercur. Deasupra şi un pic în urmă plutea o pasăre de crom, cu aripile ca o vibraţie de fluierar. Era cam cît un sturz şi avea o lentilă de cameră în loc de cap. Pe pieptul de aluminiu avea un fel de insignă. Nu putea să o descifreze.

— O văd. Nu pot să-mi dau seama ce e.

— Cred că a ieşit din taxiul ăla. E stilul lor. Hai.

Se strecură într-o galerie de pipăitoare; Willow şi Yukio şi Rickenharp o urmară. Fură nevoiţi să cumpere fise ca să intre. Cumpărară minimul, la patru bucata. Un tip chel, cu guşă, de la tejghea numără fisele fără să se uite, cu ochii aţintiţi pe ecranul televizorului de mînă. La încehietura mîinii, un prezentator de ştiri miniatural spunea pe o voce slabă, de tablă: „...tentativă de asasinat astăzi asupra conducătorului Alianţei, Reverendul Rick Crandall...”. Ceva mormăit, distorsionat. „Crandall se află în stare gravă şi este sub pază la Centrul Medical Freezone. Prezenţa surpriză a lui Crandall la o întîlnire de la Freezone Fuji Hilton...”

Strînseră fisele şi intrară în galerie. Rickenharp îl auzi pe Willow murmurîndu-i lui Yukio:

— Nenorocitul e încă în viaţă.

Rickenharp puse două cîte două împreună.

În galeria de pipăitoare predominau nuanţe de carne, fiecare suprafaţă verticală disponibilă ocupată de nuditate umană emulsifiată, de obicei poze palide ca de Polaroid. Cînd treceai de la o poză sau hologramă la următoarea, vedeai că oamenii din ele sînt inversaţi sau măriţi sau deformaţi, întorşi în o mie de variaţiuni ale acuplării, de parcă un copil s-ar fi jucat cu păpuşi dezbrăcate şi le-ar fi lăsat împrăştiate. O lumină roşie, umedă, fluiera în fiecare cabină; lumina te agăţa, o lungime de undă calculată să producă curiozitate sexuală. În fiecare „cabină

privată” era un ecran şi un pipăitor. Pipăitorul arăta ca un furtun de aspirator din secolul douăzeci cu un vîrf de solniţă supradimensionat la un capăt. Priveai pozele, ascultai sunetele, şi îţi treceai pipăitorul peste zonele erogene; pipăitorul stimula terminaţiile nervoase potrivite cu un cîmp electric cu penetrare subcutanată, foarte precis atenuat. Puteai să-i observi pe tipii din duşurile de la clubul de sănătate care folosiseră un pipăitor prea mult. Dacă îl foloseşti peste „limita recomandată de treizeci şi cinci de minute”, îţi face pielea să arate şi să se simtă arsă de soare... Încă cinci fise în maşinării declanşau o mască de oxigen care cobora dintr-o trapă din tavan pentru a pompa o combinaţie de amilnitrat şi feromoni.

— Ca să mă exprim la modul clasic, zise Yukio dintr-o dată, mai e vreo altă ieşire de aici?

Rickenharp dădu din cap.

— Da. Locul ăsta e pe colţ, aşa că probabil are două intrări, una după colţ de cealaltă. Şi poate o ieşire la alee...

Willow privea la o reclamă de sub o imagine fixă cu doi bărbaţi, o femeie şi o capră. Se apropie cu un pas, privind la capră ca şi cum ar fi căutat o asemănare de familie, şi cabina îi simţi apropierea: imaginile de pe afişul cu mostre începură să se mişte, îndoindu-se, lingînd, penetrînd, schimbîndu-şi forma cu o stîngăcie formalizată straniu; lumina cabinei îşi înteţi strălucirea roşie, pulveriză o mostră de feromoni şi amilnitrat, încercînd să-l seducă.

— Deci, unde *e* cealaltă uşă? susură Carmen.

— Ce?

Rickenharp o privi.

— A! Scuze, sînt aşa de... of, nu sînt sigur.

Privi peste umăr, coborî vocea.

— Pasărea-spion nu ne-a urmărit înăuntru.

Yukio murmură:

— Cîmpurile electrice ale pipăitoarelor produc confuzie în sistemul de ghidare al păsării. Dar trebuie să rămînem cu un pas înainte.

Rickenharp privi în jur, dar labirintul de cabine negre şi nuanţe de carne părea să se întoarcă în el însuşi, să se întoarcă greoi, de parcă s-ar fi dus pe o apă a sîmbetei cubistă...

— O să găsesc *eu* uşa cealaltă, zise Yukio. Rickenharp îl urmă îndatorat. Voia *afară*.

Se grăbiră pe coridorul îngust dintre cabine. Clienţii se mişcau gînditori – sau se plimbau cu nonşalanţă exagerată – de la o cabină la alta, citind reclamele, scanînd imaginile, căutînd prin cataloage de fetişuri codurile libidoului lor personal, fără a se privi unii pe alţii decît periferic, evitînd cu grijă marjele de spaţiu personal, ca şi cum s-ar fi temut de volatilitatea elasticităţii sexuale latente.

O muzică grosolană, gemută, se auzea de undeva; luminile roşii erau ca o lucire de sînge într-o mînă ţinută pe o lumină puternică. Dar locul era riguros calvinist în cursul de obstacole al regulilor tacite. Şi din loc în loc, la cotiturile trecerilor înguste şi fierbinţi dintre rîndurile de cabine, paznici plictisiţi fără uniformă se legănau pe călcîie şi ziceau celor care răsfoiau: nu staţionaţi, vă rugăm, puteţi cumpăra fise la tejgheaua din faţă.

Lui Rickenharp îi trecu prin cap că locul voia să-i sece sexualitatea, de parcă furtunurile de aspirator din cabine aveau să-i aspire energia vitală, să-l lase rece ca pe un animal castrat.

Ieşi dracu' de-aici, îşi zise.

Apoi văzu IEŞIRE, şi se grăbi într-acolo, afară.

Erau pe alee. Priveau în sus, împrejur, pe jumătate aşteptîndu-se să vadă pasărea. Nu era nici o pasăre. Numai intersecţia gri a platformelor de stirobeton, uimitor de monocrome după cromatica galeriei de pipăitoare.

Ajunseră la capătul aleii, stătură o clipă să privească mulţimea curgînd în ambele sensuri. Era ca şi cum ar fi stat pe malul unui torent. Apoi păşiră în el, Rickenharp imaginîndu-şi că e udat de carnea lichefiată a aglomeraţiei umane pe măsură ce se îndrepta din pur instinct către obiectivul iniţial: OmeGaity.

Intrară pe uşile negre, scorojite, din carton presat, în întunericul stătut al holului de intrare de la OmeGaity, şi Rickenharp îi dădu lui Carmen haina lui ca să-şi acopere sînii dezgoliţi.

— Numai pentru bărbaţi aici, zise el, dar dacă nu le bagi feminitatea în cîmpul vizual s-ar putea să ne lase să ne strecurăm.

Carmen îşi puse geaca, închise fermoarul – cu mare grijă – şi Rickenharp îi dădu ochelarii lui fumurii.

Rickenharp bătu la fereastra chioşcului de proiecţii de lîngă uşa încuiată care ducea în camerele de croazieră. Dincolo

de sticlă, cineva îşi ridică privirea de la un televizor.

— Salut, Carter, zise Rickenharp.

— Salut.

Carter rînji la el. Carter era, după spusele lui, „un poponar trendy”. Era îmbrăcat în vinilin gri de navă de război cu alb, în stil minimono. Dar adevăraţii M’n’M l-ar fi refuzat cu dispreţ pentru că purta un cercel luminos – licărea o serie de cuvinte în litere verzi minuscule: Să… te… fut… dacă… nu-ţi… place… Să… te… fut… dacă… – ar fi considerat asta impardonabil de strident. Şi oricum faţa largă, de broscoi a lui Carter n-ar fi mers cu aspectul zvelt minimono. O privi pe Carmen.

— Fără fete, Harpie.

— Travestit, zise Rickenharp. Strecură o bancnotă de douăzeci de dolari noi, împăturită, prin nişa de la fereastră. Bine?

— Bine, dar îşi asumă nişte riscuri aici.

Băgă bancnota la bikinii lui de culoarea grafitului.

— Sigur.

— Ai auzit de Geary?

— Nu.

— S-a omorît cu China White fiindcă se pişa verde.

— La dracu'.

Lui Rickenharp i se făcu pielea de găină. Paranoia i se aprinse iar şi, ca să o oprească, zise:

— Oricum, eu n-o să-i ling nimănui nimic. Îl caut pe Frankie.

— Găozarul ăla. E acolo, atrăgînd atenţia lumii sau mai ştiu eu ce. Dar tot trebuie să plăteşti intrarea, scumpete.

— Sigur, zise Rickenharp.

Scoase alţi douăzeci de dolari noi din buzunar, dar Carmen îi puse o mînă pe braţ şi zise:

— Acoperim noi asta.

Trînti o bancnotă de douăzeci pe tejghea.

Carter o luă, chicotind.

— Băi, travestitul ăsta şi-a aranjat chiar mişto laringele.

Ştiind al naibii de bine că e fată.

— Tot mai cînţi în…

— Am pierdut cîntarea, îl întrerupse Rickenharp, încercînd să taie durerea.

Mescalina atinsese punctul culminant şi îl lăsase simţindu-

se de parcă ar fi fost făcut din carton pe dinăuntru, de parcă orice presiune l-ar putea face să ia foc. Muşchii i se încordau din cînd în cînd, nervoşi precum nişte copii agitaţi dînd din picioare. Se prăbuşea. Îi trebuia altă doză. Cînd eşti sub efect vezi lucrurile cum sînt la faţă, cum se văd bine; cînd ajunge la capăt, le vezi cum sînt pe dinăuntru. Cînd se duce, le vezi spatele, faţa nevăzută. Ţine minte asta pentru versuri.

Carter apăsă soneria care descuia uşa. Îi bîzîi cînd intrară.

Înăuntru era slab luminat, cald, umed.

— Cred că ai avut coca sau metadonă sau ceva în mescalina aia a ta, îi zise Rickenharp lui Carmen cînd trecură pe lîngă dulapurile crestate. Că m-a luat mai tare decît ar fi trebuit.

— Da, probabil... Ce-a vrut să spună cu „se pişa verde”?

— Pozitiv la testul de SIDA-trei, SIDA care te omoară în şase săptămîni. Pui o pastilă de testare în urină şi dacă urina se face verde ai SIDA. Nu e nici un tratament pentru noua SIDA, aşa că tipul...

Ridică din umeri.

— Ce naiba de loc e ăsta? întrebă Willow.

Pe o voce joasă, Rickenharp îi spuse:

— Un soi de băi pentru homosexuali, fără băi. Locuri de agăţat pentru homo. Dar cam jumătate din ei sînt oameni normali care au rămas fără bani la cazino, şi caută un loc ieftin de dormit, ştii?

— Da? Şi cum de ştii totul despre loc, ha?

Rickenharp zîmbi superior.

— Mă faci homo?

Cineva dintr-un alcov întunecat de pe una din părţi rîse la asta.

Willow se certa cu Yukio pe voce joasă.

— Nu-mi place, atîta tot, poponarii infecţi au o groază de boli infecte. Mă trezesc cu vreunul care se uită la o pulpă bronzată că face laba pe piciorul meu.

— Doar trecem, nu atingem, zise Yukio. Rickenharp ştie ce să facă.

Sper, gîndi Rickenharp. Poate Frankie reuşeşte să-i scoată în siguranţă din Freezone, poate nu.

Pereţii erau din carton presat negru. Era un labirint ca o galerie de pipăitoare, dar în negativ. Era o lumină roşie mai obişnuită; era mirosul dubios pe care îl produce o groază de

piele pe piele – şi acumularea diferitelor feluri de fum, after-shave, săpun ieftin şi o duhoare de transpiraţie impregnată. Şi dedesubt, gelatină KY şi flacoane de stimulenţi, şi spermă rîncedă. Pereţii se opreau la trei metri înălţime şi umbrele înghiţeau tavanul, mult deasupra. Era un depozit adaptat, cu o vibraţie ciudată de stratificare: un strat de claustrofobie sub unul de agorafobie. Treceau pe lîngă grajduri întunecoase în care îşi făceau de lucru. Feţe umbrite de anonimat se întorceau să le monitorizeze trecerea, expresii calme precum nişte camere TV.

Asemenea locuri nu se schimbaseră semnificativ de cincizeci de ani. Unele erau mai nasoale decît altele. Cele mai nasoale aveau toalete înfundate şi pornografie pe 16mm focalizată prost şi un vaiet de beţiv din boxele care treceau drept coloană sonoră porno. Iar OmeGaity era dintre cele nasoale.

Trecură pe lîngă camera de jocuri, cu mesele de biliard pătate şi jocurile video defecte, automatele de vînzare sparte. De pe pereţi, între aparate, se cojeau postere cu bărbaţi pe atît de exagerat de efeminaţi pe cît erau de exagerat de macho – caricaturi cu organe genitale supradimensionate şi muşchi care păreau un soi de organ sexual, feţe de surferi din California. Carmen îşi muşcă degetul ca să nu rîdă de ei, minunîndu-se de narcisismul idiosincrasic al locului.

Trecură printr-o cameră de împerechere făcută să arate ca un hambar. Doi bărbaţi se întreţineau unul pe celălalt pe o bancă de lemn într-un „grajd de cai”. Zgomote ude, de carne. Willow şi Yukio priviră în altă parte. Carmen privi fascinată scena de sex gay. Rickenharp trecu pe lîngă fără să reacţioneze, conducîndu-i prin alte cuiburi nocturne de bărbaţi care se hîrjoneau; pe lîngă bărbaţi care dormeau pe bănci şi canapele, sforăind enervaţi şi dînd la o parte prin somn mîini nedorite. Şi îl găsiră pe Frankie în salonul cu televizor.

Salonul era luminos, iluminat bine, pereţii în galben vesel. Erau veioze standard de sufragerie de motel pe mese, o canapea, un televizor color obişnuit dat pe un canal cu clipuri rock, şi o stivă de televizoare pe perete. Era ca o ieşire din lumea de jos. Frankie stătea pe canapea, aşteptînd clienţi.

Frankie îşi făcea afacerile pe un portaterminal pe care îl mufase la grilă. Cumpărătorul îi dădea un număr de cont sau o

carte de credit; Frankie îi verifica contul, transfera banii în contul lui (înregistraţi ca „taxe de consultanţă”), şi îi dădea pachetele.

În pereţii salonului erau monitoare video; unul arăta camera de orgii, altul o casetă porno, pe altul rula un canal din Grilă, prin satelit. Pe care prezentatorul de ştiri trăncănea despre tentativa de asasinare a lui Crandall, de data asta în tehniki; Rickenharp spera ca Frankie să nu-şi dea seama şi să nu facă legătura. Frankie Oglinda se ocupa de profitat din orice se iveşte, iar ADA plătea bine pentru informaţii.

Frank stătea pe canapeaua ruptă din vinilin, cocoşat deasupra terminalului de buzunar de pe măsuţa de cafea. Clientul lui Frankie era un homo de discotecă, cu o flacără în formă de aripioară de rechin albastră, muşchi cu steroizi şi o robă albă de karate; tipul stătea într-o rînă, privind la sacul din pînză mic şi negru cu pachete albastre de pe măsuţa de cafea în timp ce Frankie completa tranzacţia.

Frankie era negru. Scalpul ras fusese pictat în crom reflectorizant; capul lui era o oglindă care reflecta ecranele TV la scara ochilor de peşte. Purta un costum gri cu dungi, din trei piese. Unul adevărat, dar şifonat şi pătat de parcă dormise în el, eventual futuse în el. Fuma o ţigaretă Nat Sherman, pînă la filtrul auriu. Îi aruncă lui Rickenharp un rînjet galben. Privi la Willow, Yukio şi Carmen, trase o uitătură batjocoritoare.

— Ai dracu' poliţai de la narcotice – tot mai sofisticaţi cu ţepele lor pe zi ce trece. Acum au patru agenţi aici, dintre care unul arată ca omul meu Rickenharp, ceilaţi trei ca doi refugiaţi şi un computer designer. Dar japonezul ăla n-are cameră. Îl dă de gol.

— Ce vrei să zi... – începu Willow.

Rickenharp făcu un gest care însemna „*Nu vorbeşte serios, prostule.*”

— Am două cumpărări de făcut, anunţă el şi se uită la clientul lui Frankie.

Clientul îşi luă pachetul şi se topi înapoi în grajduri.

— Mai întîi, zise Rickenharp scoţîndu-şi cardul din portofel, am nevoie de nişte albastru, trei grame.

— S-a făcut, frate.

Frankie trecu un creion luminos peste card, apoi tastă o cerere de informaţii despre cont. Terminalul ceru codul

personal. Frankie îi înmînă terminalul lui Rickenharp care tastă codul, apoi îl şterse de pe ecran. După care tastă să transfere bani în contul lui Frankie. Frankie luă terminalul şi verifică transferul. Terminalul arăta contul lui Rickenharp şi cîştigul lui Frankie.

— Asta o să-ţi mănînce jumate din cont, Harpie, zise Frankie.

— Am nişte perspective.

— Am auzit că ai rupt-o cu José.

— Cum ai aflat aşa repede?

— A trecut poliţia pe aici să cumpere.

— Da, păi – acum am scăpat de greutatea în plus, perspectivele sînt chiar mai bune.

Dar zicînd asta simţi greutatea în plus, în măruntaie.

— Să-ţi văd banii.

Frankie băgă mîna în husa de pînză, scoase trei saci precîntăriţi cu praf albastru. Părea vag amuzat. Lui Rickenharp nu-i plăcea asta. Părea să zică „*Ştiam că o să te întorci, amărîtule.*”

— Dă-te-n mă-ta, Frankie, zise Rickenharp luînd pachetele.

— Ce-i cu ieşirea asta bruscă de duşmănie, fiule?

— Nu-i treaba ta, bă, căcat încrezut.

Aspectul de aroganţă al lui Frankie se triplă. Privi speculant la Carmen şi Yukio şi Willow.

— Mai e ceva, nu?

— Da. Avem o problemă. Prietenii ăştia ai mei... se duc pe ponton. Trebuie să iasă prin spate ca să nu-i vadă Tom şi Huck.

— Hmm. Ce soi de reţea îi caută?

— E un dispozitiv privat. O să supravegheze rampa de elicoptere, totul legal...

— Aveam altă ieşire, zise Carmen dintr-o dată, dar am ratat...

Yukio o opri cu o privire. Ea dădu din umeri.

— Foa-arte misterios, zise Frankie. Dar curiozitatea are limite de siguranţă. Bine. Cu trei mii aveţi trei cuşete pe următoarea mea barcă. Şeful trimite o echipă să ia un transport. Probabil că pot să-i duc acolo. Numai că asta merge la *est*. Înţelegi? Nu la nord sau la sud. O direcţie şi numai una.

— De asta avem nevoie, zise Yukio, zîmbind, dînd din cap – ca şi cum ar fi vorbit cu un agent turistic. La est. Undeva în Mediterana.

— Malta, zise Frankie. Insula Malta. Tot ce pot să fac.

Yukio aprobă din cap. Willow ridică din umeri. Carmen încuviinţă prin tăcere.

Rickenharp lua mostre de marfă. Pe nas, în creier, şi direct la lucru. Frankie îl privea placid. Frankie era un cunoscător al schimbărilor pe care le fac drogurile în oameni. Văzuse schimbarea de expresie de pe faţa lui Rickenharp. Îl privi pe Rickenharp trecînd în priză.

— O să ne trebuiască *patru* cuşete, Frankie, zise Rickenharp.

Frankie ridică o sprînceană.

— Mai bine te hotărăşti după ce te lasă marfa aia.

— M-am hotărît înainte s-o iau, zise Rickenharp fără să fie sigur că e adevărat.

Carmen îl privea fix.

O luă de braţ şi zise:

— Vii să vorbim un pic?

O duse afară din salon, pe holul întunecat. Pielea braţului ei era electric de dulce sub degete. Voia mai mult. Dar luă mîna de pe ea şi zise:

— Poţi să faci rost de bani?

Dădu din cap.

— Am un card fals, merge la... Ei, o să ne rezolve. Adică pe mine, pe Yukio şi pe Willow. Ar trebui să fac rost de autorizaţie ca să te iau cu noi. Şi nu pot să fac asta.

— Nu vă ajut să ieşiţi altfel.

— Nu ştii...

— Ba ştiu. Sînt gata să plec. Numai să mă duc să-mi iau chitara.

— Chitara te-ar îngreuna acolo unde mergem noi. Mergem pe teritoriu ocupat, ca să ajungem unde vrem noi să fim. Ar trebui să laşi chitara.

Aproape că se răzgîndi.

— O încui într-un dulap. O iau eu într-o zi.

Oricum nu mai putea să cînte fără ca fiecare notă să sune prost din cauza durerii cu care cînta acum.

— Chestia e că dacă ne-au urmărit cu pasărea aia, m-au văzut cu voi. O să presupună că sînt băgat. Auzi, ştiu ce faceţi. Vă caută ADA. Corect? Asta înseamnă că sînteţi...

— Bine, stai aşa, la dracu', vorbeşte mai încet. Uite,

înţeleg partea în care probabil te-au însemnat, aşa că trebuie să scapi şi tu de pe ponton. Bine, vii cu noi în Malta. Dar dup-aia...

— Trebuie să rămîn cu voi. ADA e peste tot. M-au însemnat.

Ea inspiră adînc şi expiră într-un şuierat fin printre dinţi. Privi în podea.

— Nu poţi.

Îl privi.

— Nu eşti genul. Eşti *artist*.

El rîse.

— O zici de parcă ar fi cea mai josnică jignire pe care poţi s-o scoţi. Ascultă, pot. O să o fac. Trupa e moartă. Trebuie să...

Dădu din umeri neajutorat. Apoi ridică mîinile şi îi dădu jos ochelarii de soare, îi privi ochii umbriţi.

— Şi cînd rămîn singur cu tine o să-ţi fac cervixul terci.

Ea îi dădu un pumn tare în umăr. Îl duru. Dar ea zîmbea.

— Crezi că felul ăsta de a vorbi mă excită? Ai dreptate. Dar n-o să te bage la mine în pantaloni. Cît despre venitul cu noi – unde crezi că sîntem? Ai văzut prea multe filme.

— ADA m-a însemnat. Ce altceva pot să fac?

— Ăsta nu-i un motiv să... să te bagi în chestia asta. Chiar trebuie să crezi în ea, fiindcă *e greu*. Nu e o emisiune cu vedete.

— Doamne. Lasă-mă cu astea. Ştiu ce fac.

Vorbea prostii. Era distrus. Era terminat. Gîndi: *Computerul meu trece printr-o cădere de curent. Toate circuitele s-au dus. La dracu', atunci să ard restul.*

Trăia o fantezie. Dar n-avea de gînd să recunoască. Repetă:

— Ştiu ce fac.

Ea pufni. Îl privi.

— Bine, zise.

După care totul a fost complet altfel.

PAUL DI FILIPPO
STONE TRĂIEŞTE

Paul Di Filippo este un scriitor proaspăt publicat a cărui operă este încă de mici dimensiuni. Cu toate acestea, lucrările lui atrag deja atenţia graţie orizonturilor ambiţioase şi a imaginilor straniu vizionare.

Lucrarea care urmează, apărută în 1985, a fost a treia povestire publicată de el. Avînd tema transformării, a schimbării sociale radicale şi a impactului noilor tehnologii, demonstrează buna stăpînire a dinamicii cyberpunk de către Di Filipo. Locuieşte în Providence, Rhode Island.

Miasme fierb în Biroul de Imigrări, o ciorbă puturoasă. Sudoarea femeilor şi bărbaţilor disperaţi, gunoi copt adunat în strada înghesuită, parfumul picant purtat de unul dintre paznicii de la uşa exterioară. Amestecul e violent, aproape copleşitor pentru oricine s-a născut în afara Bungle-ului, dar Stone e obişnuit. Mirosurile constante constituie singura atmosferă pe care a cunoscut-o vreodată, elementul lui nativ, prea familiar ca să-l dispreţuiască.

Zgomote se umflă spre a concura mirosul: voci aspre ridicate a ceartă, voci jeluitoare coborîte a cerşit. „Nu mă întîrzia cu marfa aia, bă căcatule!” „Te-aş face să te simţi tare bine, drăguţă, pentru un pic din ce ai acolo.” Din apropierea uşii ce dă la Imigrări, o voce artificială recită oferta de muncă a zilei, pracurgînd neobosită variantele proaste.

„...pentru a testa aerosoli toxici antipersonal; 4M îşi asumă răspunderea de a le oferi supravieţuitorilor un antidot cu citrină. McDonnell Douglas are nevoie de *vakheads* pe orbită înaltă. Trebuie să fie de acord cu întipărirea...”

Nimeni nu pare nerăbdător să se bage în faţă să ia slujbele astea. Nici o voce nu le cerşeşte paznicilor să permită intrarea. Numai cei care şi-au făcut datorii imposibile sau duşmănii în Bungle riscă să ia sarcinile de rang 10, înmînate în silă de Imigrări. Stone e sigur că nu vrea nimic din propunerile astea cu schepsis. Ca toţi ceilalţi, se află aici, la Imigrări, doar fiindcă oferă un punct focal, un loc de adunare la fel de vital ca adăpătoarea din Serengeti, unde ţepele şi înţelegerile pe loc

care trec drept afaceri în South Bronx ZAL – alias Jungla din Bronx, alias Bungle – sînt obiect de tranzacţie.

Căldura izbeşte mulţimea zgomotoasă, făcîndu-i mai iritabili decît de obicei – o situaţie periculoasă. Hipervigilenţa îi usucă gîtul lui Stone. Duce mîna după sticluţa zgîriată de la şold şi dă pe gît nişte apă stătută. Stătută dar sigură, gîndeşte el, savurîndu-şi cunoaşterea secretă. A fost noroc chior să dea peste mica scurgere din ţeava inter-ZAL de lîngă gardul de apă care încercuieşte Bungle-ul. A adulmecat ca un cîine apa curată de la distanţă şi, plimbîndu-şi mîinile pe cîţiva metri de ţeavă rece, a găsit spărtura. Acum are toată pleiada de repere pentru locul exact memorat perfect.

Învîrtindu-se prin mulţime în picioare goale, bătătorite (uimitor ce informaţie poate fi adunată prin tălpi, spre a păstra trupul şi sufletul intacte!), Stone vînează frînturi de informaţie care să-l ajute să supravieţuiască încă unei zile în Bungle. Supravieţuirea e principala – unica – sa grijă. Dacă Stone mai are vreun pic de mîndrie, după ce a îndurat ce a îndurat, e mîndria supravieţuirii.

O voce obraznică pretinde: „Am băgat nişte marfă, frate, şi cu asta s-a terminat bătaia. Treizeci de secunde mai tîrziu, toţi trei erau morţi.“ Un ascultător fluieră admirativ. Stone îsi imaginează că pune cumva mîna pe nişte marfă şi că o vinde cu un profit enorm, pe care apoi îl cheltuieşte pe un loc uscat şi sigur de dormit şi pe atît cît îi trebuie ca să-şi umple stomacul veşnic gol. Nu tocmai posibil, dar măcar un vis frumos.

Gîndul la mîncare îi întoarce stomacul pe dos. Mîna dreaptă, cu înţepătura ascuţită de durere care străpunge tăietura infectată, şi-o odihneşte în fîşia aspră şi încrustată de material din dreptul burţii. Stone bănuieşte o infecţie. Nu are cum să fie sigur pînă nu începe să pută.

Drumul lui Stone prin mulţimea de voci şi trupuri l-a adus destul de aproape de intrarea de la Imigrări. Simte un volum de aer gol între mulţime şi paznici, un sfert de sferă de respect şi teamă, a cărei faţă verticală e zidul clădirii. Respectul vine de la statutul de angajaţi al paznicilor, iar frica de la armele lor.

Cineva – un deţinut strămutat, nu tocmai şcolit – i-a descris odată lui Stone armele. Tuburi lungi şi grele, cu o ridicătură la jumătatea lungimii, unde sînt magneţii mobili. Paturi de armă şi curele din plastic. Emit raze încarcate cu

electroni la viteze relativiste. Dacă tăişul razei te atinge, energia cinetică te împrăştie ca pe un cîrnat storcoşit. Dacă fluxul de particule se întîmplă să rateze, conul de raze gamma care îl însoţeşte dă simptome de iradiere care îţi sînt fatale în cîteva ore.

Din explicaţia – pe care Stone şi-o aminteşte cuvînt cu cuvînt – pricepe doar descrierea unei morţi oribile. E de ajuns.

Stone se opreşte o clipă. O voce cunoscută – a lui Mary, vînzătoarea de şobolani – vorbeşte conspirativ despre următorul transport de caritate cu haine. Stone deduce poziţia ei ca fiind la marginea interioară a mulţimii. Ea îşi coboară vocea. Stone nu îi desluşeşte cuvintele, care ar merita auzite. El înaintează puţin, temîndu-se totuşi să rămînă blocat în aglomeraţie...

Tăcere mormîntală. Nimeni nu vorbeşte, nu se mişcă. Stone simte o adiere de aer dizlocuit dintre paznici: e cinevă la uşă.

— Tu.

Vocea unei femei rafinate.

— Tînărul desculţ, în salopetă – vocea ei ezită căutînd adjectivul ascuns sub jeg – roşie. Vino puţin, te rog. Vreau să vorbesc cu tine.

Stone nu ştie dacă e vorba de el (roşu?), pînă cînd simte presiunea tuturor ochilor care-l fixează. Dintr-o dată se întoarce, face o mişcare laterală, încearcă să se ascundă – dar e prea tîrziu. Zeci de gheare nesătule îl înşfacă. Se zbate. Ţesătura mucegăita se rupe, dar mîinile se înfig în piele. El muşcă, loveşte, cară pumni. Degeaba. În timpul încăierării nu scoate nici un sunet. Într-un tîrziu e tîrît în faţă, încă zbătîndu-se, dincolo de linia invizibilă care marchează trecerea în altă lume la fel de clar precum gardul dintre Bungle şi celelalte douzeci şi două de ZAL-uri.

Un iz de scorţişoară îl învăluie, un paznic îi ţine ceva rece şi metalic în ceafă. Toate celulele din capul lui par să se aprindă dintr-o dată, apoi vine întunericul...

Trei inşi îşi dau de gol forma şi prezenţa proaspăt trezitului Stone, după aerul pe care îl dezlocuiesc, după mirosuri, după voci – şi după o componentă subtilă pe care el a numit-o mereu simţul vieţii.

În spatele lui: un bărbat solid care respiră ciudat, fără îndoială din cauza mirosului lui Stone. Trebuie că e un paznic.

În stînga lui: o persoană mai mică – femeia? – care miroase a flori. (Stone mirosise odată o floare.)

În faţa lui, la un birou: un bărbat care stă jos.

Stone nu resimte efecte secundare de la dispozitivul folosit asupra lui – doar dacă nu e vorba de totala dezorientare care l-a cuprins. Nu îşi dă seama de ce a fost răpit şi vrea doar să se întoarcă la pericolele cunoscute din Bungle.

Dar ştie că nu au de gînd să îl lase.

Femeia vorbeşte, vocea ei e cea mai dulce pe care a auzit-o Stone vreodată.

— Omul ăsta îţi va pune nişte întrebări. După ce răspunzi, o să am şi eu una. Bun aşa?

Stone aprobă, singura variantă pe care o are, din cîte vede.

— Nume? întreabă şeful de la Imigrări.

— Stone.

— Atît?

— Atît mă strigă lumea. (Durere încinsă, de nesuportat, cînd i-au scos ochii dracului de copil pe care l-au prins urmărindu-i în timp ce tăiau cadavrul. Dar n-a plîns nici un pic, o, nu; şi deci: Stone. *(Stone – piatră (lb. eng.))*

— Locul naşterii?

— Fix aici, în cloaca asta. Unde altundeva?

— Părinţii?

— Ce sînt ei?

— Vîrsta?

Dă din umeri.

— Astea le rezolvăm mai încolo cu un cellscan. Cred că avem destul cît să-ţi dăm legitimaţia. Acum stai nemişcat.

Stone simte multiple pixuri de căldură trecîndu-i peste figură; după cîteva secunde, cineva bătînd darabana pe birou.

— Asta e dovada de cetăţenie şi acces la sistem. N-o pierde.

Stone întinde o mînă în direcţia vocii, primeşte un card de plastic. Dă să îl indese în buzunar, îşi dă seama că ambele i-au fost smulse în timpul încăierării, şi continuă să îl ţină în mînă într-un fel ciudat, ca şi cum ar fi un lingou de aur pe punctul de a-i fi furat.

— Acum întrebarea mea.

Vocea femeii e ca o amintire îndepartată pe care o are

Stone despre iubire.
— Vrei de lucru?
Coarda sensibilă a fost atinsă. O slujbă pe care nici măcar nu pot să o anunţe în public? Trebuie să fie ceva atît de dat dracu' că depăşeşte statutul corporat.
— Nu, mulţumesc, domniţă. Viaţa mea nu face mult, dar e tot ce am.
Se întoarce să plece.
— Deşi nu îţi pot da detalii pînă nu accepţi, vom încheia un contract chiar acum în care se stipulează că e o slujbă de rangul întîi.
Stone înlemneşte. Trebuie să fie o glumă proastă. Dar dacă e adevărat?
— Un contract?
— Ofiţer, ordonă femeia.
Se apasă o tastă şi biroul recită un contract. Pentru urechile nepregătite ale lui Stone, totul sună direct şi fără capcane. O slujbă de rang întîi pe termen nespecificat, fiecare parte avînd dreptul să termine contractul, descrierea slujbei urmînd a fi adăugată mai tîrziu.
Stone ezită doar cîteva secunde. Amintiri ale nopţilor înfricoşătoare şi ale zilelor dureroase din Bungle îi roiesc în cap, alături de plăcerea nespusă de a fi supravieţuit. Iraţional, are regrete de o clipă la gîndul că va lăsa în urmă izvorul secret pe care cu atîta abilitate îl găsise în oraş. Dar îi trece.
— Cred că ai nevoie de asta ca să cădem de acord, spune Stone, înmînînd cardul proaspăt obţinut.
— Cred că da, spune femeia, rîzînd.

Maşina izolată fonic merge pe străzi aglomerate. În ciuda lipsei de zgomot din exterior, comentariile şoferului despre trafic şi popasurile frecvente sînt de ajuns pentru a reda atmosfera de oraş aglomerat din jurul lor.
— Unde sîntem acum? intreabă Stone pentru a zecea oară. În afară de faptul că doreşte informaţia, adoră să o audă pe femeie vorbind. Vocea ei, îşi zice, e ca o ploaie de primăvară atunci cînd eşti la adăpost.
— Madison Park ZAL, străbatem oraşul.
Stone dă din cap aprobator. Ea se poate la fel de bine să fi spus "În spaţiu, împuşcînd spre lună,” la ce imagini mentale

încîlcite are el.

Înainte să-l lase să plece, cei de la Imigrări i-au făcut cîteva chestii: l-au epilat complet, l-au despăducheat, l-au obligat să facă duş zece minute cu un săpun uşor abraziv, l-au dezinfectat, l-au supus la cîteva teste, i-au facut şase injecţii şi i-au dat lenjerie intimă, o salopetă curată şi pantofi (pantofi!).

Mirosul propriu, care îi e străin, face parfumul femeii să fie şi mai atrăgător. În intimitatea locului din spate al maşinii, Stone înoată în parfumul ei. În cele din urmă nu mai poate să se abţină.

— Uh, parfumul ăsta – ce e?

— Lăcrămioare.

Cuvintele melodioase îl fac să se simtă într-un alt secol, mai blînd. Îşi jură că o să le ţină minte veşnic. Şi o să le ţină.

— Hei!

Stupoare.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— June. June Tannhauser.

June Stone. June şi Stone şi lăcrămioare. June şi Stone în iunie în valea cu crini. E ca un cîntec pe care nu înceteaza să îl audă în minte.

— Unde mergem? întreabă el, peste cîntecul tăcut pe care îl aude în cap.

— La doctor, spune June.

— Credeam că de asta v-aţi ocupat voi deja.

— Omul e specialist. Oftalmolog.

Asta e ultima lovitură, peste atîtea altele, zburîndu-i pînă şi cîntecul fericit din cap.

Continuă drumul încordat, fără să se gîndească la ceva...

— Este un model în mărime naturală a ceea ce îţi vom implanta, spune doctorul punîndu-i în mînă o bilă rece.

Stone o strînge în pumn, neîncrezător.

— Inima acestui sistem ocular sînt CCD-urile – *charge-coupled devices*. Fiecare bucăţică de lumină – foton – care le loveşte declanşează unul sau mai mulţi electroni. Electronii ăştia sînt receptaţi ca un semnal continuu, care este trecut printr-un cip de interpretare către nervii tăi optici. Rezultatul: vedere perfectă.

Stone strînge modelul atît de tare încît îl doare palma.

— Estetic vorbind, sînt puţin cam şocanţi. Pentru un tînăr

ca dumneata, aş recomanda implanturi organice. Cu toate astea, am primit ordine de la persoana care plăteşte ca pe astea să le primeşti. Şi cu siguranţă au destule avantaje.

Cînd Stone nu întreabă care sînt, doctorul continuă oricum.

— Gîndind cuvinte-cheie mnemonice pentru care este programat cipul, poţi să prestezi următoarele funcţii. Unu: Poţi memora copii digitizate a ceea ce vezi în RAM-ul chip-ului, pentru a le afişa mai tîrziu. Cînd le vei reinvoca cu ajutorul cuvîntului cheie, va fi ca şi cum le vei vedea din nou direct, necontînd la ce te uiţi de fapt. Reluarea vederii în timp real este un alt cuvînt cheie. Doi: Micşorînd proporţia dintre fotoni şi electroni, poţi să te holbezi direct la soare sau la flacăra de sudură fără nici un pericol. Trei: Crescînd proporţia poţi dobîndi un grad destul de bun de vedere normală în condiţii gen noapte înstelată fără lună. Patru: Pentru îmbunătăţiri, poţi genera imagini cu pseudo-culori. Negrul devine alb în mintea ta, vechii ochelari cu lentile trandafirii, orice. Şi cu asta cred că am terminat.

— Şi în cît timp putem duce asta la bun sfîrşit, doctore? întreabă June.

Doctorul ia un ton academic, evident dornic să-şi arate perspicacitatea profesională.

— O zi pentru operaţia propriu-zisă, două zile de recuperare accelerată, o săptămînă de antrenamente şi restul recuperării – să zicem două săptămîni, maximum.

— Foarte bine, zice June.

Stone o simte ridicîndu-se de pe canapea de lîngă el, dar rămîne aşezat.

— Stone, spune ea punîndu-i o mînă pe umăr. Trebuie să plecăm.

Dar Stone nu se poate ridica, fiindcă lacrimile nu se opresc.

Canioanele de fier şi sticlă din New York – acea mîndră şi înfloritoare uniune a Zonelor de Antrepriză Liberă – sînt o duzină de umbre reci-albăstrui întinzîndu-se spre nord. Străzile care curg cu o precizie geometrică precum rîurile depărtate pe fundul canioanelor sînt de un roşu arterial. La vest şi est, frînturi din rîul Hudson şi din East River se văd ca şuvoaie verzi-gălbui. Central

Park e un zid galben de floarea-soarelui la jumătatea drumului către insulă. La nord-est de parc, Bungle-ul e deşertul negru.

Stone savurează priveliştea. Orice fel de vedere, pînă şi cea mai neclară ceaţă, era o comoară de neconceput acum doar cîteva zile. Iar lucrul cu care a fost înzestrat – această minunată capacitate de a transforma lumea de zi cu zi într-o sclipitoare ţară al minunilor – e aproape de necrezut.

Avînd un moment de saturaţie, Stone îşi comandă privirea să-i revină la normal. Oraşul se întoarce brusc la coloritul lui tradiţional, gri de oţel, albastru de cer, verde de copaci. Priveliştea rămîne tot magnifică.

Stone stă în faţa unei mulţimi de ferestre la etajul 150 al turnului Citrine din Wall Street ZAL. În ultimele două săptămîni asta a fost casa lui, din care nu s-a clintit. Singurii lui vizitatori au fost o infirmieră, un ciber-terapeut şi June. Izolarea şi relativa lipsă a contactului cu oamenii nu-l deranjează. După Bungle, asemenea linişte e o binecuvîntare. Şi în plus, bineînţeles, a fost scufundat în păienjenişul de senzaţii al văzului.

Primul lucru pe care l-a văzut cînd s-a trezit după operaţie a dat gloriosul ton al explorărilor sale vizuale. Figura zîmbitoare a unei femei plutea deasupra lui. Pielea ei era măsliniu-stăvezie, ochii căprui radios, părul o cascadă de negru care îi încadra chipul.

— Cum te simţi? a întrebat June.

— Bine, a spus Stone, apoi a rostit o frază căreia nu îi găsise rost niciodată pînă atunci. Multumesc.

June a dat neglijent din mînă.

— Nu-mi mulţumi mie. Nu eu am plătit.

Atunci a aflat Stone că June nu era cea care îl angajase, că şi ea lucra pentru altcineva. Şi cu toate că ea nu voia să-i spună cui îi era dator, în curînd a aflat, şi anume atunci cînd l-au mutat de la spital la clădirea care îi purta numele.

Alice Citrine. Pînă şi Stone auzise de ea.

Plecînd de la fereastră, Stone calcă atent pe covoraşul gros de culoare crem din cameră. (Ce ciudat i se pare să se mişte aşa de încrezător, fără să ezite sau să verifice!). Şi-a petrecut ultimele cinsprezece zile şi ceva punîndu-şi zelos la încercare noii ochi. Tot ce îi promisese doctorul era adevărat – miracolul vederii împins către noi dimensiuni. Totul a fost senzaţional. Şi luxul acestei situaţii nu poate fi pus la îndoială.

Orice fel de mîncare doreşte. (Deşi s-ar fi mulţumit şi cu crustacee preparate). Muzică, holoviziune şi, cel mai de preţ lucru, compania lui June. Dar astăzi, deodată, se simte puţin iritabil. Unde şi ce este această slujbă pentru care l-au angajat? De ce nu şi-a văzut încă angajatorul faţă în faţă? Începe să se întrebe dacă nu cumva e totul un soi de făcătură ultra-elaborată.

Stone se opreşte în faţa unei oglinzi cît el de înalte montate pe uşa de la baie. Oglinzile încă au puterea să-l fascineze în totalitate. Acest duplicat complet docil care îi imită fiecare mişcare, fără altă voinţă decît voinţa lui. Şi o lume secundară în fundal, tăcută şi imposibil de atins. Cît timp stătuse în Bungle şi încă îşi mai avea ochii, Stone nu se văzuse reflectat în nimic altceva decît în băltoace şi cioburi de geam. Acum se confruntă cu străinul imaculat din oglindă, căutînd indicii în trăsăturile sale despre personalitatea esenţială de dedesubt.

Stone e scund şi slab, sînt urme clare de malnutriţie în statura lui. Dar membrele sînt drepte, muşchii puternici. Pielea sa, prin zonele neacoperite de salopeta neagră, e asprită de vreme şi plină de cicatrice. Papuci Plyoskin – duri, dar în care e aproape la fel de bine ca şi desculţ – îi acoperă picioarele.

Faţa. Toate planurile intersectate, ca pictura aia ciudată din dormitorul lui. (June a zis cumva „Picasso”?). Mandibulă ascuţită, nas subţire, păr blond, tuns scurt, pe cap. Şi ochii: emisfere de un negru mat: neomeneşti. Dar vă rog, nu mi-i luaţi înapoi; fac orice îmi cereţi.

În spatele lui se deschide uşa camerei. E June. Fără coerenţă în gîndire, nerăbdarea lui Stone izbucneşte în cuvinte care se contopesc cu propoziţia simultană a lui June, unindu-se complet la sfîrşit.

— Vreau s-o văd...

— O s-o vizităm pe...

— ...Alice Citrine.

Cu cincizeci de etaje mai sus de apartamentul lui Stone vederea spre oraş este şi mai spectaculoasă. Stone a aflat de la June că Turnul Citrine este aşezat pe un teren care acum un secol nici nu exista. Dorinţa de a se extinde a motivat o imensă groapă de gunoi din East River, la sud de Podul Brooklyn. Pe seama acestei proprietăţi create artificial, Turnul Citrine a fost

construit în Oughts în perioada boom-ului care a urmat după A Doua Convenţie Constituţională.

Stone măreşte proporţia fotoni-electroni a ochilor şi East River devine o pătură de foc alb.

O diversiune de moment ca să-i liniştească nervii.

— Stai aici cu mine, spune June, arătîndu-i un disc imediat dincolo de uşa liftului, la cîţiva metri de o altă intrare.

Stone se supune. I se pare că simte razele scanîndu-l, deşi probabil e doar apropierea lui June, al cărei cot îl atinge pe al său. Parfumul ei îl îmbată şi speră cu fervoare că avînd ochii nu îi vor amorţi celelalte simţuri.

Uşa li se deschide încet.

June îl ghidează.

Alice Citrine aşteaptă înăuntru.

Femeia e aşezată pe un scaun electrificat în spatele unui set de ecrane în formă de potcoavă. Părul ei scurt e blond, pielea ei netedă, dar Stone intuieşte că are o vîrstă în spate, în acelaşi fel cum înainte, cînd era orb, putea să-şi dea seama de emoţii. Îi studiază profilul acvilin, cumva familiar, aşa cum o faţă pe care ai visat-o ţi se pare familiară.

Ea se întoarce cu scaunul, aratîndu-şi trăsăturile în totalitate. June l-a condus pînă la un metru de consola lustruită.

— Mă bucur să te văd, domnule Stone, spune Citrine. Să înţeleg că te simţi bine, nu ai de ce să te plîngi.

— Da, spune Stone.

Încearcă să îşi amintească toate multumirile pe care intenţiona să i le adreseze, dar nimic nu îi vine în minte, atît este de scos din ale lui. În loc de asta, încearcă să zică:

— Slujba mea...

— Normal că eşti curios, spune Citrine. Trebuie să fie ceva necinstit, dezgustător sau mortal. Altfel de ce aş fi nevoită să recrutez pe cineva tocmai din Bungle? Ei bine, lasă-mă în sfîrşit să te mulţumesc. Slujba dumitale, domnule Stone, este să studiezi.

Stone rămîne mut de uimire.

— Să studiez?

— Da, să studiezi. Ştii ce înseamnă cuvîntul, nu? Sau am făcut vreo greşeală? Să studiezi, înveţi, investighezi, şi de fiecare dată cînd crezi că ai înţeles ceva, fă-mi un raport.

Deruta lui Stone a trecut de la uimire la neîncredere.

— Nu ştiu nici măcar să scriu sau să citesc, spune el. Şi ce puii mei se presupune că ar trebui să studiez?

— Domeniul dumitale de studiu, domnule Stone, este lumea noastră contemporană. Am un rol important, după cum cred că ştii, în transformarea lumii ăsteia în ce e ea azi. Şi, pe măsură ce mă apropii de limita vieţii mele, mă interesează tot mai mult să ştiu dacă ceea ce am construit e bun sau rău. Am o mulţime de rapoarte de la experţi, atît pozitive cît şi negative. Dar ceea ce vreau acum este o viziune proaspătă de la un om de jos. Tot ce cer este cinste şi exactitate. Cît despre citit şi scris – atît de demodatele aptitudini ale tinereţii mele – June te va ajuta să le înveţi, dacă doreşti. Dar ai aparate care să-ţi citească şi care să-ţi transcrie vorbele. Poţi să începi cînd vrei.

Stone încearcă să asimileze misiunea nebunească. Îi pare capricioasă, o acoperire pentru fapte mai adînci şi mai întunecate. Dar ce altceva are de făcut decît să zică da?

Aprobă.

Femeia zîmbeşte din colţul buzelor.

— Bun. Atunci discuţia s-a încheiat. A, încă ceva. Dacă simţi nevoia de cercetări la faţa locului, June trebuie să te însoţească. Şi nu trebuie să ştie nimeni că eu sînt cea care te plăteşte. Nu vreau sicofanţi.

Condiţiile sînt simple – mai ales că June e mereu aproape – şi Stone dă din cap aprobator.

Citrine le întoarce spatele apoi. Stone tresare cînd vede ce vede, aproape bănuindu-şi ochii de vreo defecţiune.

Cocoţat pe spătarul larg al scaunului ei este un mic animal care aduce cu un lemur sau un tarsier. Ochii mari, luminoşi, se holbează cu însufleţire la ei, coada lungă i se arcuieşte într-o spirală deasupra spinării.

— Animalul ei de companie, şopteşte June şi îl grăbeşte spre ieşire.

Sarcina e prea mare, prea complexă. Stone se consideră nebun pentru că a acceptat.

Dar ce altceva ar fi putut să facă, dacă voia să-şi păstreze ochii?

Viaţa lui limitată din Bungle nu îl pregătise îndeajuns pentru a înţelege pînă la capăt lumea diversă, extravagantă şi palpitîndă în care fusese transportat. (Cel puţin asta crede la

început.) Pentru atîta timp ţinut în întuneric şi la propriu şi la figurat, vede lumea din afara Turnului Citrine ca pe un loc înconjurat de mister.

Sînt sute, mii de lucruri de care nu a auzit vreodată pînă acum: oameni, oraşe, obiecte, evenimente. Sînt domenii de expertiză ale căror nume de-abia le poate pronunţa: areologie, ştiinţa haosului, modelare fractalică, paraneurologie. Şi să nu uităm de istorie, acea fîntînă fără sfîrşit la suprafaţa căreia prezentul nu e decît un strat de bule. Probabil că pe Stone l-a şocat cel mai mult descoperirea istoriei. Nu-şi aminteşte să fi luat vreodată în calcul viaţa ca întinzîndu-se înapoi în timp dincolo de naşterea lui. Revelaţia deceniilor, secolelor, mileniilor aproape că îl aruncă într-un abis al minţii. Cum poate cineva spera să înţeleagă prezentul fără să ştie tot ce s-a întîmplat înainte?

Inutil, dement, sinucidere curată să insiste.

Şi totuşi, Stone insistă.

Se izolează cu ajutorul ferestrei magice către lume, un terminal care face legăura cu computerul central din Turnul Citrine – în sine un stup de activitate vast şi neinteligibil – şi, prin acesta, cu aproape toate computerele din lume. Ore în şir, imagini şi cuvinte zboară în jurul lui ca nişte cuţite aruncate de către un circar – cuţite pe care el, asistentul loial, dar prost, trebuie să le prindă pentru a supravieţui.

Memoria lui Stone e excelentă, antrenată la o şcoală crudă, şi asimilează mult. Dar fiecare cale pe care o urmează se ramifică la fiecare cîţiva paşi, şi fiecare ramificaţie se bifurcă şi ea frecvent, şi ramificaţiile alea terţiare dau şi ele naştere la altele, cu nimic mai puţin bogate decît alea primare...

Odată Stone aproape s-a înecat cînd o bandă de borfaşi l-a lăsat inconştient într-un canal de scurgere şi a început să plouă. Îşi aminteşte senzaţia acum.

June îi aduce conştiincioasă trei mese în fiecare zi. Prezenţa ei încă îi dă fiori. În fiecare noapte, cînd stă întins în pat, derulează imagini stocate cu ea, care să-l adoarmă. June aplecîndu-se, stînd jos, rîzînd, ochii ei asiatici strălucind. Curbele subtile ale sînilor şi şoldurilor ei. Dar febra cunoaşterii e mai puternică şi pe zi ce trece tinde să o ignore.

Într-o după-amiază, Stone observă o pastilă pe tava cu prînzul. O întreabă pe June despre ce e vorba.

— E o mnemotropină – ajută la codificarea memoriei pe termen lung, răspunde ea. M-am gîndit că te-ar putea ajuta.

Stone o înghite lacom şi se întoarce la ecranul monoton.

În fiecare zi la prînz capătă o pastilă. Creierul lui pare să-şi mărească volumul imediat după ce le ia. Efectul este puternic, permiţîndu-i să-şi imagineze că poate să înghită lumea. Şi totuşi, în fiecare noapte cînd se obligă în sfîrşit să se oprească, simte că nu a făcut îndeajuns.

Trec săptămîni. Nu a pregătit nici măcar o frază pentru Alice Citrine. Ce înţelege el? Nimic. Cum poate el să emită judecăţi despre lume lume? E incredibil, nebunesc. Cît timp va mai aştepta ea pînă să îl scoată în şuturi pe stradă?

Stone îşi lasă capul în mîini. Aparatul batjocoritor din faţa lui îl chinuieşte cu o diaree constantă de fapte inutile.

O mînă uşoară îi atinge umărul care tremură. Simte dulcele parfum al lui June.

Stone loveşte întrerupătorul terminalului cu podul palmei cu atîta violenţă, încît îl doare. Binecuvîntată linişte. Ridică ochii spre June.

— Nu sînt bun la asta. De ce m-a ales pe mine? Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

June se aşază pe o pernă lîngă el.

— Stone, n-am zis nimic fiindcă mi s-a ordonat să nu îţi dau indicaţii. Dar nu cred că a-ţi împărtăşi puţin din experienţa mea ar trece drept interferenţă. Trebuie să-ţi limitezi cercetarea. Lumea e prea mare. Alice nu se aşteaptă să o înţelegi pe toată, să o distilezi într-o capodoperă de concizie şi semnificaţie. Oricum lumea nu se pretează la astfel de categorisiri. Cred că, fără să-ţi dai seama, ştii ce vrea. Ţi-a dat un indiciu cînd ai vorbit cu ea.

Stone cheamă ziua aia, îşi derulează imagini înregistrate cu bătrîna sobră. Trăsăturile ei le acoperă pe ale lui June. Semnalul vizual aduce după sine o frază.

— ...dacă ceea ce am construit e bun sau rău.

E ca şi cum ochii lui Stone s-ar fi supraîncărcat. Intuiţia îl umple de linişte. Bineînţeles, mîndra şi puternica femeie îşi vede viaţa ca pe tema dominantă a erei moderne, un fir strălucitor care trece prin timp avînd noduri critice de acţiune înşirate pe el ca nişte mărgele. E mult mai uşor să înţelegi viaţa unui singur om decît viaţa întregii lumi. (Sau asta e ceea ce crede pe

moment.) Atîta lucru crede că poate să facă. Cronica istoriei personale a lui Citrine, ramificaţiile lungii ei cariere, undele răspîndite de tronul ei. Cine ştie? S-ar putea dovedi într-adevăr arhetipal.

Stone o îmbrăţişează pe June entuziast, strigă fără cuvinte. Ea nu rezistă îmbrăţişării lui şi cad amîndoi de pe canapea.

Buzele ei sînt calde şi se supun sub buzele lui. Sfîrcurile ei parcă îi ard pieptul prin cămaşă. Piciorul lui stîng e captiv între coapsele ei.

Dintr-odată se retrage. S-a văzut pe el însuşi prea intens; un amărît alungat din canalizarea oraşului, cu ochi nici măcar omeneşti.

— Nu, spune el amar. Tu nu poţi să mă doreşti.

— Taci, zice ea, taci.

Are mîinile pe faţa lui; îl sărută pe gît; şira spinării parcă i se topeşte; şi cade iar deasupra ei, prea dornic pentru a se opri.

— Eşti cam prostuţ pentru cineva atît de deştept, îi murmură ea după. La fel ca Alice.

El nu se gîndeşte la înţelesuri.

Acoperişul Turnului Citrine e locul de aterizare pentru faetoane, vehiculele suborbitale care aparţin companiilor şi directorilor acestora. Simte că a aflat tot ce se poate afla despre viaţa lui Alice Citrine în timpul cît a stat închis în turn. Acum vrea să ia pulsul lucrurilor şi oamenilor adevăraţi, după care să o poată judeca.

Dar înainte să plece, îi spune June, trebuie să vorbească cu Jerrold Scarfe.

Într-un mic salon de plecări, numai ziduri încreţite de un alb cald şi scaune modelate cu stil, cei trei se întîlnesc.

Scarfe e şeful pazei la Citrine Technologies. Un bărbat compact, musculos, a cărui expresie facială arată cît mai puţin posibil; Stone îl vede ca pe un om foarte bine pregătit, din vîrful capului chel şi tatuat pînă în vîrful picioarelor încălţate în cizme. Poartă pe piept emblema CT: o spirală roşie cu un vîrf de săgeată la capătul exterior, orientat în sus.

June îl salută pe Scarfe oarecum familiar şi îl întreabă:

— Totul pregătit?

Scarfe agită prin aer o foiţă de hîrtie subţire.

— Planul tău de zbor e destul de larg. Chiar e nevoie, de exemplu, să vizitezi locuri ca Mexico City cu domnul Stone la bord?

Stone se întreabă de ce Scarfe se poartă cu atîta grijă faţă de el, un străin fără importanţă. June interpretează expresia nedumerită a lui Stone şi îi explică:

— Jerrold e unul dintre puţinii oameni care ştiu că tu o reprezinţi pe doamna Citrine. Evident, e îngrijorat pentru că dacă intrăm în vreo încurcătură de orice fel toată vina o să cadă pe Citrine Technologies.

— Nu caut încurcături, domnule Scarfe. Vreau doar să-mi fac treaba.

Scarfe îl scanează pe Stone la fel de atent ca dispozitivele de la intrarea în sanctuarul lui Alice Citrine. Rezultatul favorabil e exprimat în final printr-un mormăit moale şi prin anunţul:

— Pilotul vă aşteaptă. Mergeţi.

La mai mare distanţă de sol ca oricînd, cu mîna dreaptă pe genunchiul stîng al lui June, bogat şi liber şi nebun, Stone meditează la viaţa lui Alice Citrine şi la ce începe să înţeleagă din ea.

Alice Citrine are 159 de ani. Cînd s-a născut ea, America era încă alcătuită din state, nu din ZAL-uri sau ARCadii. Omul de-abia începuse să zboare. La şaizeci de ani era în fruntea unei companii numite Citrine Biotics. Era în timpul Războaielor Pieţei, războaie la fel de hotărîtoare şi mortale ca cele militare, doar că purtate cu preţuri şi planuri cincinale, linii automate de asamblare şi constructe decizionale de generaţia a cincea. Tot atunci a avut loc şi A Doua Convenţie Constituţională, acea încercare de restructurare a Americii, pregătind-o de război.

În perioada cînd ţara era divizată în Zone de Antrepriză Liberă – regiuni urbane, înalt tehnologizate, autonome, unde singurele legi erau cele impuse de corporaţii şi singurele scopuri erau profitul şi dominarea – şi în Arii de Control Restrictiv – enclave rurale, de cele mai multe ori agrare, unde vechile valori erau promulgate cu stricteţe –, Citrine Biotics a rafinat şi perfecţionat munca cercetătorilor săi şi a altora în domeniul cipurilor cu carbon: ansambluri microbiologice, unităţi de reparaţie intravenoase. Produsul final, vîndut de Citrine celor care şi-l puteau permite, era aproape totala reîntinerire, schimbarea celulelor sau, mai degrabă, pierderea lor.

Citrine Biotics a ajuns în fruntea Fortune 500 în şase ani.

Atunci şi-a schimbat numele în Citrine Technologies.

Şi în vîrf era Alice Citrine.

Dar nu pentru totdeauna.

Entropia nu vrea să se lase păcălită. Procesul de degradare a informaţiei prin trece ADN-ul o dată cu vîrsta nu este total reversibil. Se acumulează greşeli în ciuda strădaniei cipurilor de carbon. Corpul cedează pînă la urmă, supus.

Alice Citrine se apropie de sfîrşitul teoretic al vieţii ei prelungite. Oricît de tînără ar arăta, într-o zi un organ vital o să cedeze, rezultat al unui milion de transcrieri greşite.

Are nevoie de Stone, dintre toţi oamenii, pentru a-şi justifica existenţa.

Stone îi strînge genunchiul lui June şi îşi savurează importanţa. Pentru prima dată în viaţa lui tristă şi ştearsă, simte că poate schimba ceva. Cuvintele, percepţiile lui *contează.* E hotărît să facă o treabă bună, să spună adevărul aşa cum îl vede el.

— June, spune el cu emfază, trebuie să văd totul.

Ea zîmbeşte.

— O să vezi, Stone. Chiar o să vezi.

Şi faetonul coboară – în Mexico City, unde s-a ajuns anul trecut la o populaţie de 35 de milioane. Citrine Technologies subvenţionează acolo un proces de ajutorare, operînd din locaţiile lor din Houston şi Dallas. Stone suspectează motivele din spatele campaniei. De ce nu au intervenit înainte de colaps? Oare acum îi îngrijorează doar refugiaţii care năvălesc peste graniţe? Oricare ar fi motivele, Stone nu poate nega totuşi că lucrătorii de la CT sînt o forţă a binelui, care se îngrijeşte de cei bolnavi şi flămînzi, repunînd în funcţiune energia electrică şi căile de comunicaţie şi sprijinind (devenind?) conducerea oraşului. Intră în faeton cu capul vîjîindu-i şi nu după mult timp se trezeşte – în Antarctica, unde el şi June sînt duşi cu elicopterul de la domeniile CT la un vas de procesat crustacee, sursă majoră de proteine a lumii. Lui June duhoarea i se pare jignitoare, dar Stone respiră adînc, bucuros că se află la aceste latitudini ciudate şi îngheţate, privindu-i muncind pe oamenii aceia capabili, laolaltă bărbaţi şi femei. June se bucură că nu peste mult timp e iar în aer, apoi – în Pekin, unde specialişti CT

în euristică lucrează la prima Inteligenţă Artificială Organică. Stone ascultă amuzat polemica despre numirea IAO-ului K'ung Fu-tzu sau Mao.

Săptămîna e un vîrtej caleidoscopic de impresii. Stone se simte ca un burete, absorbind imaginile şi sunetele care îi fuseseră refuzate atîta timp. La un moment dat se vede plecînd cu June dintr-un restaurant aflat într-un oraş al cărui nume l-a uitat. În mînă are cardul ID cu care tocmai a plătit cina. Un portret holografic se holbează la el din palmă. Figura e cadaverică, murdară, cu două locuri goale şi prăfuite drept ochi. Stone îşi aminteşte degetele calde ale laserului făcîndu-i holograma la biroul de la Imigrări. Ăla chiar era el? Ziua aia i se pare un eveniment din viaţa altcuiva. Bagă cardul în buzunar, nesigur dacă să-şi schimbe holograma sau să o păstreze ca să nu uite de unde vine.

Şi unde ar putea ajunge?

(Ce va face ea cu el după ce dă raportul?)

Cînd într-o zi Stone cere să vadă instalaţiile orbitale, June decide să pună punct.

— Cred că am făcut destul pentru o singură călătorie, Stone. Hai să ne întoarcem, ca să poţi începe să le pui cap la cap.

O dată cu vorbele ei, Stone este cuprins de o adîncă slăbiciune în oase, şi fiorul lui flămînd se evaporă. Încuviinţează tăcut.

În dormitorul lui Stone e întuneric, cu excepţia luminilor difuze ale oraşului care pătrund din afară printr-o fereastră. Stone şi-a multiplicat vederea, mai bine de admirat trupul gol şi strălucitor al lui June, întinsă lîngă el. A aflat că nuanţele culorilor devin şterse dacă nu sînt fotoni destui, dar că se poate obţine o imagine alb-negru foarte vie. Se simte ca un locuitor al secolului trecut, urmărind un film primitiv. Doar că June e foarte vie sub palmele lui.

Corpul lui June e o dantelă de linii scînteietoare, o reţea nedesluşită de circuite capilare în miezul lui Mao/K'ung Fu-tzu. Urmînd moda curentă, June şi-a implantat un model de microcanale subdermale. Canalele sînt umplute cu luciferază sintetică, substanţa bio-chimică răspunzătoare de strălucirea licuricilor, pe care acum o poate declanşa oricînd vrea. După ce

au făcut dragoste, ea şi-a luminat trupul. Sînii ei sînt fusuri de foc ingheţat, sexul ei ras o galaxie spiralată care trage privirile lui Stone în profunzimi nelimitate.

June vorbeşte într-un fel absent despre viaţa ei de dinainte de Stone, meditînd cu ochii în tavan în timp ce el o mîngîie leneş.

— Mama mea a fost singura care a supravieţuit dintre copiii a doi refugiaţi. Vietnamezi. Au venit în America la scurt timp după Războiul Asiatic. Au făcut singurul lucru la care se pricepeau şi anume să pescuiască. Au locuit în Texas, în Golf. Mama a mers la facultate cu o bursă. Acolo l-a cunoscut pe tatăl meu care era un alt fel de refugiat. Părăsise Germania împreună cu părinţii lui, după Reunificare. Au spus că guvernul de compromis nu era nici alb, nici negru şi că nu se mai puteau descurca. Cred că trecutul meu e un fel de microcosmos al multor revoluţii ale vremurilor noastre.

Îi prinde mîna lui Stone între genunchi şi o ţine strîns.

— Dar simt o împăcare cu tine acum, Stone.

În timp ce continuă să vorbească despre lucruri pe care le-a văzut, oameni pe care i-a cunoscut, despre cariera ei de asistentă personală a lui Citrine, pe Stone îl cuprinde cel mai ciudat sentiment. În timp ce cuvintele ei se integreză în imaginea lui din ce în ce mai mare despre lume, simte acelaşi reflux abisal pe care l-a simţit prima dată cînd a aflat de istorie.

Înainte să-şi dea dea seama dacă măcar vrea să ştie asta sau nu, se pomeneşte întrebînd:

— June, cîţi ani ai?

Ea tace. Stone o vede privindu-l sec, neavînd nenorociţii lui de ochi perceptivi.

— Peste 60, spune ea într-un tîrziu. Contează?

Stone îşi dă seama că nu poate răspunde, nu ştie dacă contează sau nu.

Încet, June îşi opreşte luminile din corp, întunecîndu-l.

Stone se amuză amar cu ceea ce îi place să numească arta lui.

Citind cu atenţie documentaţia despre cipul de silicon pe care îl are în craniu, a aflat că mai are o proprietate pe care doctorul nu o menţionase. Conţinutul RAM-ului poate fi transferat într-un singur semnal la un computer independent. Acolo imaginile adunate de el pot fi văzute de toţi. Mai mult,

aceste imagini digitizate pot fi manipulate, recombinate cu ele însele sau cu alte grafici pentru a forma imagini ale unor lucruri care nu au existat vreodată. Imagini care, desigur, pot fi printate.

În fapt, Stone e o cameră de filmat vie, iar computerul lui un studio complet.

Stone a tot lucrat la o serie de imagini cu June. Printările color îi umplu camera, atîrnate pe pereţi sau aruncate pe jos.

Capul lui June pus la corpul sfinxului. June ca La Belle Dame Sans Merci. Chipul lui June lipit pe o lună plină, Stone adoarmit pe o cîmpie drept Endymion.

Portretele sînt mai degrabă tulburătoare decît liniştitoare şi, simte Stone, chiar destul de nedrepte. Dar el crede că au un efect terapeutic asupra sa, că în fiecare zi e din ce în ce mai aproape de adevăratele lui sentimente pentru June.

Tot nu a discutat cu Alice Citrine. Gîndul acesta îl frămîntă enorm. Cînd o să îi înainteze raportul? Şi ce va spune?

Prima întrebare îşi primeşte răspuns chiar în acea după-amiază. Întorcîndu-se de la una dintre sălile private de gimnastică ale turnului, găseşte terminalul licărind cu un mesaj.

Citrine o să-l aştepte dimineaţă.

De data asta singur, Stone stă pe platforma din faţa camerei lui Alice Citrine, aşteptînd să i se verifice identitatea. Speră ca rezultatul să-i fie comunicat şi lui la sfîrşit, pentru că habar n-are cine e.

Uşa se trînteşte de perete, gura unei peşteri care face cu ochiul.

Avernus, se gîndeşte Stone, şi intră.

Alice Citrine rămîne acolo unde stătuse în urmă cu atîtea săptămîni congestionate de evenimente, neschimbată, aparent veşnică. Ecranele pîlpîie epileptic în trei locuri ale scaunului ei instrumentat. Şi totuşi ea le ignoră acum, privindu-l pe Stone, care avansează grăbit.

Stone se opreşte în faţa ei, consola între ei, un şanţ care nu poate fi trecut. Îi observă trăsăturile pentru a doua oară, de data asta cu un amestec de neîncredere şi panică. Par să semene nefiresc de mult cu cele ale noii sale feţe. A ajuns el oare să semene cu această femeie doar lucrînd pentru ea? Sau viaţa din afara Bungle-ului lasă aceleaşi urme adînci asupra

tuturor?

Citrine îşi mîngîie poala rochiei cu palma, iar Stone îi observă animalul stînd cuibărit în poala rochiei ei cafenii, în ochii nemaivăzut de mari strălucind culorile monitoarelor.

— E timpul pentru un raport preliminar, domnule Stone, spune ea, dar tensiunea dumitale e mult prea ridicată. Relaxează-te un pic. Nu depinde totul de această singură şedinţă.

Stone ar vrea să o poată face. Dar nu este invitat să stea jos şi ştie că ceea ce spune va fi judecat.

— Deci – ce părere ai despre această lume a noastră, care poartă pecetea mea şi a altora ca mine?

Superioritatea afişată din vocea lui Citrine îl face pe Stone să uite de orice precauţie şi aproape că strigă: E nedrept! Se opreşte o clipă, apoi sinceritatea îl obligă să mărturisească:

— Frumoasă, ţipătoare, uneori palpitantă – dar în sine nedreaptă.

Citrine pare mulţumită de răbufnirea lui.

— Foarte bine, domnule Stone. Ai descoperit contradicţia fundamentală a vieţii. Sînt diamante în grămada de bălegar, lacrimi printre rîsete, şi cum sînt toate împărţite nu ştie nimeni. Mă tem totuşi că nu pot să mă fac responsabilă pentru nedreptatea lumii. Era nedreaptă cînd am fost eu copil şi a rămas nedreapă în ciuda faptelor mele. De fapt cred că am mărit puţin inegalitatea. Cei bogaţi sînt şi mai bogaţi, iar prin comparaţie, cei săraci par şi mai săraci. Şi totuşi, pînă şi titanii sînt doborîţi de moarte în cele din urmă.

— Dar de ce nu v-aţi străduit mai mult să schimbaţi lucrurile? întrebă Stone. Trebuie să vă fi stat în puteri.

Pentru prima dată, Citrine rîde şi Stone aude un ecou al propriului său croncănit uneori amar.

— Domnule Stone, spune ea, am tot ce îmi trebuie ca să supravieţuiesc. Şi nu mă refer la a avea grijă de corpul meu – asta se rezolvă automat. Nu, mă refer la evitarea asasinării. Nu ţi-ai dat seama de adevărata natură a lucrurilor din lumea asta a noastră?

Stone nu reuşeşte să înţeleagă, şi îi spune asta.

— Permite-mi să te pun la curent, atunci. S-ar putea să-ţi modific cîteva păreri. Cunoşti scopul pe care şi l-a propus Cea de-a Doua Convenţie Constituţională, nu? A fost ascuns în fraze

pompoase precum „să dezlănţuie forţa sistemului american” sau „să cunoască faţă în faţă competitorii străini pentru a asigura victoria afacerilor americane care vor bătători drumul democraţiei peste tot în lume”. Toate sună foarte nobil. Dar de fapt urmările au fost uşor diferite. Afacerile nu au nici un rol în vreun sistem politic per se. Afacerile cooperează atît cît această cooperare să îşi perpetueze propriile interese. Şi principalele interese ale afacerilor sînt dezvoltarea şi dominarea. De îndată ce instituirea ZAL-urilor a eliberat corporaţiile de orice constrîngere, acestea s-au întors la lupta primordială care continuă şi astăzi.

Stone se străduieşte să digere toate astea. În călătoria sa nu a văzut nici o luptă pe faţă. Şi totuşi a simţit vag o tensiune subtilă peste tot. Dar cu siguranţă ea exagerează. Deci, face lumea civilizată să sune a fi o versiune la scară mare a anarhiei din Bungle.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Citrine spune:

— Te-ai întrebat vreodată de ce Bungle-ul rămîne blestemat şi exploatat în mijlocul oraşului, domnule Stone, iar oamenii de acolo trăiesc în mizerie?

Deodată, supunîndu-se comenzii ei nerostite, toate ecranele lui Citrine se aprind cu imagini ale vieţii din Bungle. Stone e uimit. Iată detaliile sordide ale tinereţii lui: alei duhnind a urină pe care oameni îmbrăcaţi în zdrenţe zac la jumătatea drumului dintre somn şi moarte, haosul din jurul biroului de la Imigrări, gardul din uluci ascuţite de lîngă rîu.

— Bungle-ul, continuă Citrine, e un teritoriu contestat. De aprope optzeci de ani a fost aşa. Corporaţiile nu se pot înţelege care să-l dezvolte. Orice îmbunătăţire făcută de una este imediat distrusă de echipa tactică a alteia. Acesta este genul de impas predominant în mare parte din această lume. Fiecare dorea să fie tras într-un paradis pămîntean de către baierele pungii sale, ca un fanatic al zeului Krishna tras de codiţă. În schimb, ce avem e păienjenişul ăsta de fiefuri.

Părerile lui Stone se clatină. A venit crezînd că va fi interogat şi că va trebui să dea afară tot ce credea că ştie. În schimb, i s-a ţinut o predică, a fost provocat de parcă Citrine l-ar fi testat pentru a vedea dacă era un partener potrivit pentru dezbatere. A trecut sau a picat?

Citrine îi rezolvă întrebările cu următoarele ei cuvinte:

— Asta e tot pentru astăzi, domnule Stone. Du-te acum şi mai gîndeşte-te. Vom mai vorbi.

Timp de trei săptămîni se întîlneşte cu Citrine aproape în fiecare zi. Împreună explorează tulburătoarea întindere a neliniştilor ei. Stone are din ce în ce mai multă încredere în sine, exprimîndu-şi opiniile şi observaţiile pe un ton mai hotărît. Nu sînt de fiecare dată pe aceeaşi lungime de undă cu ale lui Citrine, însă, privind în ansamblu, simte o surprinzătoare asemănere şi afinitate cu femeia străveche.

Cîteodată i se pare că ea îl îndrumă, maestru şi novice, şi că e mîndră de progresul lui. Altădată e distantă şi detaşată.

Săptămînile au adus cu ele noi modificări. Deşi Stone nu s-a mai culcat cu June din acea noapte decisivă, n-o mai vede ca pe sirena portretelor lui şi a încetat să o mai înfăţişeze aşa. Sînt prieteni şi Stone o vizitează des, se simte bine în compania ei şi îi este veşnic recunoscător pentru rolul jucat de ea în salvarea lui din Bungle.

În timpul interviurilor sale cu Citrine, animalul ei asistă constant. Prezenţa lui enigmatică îl tulbură pe Stone. Nu a găsit nici o urmă de afecţiune sentimentală la Citrine şi nu îşi poate explica atenţia pe care i-o acordă animalului.

Într-o zi Stone o întreabă direct de ce îl ţine.

Buzele ei se schimonosesc a zîmbet:

— Aegyptul este măsura mea pentru adevărata perspectivă asupra lucrurilor, domnule Stone. Poate că nu recunoşti rasa.

Stone îşi recunoaşte ignoranţa.

— Aceasta este *Aegyptopithecus zeuxis,* domnule Stone. Rasa ei a înflorit pentru utima dată acum cîteva milioane de ani. În prezent ea este singurul specimen existent, o clonă – sau mai bine zis, o re-creare bazată pe celule din fosile moarte. Ea este strămoşul tău şi al meu, domnule Stone. Înaintea hominizilor, ea era reprezentantul omenirii pe pămînt. Cînd o mîngîi, îmi dau seama cît de puţin am avansat.

Stone se întoarce şi pleacă furios, inexplicabil scîrbit de vechimea animalului şi de o asemenea perspectivă asupra stăpînei.

E ultima oară cînd se mai vede cu Alice Citrine.

Noapte.

Stone stă întins pe pat, revăzînd instantanee cu ecranul terminalului său, cu istoria pre-ZAL care i-a scăpat.

Istoria care i-a scăpat.

Deodată se aude un zgomot puternic, ca descărcarea simultană a o mie de arcuri electrice uriaşe. Exact în acel moment se întîmplă două lucruri:

Stone are un moment de ameţeală.

Ochii i se opresc.

Peste aceste şocuri, o enormă explozie zgîlţîie întregul schelet al Turnului Citrine.

Stone sare în picioare, pe jumătate îmbrăcat şi desculţ, ca şi în Bungle. Nu-i vine să creadă că e orb. Dar este. Înapoi în lumea întunecată a mirosului şi a sunetului şi a atingerii şi atît.

Alarmele pornesc peste tot. Stone dă năvală în anticamera lui, cu panorama inutilă a oraşului. Se apropie de uşa din faţă, dar aceasta refuză să se deschidă. Caută controlul manual, dar ezită.

Ce poate să facă orb? S-ar împiedica, s-ar încurca. Mai bine să rămînă aici şi să aştepte să se întîmple ce se întîmplă.

Apoi se gîndeşte la June, aproape că îi simte parfumul. Cu siguranţă în cîteva momente va fi la el pentru a-i spune ce se întîmplă. O s-o aştepte pe June.

Stone se plimbă încoace şi încolo, agitat, timp de trei minute. Nu-i vine să creadă că nu mai vede. Deşi cumva a ştiut întotdeauna că aşa o să fie.

Alarmele au încetat, permiţîndu-i lui Stone să audă paşi aproape subliminali pe hol avansînd spre uşa lui. June, în sfîrşit? Nu, totul e aiurea. Simţul vieţii îi spune lui Stone că vizitatorul nu poate fi cineva cunoscut.

Instinctele lui din Bungle preiau controlul. Încetează să mai speculeze despre ce se întîmplă; totul e viteză şi frică.

Perdelele din cameră sînt strînse cu cordoane subţiri de catifea. Stone smulge unul în grabă şi se poziţionează lîngă uşa ce dă spre ieşire.

Unda de şoc de la trîntirea uşii aproape că îl doboară pe Stone. Dar îşi recapătă echilibrul, gustînd sînge, în timp ce bărbatul dă buzna înainte şi pe lîngă el.

Stone e suit în spinarea bărbatului într-o clipă, cu picioarele în jurul taliei şi cu cordonul în jurul gîtului.

Bărbatul scapă arma, se aruncă cu spatele de zid. Stone

își simte coastele troznind, dar strînge cordonul încordîndu-și mușchii.

Cei doi se clatină prin cameră, doborînd mobilă și porțelanuri, prinși în ceva care seamănă cu o postură obscenă de împerechere.

Într-un tîrziu, după o veșnicie, omul se răstoarnă aterizînd greu peste Stone.

Stone nu se potolește pînă nu se asigură că a încetat să mai respire.

Atacatorul e mort.

Stone trăiește.

Se răsucește cu dureri de sub masa de carne flască, rănit și tremurînd. Pe măsură ce își trage picioarele sub el, aude oameni apropiidu-se, vorbind.

Jerrold Scarfe intră primul, strigîndu-l pe Stone pe nume. Cînd îl vede pe Stone, Scarfe strigă:

— Aduceți targa aia încoace.

Oamenii îl înghesuie pe Stone pe pînză și pleacă cu el.

Scarfe merge pe lîngă el, întreținînd o conversație suprarealistă.

— Au aflat cine sînteți, domnule Stone. Nenorocitul ăla a reușit să treacă de noi. Pe restul i-am prins printre rămășițele de la etajele superioare. Ne-au lovit în plin cu un puls electromagnetic direcționat care ne-a distrus toate electronicele, inclusiv vederea dumneavoastră. E posibil să fi pierdut și cîțiva neuroni în timpul scurt-circuitului, dar nimic de nereparat. După PEM, au dat o rachetă la etajul domnișoarei Citrine. Mă tem că a murit pe loc.

Stone se simte destrămat în bucățele. De ce îi spune Scarfe asta? Și ce e cu June?

Stone îi croncăne numele.

— E moartă, domnule Stone. Cînd invadatorii puși să o radă au început să-și facă treaba, s-a sinucis cu un săculeț de toxine implantat.

Toți crinii se veștejesc cînd vine iarna.

Grupul cu targa a ajuns la cabinetul medical. Stone este ridicat pe un pat și brațe curate încep să îi îngrijească rănile.

— Domnule Stone, continuă Scarfe, sînt nevoit să insist să ascultați asta. E urgent, și nu durează mai mult de un minut.

Stone a început să urască vocea asta insistentă. Dar nu își

poate închide urechile sau aluneca în dulce inconştienţă, aşa că e forţat să asculte caseta pusă de Scarfe.

Vorbeşte Alice Citrine.

— Sînge din sîngele meu, începe ea, mai apropiat decît un fiu îmi eşti. Eşti singurul în care am putut avea vreodată încredere.

Dezgustul se face văzut pe chipul lui Stone în timp ce totul se leagă şi îşi dă seama ce e.

— Auzi asta după moartea mea. Înseamnă că tot ce am construit e acum al tău. Toţi oamenii au fost cumpăraţi ca să asigure asta. Acum ţine de tine să le păstrezi loialitatea. Sper că discuţiile noastre te-au ajutat. Dacă nu, vei avea nevoie de şi mai mult noroc decît îţi doresc eu acum. Te rog să-mi ierţi abandonarea în Bungle. Nu e vorba decît că o bună educaţie este atît de importantă, şi cred că tu ai primit-o pe cea mai bună. Te-am vegheat tot timpul.

Scarfe opreşte caseta.

— Care sînt ordinele dumneavoastră, domnule Stone?

Stone gîndeşte cu o lentoare agonizantă în timp ce oameni nevăzuţi îl îngrijesc.

— Doar să faci curat, Scarfe. Doar să cureţi mizeria asta infectă.

Dar ştie, în timp ce o zice, că asta nu e treaba lui Scarfe.

E a lui.

BRUCE STERLING şi WILLIAM GIBSON
STEA ROŞIE, ORBITĂ DE IARNĂ

Povestirile scrise în colaborare sînt o tradiţie în science fiction. Iar operele comune au înflorit în cyberpunk, întrucît scriitorii, deja lucrînd strîns împreună în concept şi critică, fac următorul pas logic – de a-şi uni creaţia. Într-un anume sens, colaborarea, prin combinarea vocilor, permite Mişcării să vorbească cu o voce a ei.

Mirrorshades se încheie cu două colaborări. Povestirea de faţă, din 1983, este singura operă scrisă pînă în prezent în colaborare de către William Gibson şi Bruce Sterling – ambii văzuţi pe scară largă ca fiind figurile centrale ale cyberpunkului. „Stea roşie, orbită de iarnă” demonstrează punctul de vedere global al cyberpunkului precum şi pasiunea pentru detaliu atent cercertat, realizat în întregime.

William Gibson a scris „Continuumul Gernsback”, care a deschis această colecţie.

Primul roman al lui Bruce Sterling a fost publicat în 1977. A scris trei romane şi o serie de povestriri. Opera lui parcurge larg zona SF, incluzînd satire comice şi fantasy istoric. Este poate cel mai bine cunoscut pentru „Seria Shaper”, care include romanul Schismatrix*, şi pentru simţul ironiei, care îl face uneori să vorbească despre el însuşi la persoana a treia.*

Locuieşte în Austin, Texas.

Colonelul Korolev se răsucea încet în ham, visînd la iarnă şi gravitaţie. Din nou tînăr, cadet, îşi biciuia calul pe stepele de noiembrie tîrziu ale Kazahstanului înspre privelişti roşii uscate cu apusul marţian.

Nu e bine, gîndi – şi se trezi – în Muzeul Victoriei Sovietice în Spaţiu – auzindu-l pe Romanenko şi pe nevasta kaghebistului. Îşi făceau de lucru iar, după ecranul din fundul Salyut-ului, hamurile şi fuselajul capitonat trosnind şi bubuind ritmic. Copite în zăpadă.

Eliberîndu-se din ham, Korolev execută o lovitură de picior exersată care îl propulsă pînă la separeul cu toaleta. Ieşind din

salopeta uzată, îşi încinse bazinul cu tronul şi şterse aburul condensat de pe oglinda de fier. Mîna lui artritică i se umflase iar în timpul somnului; încheietura era subţire ca un os de pasăre, de la lipsa de calciu. Trecuseră douăzeci de ani de cînd cunoscuse ultima oară gravitaţia. Îmbătrînise pe orbită.

Se bărbieri cu o lamă cu sucţiune. Un ghiveci de vene sparte îi umplea obrazul stîng şi tîmpla, o altă moştenire din explozia care îl lăsase invalid.

Cînd ieşi, observă că adulterii terminaseră. Romanenko îşi potrivea hainele. Nevasta ofiţerului politic, Valentina, purta o salopetă maro-cenuşie cu mînecile smulse; braţele ei albe luceau de la transpiraţia efortului. Părul blond-cenuşiu unduia în briza unui ventilator. Ochii ei erau de cel mai pur albastru de albăstrea, un pic prea apropiaţi, şi aveau în ei o privire pe jumătate cerînd iertare, pe jumătate conspirînd.

— Vedeţi ce v-am adus, colonele.

Îi înmînă o sticluţă de coniac.

Uimit, Korolev clipi la sigla Air France gravată pe capacul de plastic.

— A venit cu ultimul Soyuz. Într-un castravete, a zis soţul meu.

Chicoti.

— De la el o am.

— Ne-am hotărît că ar trebui s-o ai, colonele, zise Romanenko, rînjind larg. Pînă la urmă, noi putem pleca în permisie oricînd.

Korolev ignoră privirea piezişă, jenată, asupra picioarelor lui zbîrcite cu labe palide, atîrnînd.

Desfăcu sticla, şi aroma puternică îi aduse un val brusc de sînge şi furnicături în obraji. O ridică atent şi supse cîţiva mililitri de coniac. Ardea ca acidul.

— Doamne, oftă el, au trecut ani. O să mă rup!

Rîse, lacrimi înceţoşîndu-i faţa.

— Tata îmi zice că beai ca un erou pe vremuri, colonele.

— Da, zise Korolev şi sorbi iar. Aşa era.

Coniacul se răspîndea prin el ca aurul lichid. Nu-l înghiţea pe Romanenko. Nu-i plăcuse nici de tatăl băiatulu – un oportunist al Partidului, de mult aşezat, preocupat de turnee de propagandă, o căsuţă la Marea Neagră, alcool american, costume franţuzeşi, pantofi italieneşti… Băiatul semăna cu tatăl

lui, aceiaşi ochi clari, cenuşii, prin excelenţă lipsiţi de îndoieli.

Alcoolul se răspîndi prin sîngele subţire al lui Korolev.

— Vă apreciez generozitatea, zise el.

Dădu o dată cu piciorul, uşor, şi ajunse la consolă.

— Trebuie să luaţi nişte *samizdate.* Transmisii americane pe cablu, proaspăt interceptate. Chestii tari! Irosite pe un bătrîn ca mine.

Băgă o casetă goală şi tastă după material.

— O să o dau echipei de foc, zise Romanenko rînjind. Pot s-o ruleze ei pe consolele de urmărire din camera armelor.

Staţia tunurilor de particule fusese mereu cunoscută drept „camera armelor”. Soldaţii care lucrau acolo erau înfometaţi în mod special după genul ăla de casete. Korolev trase o a doua copie pentru Valentina.

— E deocheată?

Părea alarmată şi intrigată.

— Putem să mai venim, colonele? Joi la douăzeci şi patru?

Korolev îi zîmbi. Fusese muncitoare în fabrică înainte să fie aleasă pentru spaţiu. Frumuseţea ei o făcea folositoare ca unealtă de propagandă, un model pentru proletariat. Îi era milă de ea acum, cu coniacul curgîndu-i prin vene, şi găsi imposibil să-i refuze un pic de fericire.

— Un rendez-vous în miez de noapte în muzeu, Valentina? Romantic!

Îl pupă pe obraz, clătindîndu-se în cădere liberă.

— Îţi mulţumesc, colonelul meu.

— Eşti un prinţ, colonele, zise Romanenko bătîndu-l pe Korolev pe umărul ca din beţe de chibrit.

După nenumărate ore la un aparat de exerciţii, braţele băiatului erau umflate ca ale unui fierar.

Korolev îi privi pe amanţi făcîndu-şi cu grijă drum afară, în sfera centrală de andocare, joncţiunea a trei Salyut-uri în curs de învechire şi a trei coridoare. Romanenko o luă pe coridorul spre „nord”, spre camera armelor; Valentina o luă în direcţia opusă către următoarea sferă de joncţiune şi Salyut-ul unde îi dormea soţul.

Erau cinci sfere de andocare în Kosmograd, şi la fiecare erau legate trei Salyut-uri. La capetele opuse ale complexului erau instalaţiile militare şi lansatoarele de sateliţi. Pocnind, şuierînd şi hîrîind, staţia avea ceva de metrou şi mirosul metalic

umed al unui vapor cu aburi.

Korolev mai luă o gură din sticlă. Acum era pe jumătate goală. O ascunse într-unul dintre exponatele muzeului, un Hasselblad NASA recuperat de la situl aterizării Apollo. Nu mai băuse ceva de la ultima permisie, înaintea exploziei. Capul îi înota într-un curent plăcut şi dureros de nostalgie alcoolică.

Plutind înapoi la consolă, accesă o secţiune a memoriei unde discursurile lui Alexei Kosîghin fuseseră şterse pe ascuns şi înlocuite cu propria lui colecţie de *samizdata.* Avea trupe englezeşti trase de pe posturi de radio vest-germane, heavy metal din Pactul de la Varşovia, importuri americane de pe piaţa neagră... Punîndu-şi căştile, tastă după reggae-ul Czestochowa al celor de la Brigada Cryzis.

După toţi anii care trecuseră, nu mai auzea cu adevărat muzica, însă imaginile îl năpădeau întorcîndu-se cu o ascuţime dureroasă. În anii optzeci fusese unul dintre copiii pletoşi ai elitei sovietice, poziţia tatălui său plasîndu-l eficient dincolo de influenţa poliţiei moscovite. Îşi amintea feedback-ul urlînd din boxe în întunericul încins al unui club dintr-un beci, mulţimea – o vagă tablă caroiată de dril şi păr albit. Fumase Marlboro împănat cu haşiş afgan pulbere. Îşi amintea gura fiicei unui diplomat american pe scaunul din spate al Lincolnului negru al tatălui ei. Nume şi chipuri îl inundau în aburul cald al coniacului. Nina, tipa din Germania de Est care îi arătase traducerile ei mimeografiate din presa dizidentă poloneză...

Pînă cînd într-o noapte nu a mai apărut la cafenea. Şuşoteli despre parazitism, despre activitatea anti-sovietică, despre ororile chimicale ce aşteptau în *psikushka*...

Korolev începu să tremure. Se şterse pe faţă şi îşi dădu seama că e plină de sudoare. Îşi dădu jos căştile.

Trecuseră cincizeci de ani... şi totuşi îi era dintr-odată frică, intens. Nu-şi putea aminti să fi fost vreodată atît de înspăimîntat, nici măcar în timpul exploziei care îi zdrobise şoldul. Se scutură violent. Luminile. Luminile din Salyut erau prea puternice, dar nu voia să se ducă la întrerupătoare. O acţiune simplă, pe care o executa cu regularitate, şi totuşi... Întrerupătoarele şi cablurile lor izolate erau cumva ameninţătoare. Privi dezorientat. Micul model cu roţi dinţate al unui vehicul lunar Lunohod, cu roţile Velcro agăţîndu-se de peretele curbat, părea să se ghemuiască acolo ca un lucru viu,

postat în aşteptare. Ochii pionierilor spaţiali sovietici din portretele oficiale erau fixaţi în ochii lui cu dispreţ.

Coniacul. Anii în imponderabilitate îi deformaseră metabolismul. Nu mai era bărbatul care fusese. Dar încerca să rămînă calm, să facă faţă. Dacă vomita, toţi ar fi rîs cu siguranţă de el...

Cineva ciocăni la intrarea muzeului, şi tresări. Nikita Instalatorul, omul bun la toate al Kosmogradului, execută un plonjeu perfect cu încetinitorul prin trapa deschisă. Tînărul inginer civil părea nervos. Korolev se simţi intimidat.

— Te-ai trezit devreme, Instalatorule, zise el, sperînd la o faţadă de normalitate.

— Scurgeri minore în Delta Trei, se încruntă Instalatorul. Înţelegi japoneza?

Scoase o casetă dintr-unul dintre nenumăratele buzunare umflate de pe vesta lui de muncă pătată şi o agită în faţa lui Korolev. Purta Levi's atent spălaţi şi Adidaşi orginiali tociţi.

— Am accesat asta azi-noapte.

Korolev dădu înapoi de parcă caseta ar fi fost o armă.

— Nu, japoneză nu.

Modestia din propria-i voce îl făcu să tresară.

— Numai engleza şi poloneza.

Simţea cum roşeşte. Instalatorul îi era prieten; îl cunoştea pe Instalator şi avea încredere în el, dar...

— Eşti bine, colonele?

Instalatorul băgă caseta şi deschise un program de lexicon tastînd cu degete îndemînatice, bătătorite.

— Arăţi de parcă tocmai ai mîncat un gîndac. Vreau să auzi asta.

Korolev privi neliniştit cum caseta pîlpîi într-o reclamă la mănuşi de baseball. Titrările în chirilice ale lexiconului treceau pe ecran pe măsură ce o voce turuia frenetic în japoneză. O a doua reclamă apăru: o fată extraordinar de frumoasă, într-o rochie de seară neagră, pilota un funigel franţuzesc superuşor în soarele strălucitor, ridicîndu-se deasupra Marelui Zid Chinezesc.

— Vin ştirile, zise Instalatorul, muşcîndu-şi o pieliţă de la deget.

Korolev se holba nerăbdător în timp ce traducerea trecea peste faţa prezentatorului japonez.

UN GRUP DE DEZARMARE AMERICAN PRETINDE...

PPREGĂTIRI LA COSMODROMUL BAIKONUR... DOVEDESC CĂ RUŞII SÎNT ÎN SFÎRŞIT GATA... SĂ RENUNŢE LA STAŢIA SPAŢIALĂ ÎNARMATĂ COMIC CITY...

— Cosmic, zise Instalatorul. Scăpare în lexicon.

CONSTRUITĂ LA CUMPĂNA DINTRE SECOLE DREPT CAP DE POD CĂTRE SPAŢIU... PROIECT AMBIŢIOS DETURNAT DE NEREUŞITA MINERITULUI PE LUNĂ... STAŢIA SCUMPĂ DEPĂŞITĂ DE FABRICILE NOASTRE ORBITALE FĂRĂ ECHIPAJ... CRISTALE, SEMICONDUCTOARE ŞI MEDICAMENTE PURE...

— Ai dracu' de îngîmfaţi, pufni Instalatorul. Îţi zic eu, e nenorocitul nostru de kaghebist, Efremov. E mîna lui aici.

DEFICITUL COMERCIAL SOVIETIC OSCILEAZĂ... DEZAPROBAREA POPULAŢIEI FAŢĂ DE EFORTUL SPAŢIAL... DECIZII RECENTE DIN PARTEA BIROULUI POLITIC ŞI AL SECRETARIATULUI COMITETULUI CENTRAL...

— Ne închid!

Chipul Instalatorului se contorsionă de furie.

Korolev se întoarse de la ecran, tremurînd incontrolabil. Dintr-o dată lacrimi i se dezlipiră de pe gene în stropi în cădere liberă.

— Lasă-mă în pace! N-am ce să fac!

— Ce s-a întîmplat, colonele?

Instalatorul îl apucă de umeri.

— Priveşte-mă în faţă.

Ochii i se măriră.

— Cineva ţi-a dat o doză din Frică!

— Pleacă, imploră Korolev.

— Spionul ăla nenorocit! Ce ţi-a dat? Pastile? O injecţie?

Korolev tremura.

— Am băut ceva...

— Ţi-a dat Frica! Ţie, unui bătrîn bolnav! O să-i sparg faţa!

Instalatorul ridică genunchii, făcu un salt pe spate, izbi cu picioarele într-un mîner de deasupra şi se catapultă afară din cameră.

— Stai! Instalatorule?

Dar Instalatorul ţîşnise prin sfera de andocare ca o veveriţă, dispărînd pe coridor, iar acum Korolev simţea că nu poate suporta să fie singur. În depărtare auzea ecourile metalice ale unor ţipete de furie.

Tremurînd, închise ochii şi aşteptă pe cineva care să-l

ajute.

Îi ceruse ofiţerului psihiatru Bîcikov să-l ajute să se îmbrace în vechea lui uniformă, cea cu Steaua Ordinului Ţiolkovsky cusută deasupra buzunarului stîng de la piept. Bocancii negri din vinilin cu căptuşeală groasă, cu tălpile lor Velcro, nu mai veneau pe picioarele lui contorsionate. Aşa că rămase în picioarele goale.

Injecţia lui Bîcikov îl trezise într-o oră, lăsîndu-l cînd deprimat, cînd furios. Acum aştepta în muzeu după Efremov, pe care îl chemase.

Casa lui se chema Muzeul Victoriei Sovietice în Spaţiu, şi în timp ce furia îi păli din nou pentru a fi înlocuită de o detaşare străveche, avu senzaţia foarte acută că nu e decît încă unul dintre exponate. Privi întunecat portretele cu ramă de aur ale marilor vizionari ai spaţiului, chipurile lui Ţiolkovsky, Rînin, Tupolev. Sub ele, în rame ceva mai mici, erau portretele lui Verne, Goddard şi O'Neill.

Uneori îşi imaginase, în momentele de extremă despresie, că poate observa o aceeaşi stranietate în ochii lor. Era simplă nebunie, cum credea cîte o dată în stările lui cele mai cinice? Sau intuia o manifestare subtilă a unei forţe ciudate, dezechilibrate – o forţă care ar putea fi, bănuia el, evoluţia umană în acţiune?

Odată, şi doar o dată, Korolev văzuse privirea aia în propriii lui ochi – în ziua în care păşise pe pămîntul Bazinului Coprates. Soarele marţian, lucind în viziera căştii, îi arătase reflecţia a doi ochi ficşi, necunoscuţi – fără temeri, şi totuşi hotărîţi – şi şocul tăcut, secret, realiză acum, fusese cel mai memorabil, cel mai transcendental moment al vieţii lui.

Deasupra portretelor era montată o pictură hidoasă care înfăţişa aterizarea în culori inerte ca borşul şi piftia. Peisajul marţian era redus la kitsch-ul idealist al realismului socialist sovietic. Artistul atribuise siluetei în costum spaţial de sub modul toată vulgaritatea profund sinceră a stilului oficial.

Simţindu-se întinat, aştepta să ajungă Efremov, kaghebistul, ofiţerul politic al Kosmogradului.

Cînd Efremov ajunse în sfîrşit în Salyut, Korolev îi remarcă buza spartă şi vînătăile proaspete de pe gît. Efremov purta un costum spaţial Kansai albastru, din mătase japoneză, şi pantofi

italieni stilaţi. Tuşi politicos.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel.

Korolev privi fix. Permise tăcerii să se prelungească.

— Efremov, zise el grav, sînt nemulţumit de tine.

Efremov se înroşi, dar nu-şi mută privirea.

— Să vorbim sincer, colonele. Ca de la rus la rus. Nu-ţi era, desigur, pregătită ţie.

— Frica, Efremov?

— Beta-carbolinul, da. Dacă n-ai fi fost părtaş la acţiunile lor antisociale, dacă nu le-ai fi acceptat mita, nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Deci sînt un peşte, Efremov? Un peşte şi un beţiv? Tu eşti un încornorat, un bişniţar şi un turnător. Ţi-o zic, adăugă el, ca de la rus la rus.

Acum faţa Kaghebistului luă masca oficială a dreptăţii prietenoase şi fără griji.

— Dar zi-mi, Efremov, ce eşti tu de fapt? Ce ai făcut tu de cînd ai venit pe Kosmograd? Ştim că or să desfiinţeze complexul. Ce îi aşteaptă pe cei din echipajul civil cînd se întorc pe Baikonur? Procese de corupţie?

— O să fie un interogatoriu, cu siguranţă. În anumite cazuri ar putea fi şi spitalizări. Încerci să sugerezi, colonele, că Uniunea Sovietică este cumva de vină pentru nereuşita Kosmogradului?

Korolev nu zicea nimic.

— Kosmogradul a fost un vis, colonele. Un vis care a eşuat. Ca şi spaţiul, colonele. Nu avem ce căuta aici. Avem o întreagă lume de pus în ordine. Moscova e cea mai mare putere globală din istoria omenirii. Nu trebuie să ne dăm voie să pierdem perspectiva globală.

— Crezi că noi, cosmonauţii, putem fi daţi la o parte aşa uşor? Sîntem o elită, o elită tehnică, cu pregătire superioară.

— O minoritate, colonele, o minoritate a cărei vreme a trecut. Cu ce contribuiţi, în afară de maldăre de gunoi otrăvitor american? Echipajul de aici trebuia să fie de muncitori, nu de bişniţari plini de ei care fac trafic cu jazz şi pornografie de pe satelit.

Chipul lui Efremov era calm, nemişcat.

— Echipajul o să se întoarcă pe Baikonur. Armele pot fi controlate de la sol. Voi, desigur, o să rămîneţi, şi o să fie

cosmonauţi oaspeţi: africani, sud-americani. Spaţiul încă mai are un dram din vechiul prestigiu, pentru oamenii ăştia.

Korolev strînse din dinţi.

— Ce ai făcut cu băiatul?

— Instalatorul tău? se încruntă ofiţerul politic. A atacat un ofiţer al Securităţii de Stat. O să rămînă sub pază pînă îl putem duce pe Baikonur.

Korolev avu o tentativă de rîs neplăcut.

— Dă-i drumul. O să ai prea multe necazuri tu însuţi ca să mai lansezi acuzaţii. O să vorbesc personal cu mareşalul Gubarev. Gradul meu aici o fi doar onorific, dar îmi păstrez o anumită influenţă.

Kaghebistul dădu din umeri.

— Echipajul de la arme are ordine de pe Baikonur să ţină modulul de comunicaţii sub cheie. Cariera le depinde de asta. N-o să trimiţi nici un mesaj.

— Legea marţială, deci?

— Nu sîntem în Kabul, colonele. Sînt vremuri grele pentru noi toţi. Tu ai autoritatea morală aici; ar trebui să încerci să dai un exemplu. Melodrama e ultimul lucru de care avem nevoie.

— Vom vedea, zise Korolev.

Kosmogradul ieşi din umbra Pămîntului în lumina solară brută. Pereţii Salyut-ului lui Korolev pocneau şi scîrţîiau ca un sac cu sticle. Hublourile, gîndi Korolev absent, plimbîndu-şi degetele pe venele sparte de la tîmplă, au fost mereu primele care se sparg.

Tînărul Grîşkin părea să gîndească la fel. Scoase un tub de chit dintr-un buzunar de la gleznă şi începu să inspecteze etanşarea din jurul hubloului. Era asistentul Instalatorului şi cel mai bun prieten al acestuia.

— Acum va trebui să votăm, zise Korolev plictisit.

Unsprezece din cei douăzeci şi patru de membri ai echipajului civil acceptaseră să participe la întrunire, doisprezece, dacă se număra şi pe el însuşi. Însemna că mai rămîn alţi treisprezece, care fie nu sînt dispuşi să rişte implicarea, fie erau direct ostili ideii unei greve. Efremov şi echipajul de şase oameni de la arme aduceau numărul absenţilor la douăzeci.

— Am discutat revendicările. Toţi cei ce sînt de acord cu

lista aşa cum arată...

Ridică mîna lui bună. Alţi trei ridicară şi ei mîinile. Grîşkin, ocupat cu hubloul, ridică piciorul. Korolev oftă.

— Sîntem oricum destul de puţini. Ar fi bine să avem unanimitate. Să auzim obiecţiile.

— Termenul *custodie militară*, zise un tehnician biolog pe nume Korovkin, ar putea fi răstălmăcit în aşa fel încît să presupună că armata, şi nu criminalul Efremov, e responsabilă de situaţie.

Omul părea vizibil incomodat.

— Simpatizăm, altfel, dar nu vom semna. Sîntem membri de Partid.

Părea pe cale să adauge ceva, dar tăcu.

— Mama mea, zise încet soţia lui, a fost evreică.

Korolev încuviinţă din cap, dar nu zise nimic.

— Nu e decît prostie ucigaşă, zise Gluşko, botanistul.

Nici el, nici soţia lui nu votaseră.

— Nebunie. Kosmogradul s-a terminat, ştim cu toţii, şi cu cît mai devreme acasă cu atît mai bine. Ce a fost locul ăsta altceva decît o închisoare?

Imponderabilitatea nu se potrivea cu metabolismul lui; în lipsa gravitaţiei, sîngele tindea să i se congestioneze în faţă şi gît, făcîndu-l să semene cu unul dintre dovlecii lui pentru experimente.

— Eşti botanist, Vasili, zise sec soţia lui, în timp ce eu, o să-ţi amintesc, sînt pilot de Soyuz. Cariera ta nu e ameninţată.

— *Nu* o să susţin idioţenia asta!

Gluşko dădu un şut sălbatic în batardou, şi fu propulsat afară din cameră. Soţia lui îl urmă, plîngîndu-se amar pe un ton jos şi enervant pe care membrii echipajului învăţaseră să-l folosească în certurile personale.

— Cinci sînt dispuşi să semneze, zise Korolev, dintr-un echipaj civil de douăzeci şi patru.

— Şase, zise Tatiana, celălalt pilot de Soyuz, cu părul negru prins la spate cu o bandă împletită din plasă verde de nailon.

— Uiţi de Instalator.

— Baloanele solare! ţipă Grîşkin, arătînd spre pămînt. Priviţi!

Kosmogradul era acum deasupra coastei Californiei;

maluri curate, cîmpuri de un verde intens, oraşe largi în putrefacţie ale căror nume răsunau cu o magie ciudată. Mult deasupra unui rînd de stratocumulus pluteau cinci baloane solare, sfere-oglindă geodezice prinse cu cabluri de curent; fuseseră un substitut pentru un măreţ plan al Americii de a construi sateliţi pentru energia solară. Chestiile funcţionau, presupuse Korolev, întrucît de zece ani le privea cum se înmulţesc.

— Şi se zice că locuiesc oameni în chestiile alea?

Ofiţerul de sistem Stolko i se alăturase lui Grîşkin la hublou.

Korolev îşi amintea entuziasmul penibil al schemelor energetice ciudate americane din zorii Tratatului de la Viena. Cu Uniunea Sovietică deţinînd controlul direct al petrolului în lume, americanii păruseră dispuşi să încerce orice. Apoi accidentul atomic din Kansas îi făcuse să stea definitiv departe de energia nucleară. Pentru mai mult de treizeci de ani, au alunecat lent în izolaţionism şi declin industrial. *În spaţiu,* gîndi el cu regret, *ar fi trebuit să se ducă în spaţiu.* Nu înţelesese niciodată paralizia stranie a voinţei care păruse a pune stăpînire pe strălucitele lor eforturi timpurii. Sau poate că era doar un eşec al imaginaţiei, al viziunii. *Vedeţi voi, americanilor,* zise el în gînd, *chiar ar fi trebuit să încercaţi să treceţi de partea noastră, aici, în viitorul nostru glorios. Aici, în Kosmograd.*

— Cine ar vrea să locuiască în aşa ceva? întrebă Stoiko, dîndu-i lui Grîşkin un pumn în umăr şi rîzînd cu energia tăcută a disperării.

— Glumeşti, zise Efremov. Şi-aşa avem destule probleme.

— Nu e de glumit, ofiţer Efremov, şi astea ne sînt revendicările.

Cei cinci dizidenţi se înghesuiseră în Slayut-ul pe care bărbatul îl împărţea cu Valentina, încolţindu-l cu spatele la ecranul din fund. Ecranul era decorat cu un portret meticulos pictat cu aerograful al Primului Ministru, care făcea cu mîna din spatele unui tractor. Valentina, ştia Korolev, era acum în muzeu cu Romanenko, făcînd hamurile să scîrţîie. Korolev se întreba cum reuşeşte Romanenko să sară cu asemenea regularitate turele în camera armelor.

Efremov ridică din umeri. Privi lista cu revendicări.

— Instalatorul trebuie să rămînă în arest. Am ordine directe. Cît despre restul documentului...

— Te faci vinovat de uz neautorizat de medicamente psihiatrice! strigă Grîşkin.

— Asta a fost o problemă personală, zise calm Efremov.

— O infracţiune, zise Tatiana.

— Pilot Tatiana, amîndoi ştim că Grîşkin, aici de faţă, este cel mai activ pirat de *samizdate* de pe staţie. Sîntem cu toţii infractori, nu pricepi? Asta e frumuseţea sistemului nostru, nu?

Zîmbetul lui strîmb, neaşteptat, fu şocant de cinic.

— Kosmogradul nu e Potemkin, iar voi nu sînteţi revoluţionari. Şi *revendicaţi* să luaţi legătura cu Mareşalul Gubarev? E în arest pe Baikonur. Şi *revendicaţi* să luaţi legătura cu ministrul tehnologiei? Ministrul conduce epurarea.

Cu un gest decisiv, rupse hîrtia în bucăţi, fragmente de foiţe galbene împrăştiindu-se în cădere liberă ca nişte fluturi, cu încetinitorul.

În cea de-a noua zi a grevei, Korolev se întîlni cu Grîşkin şi Stoiko în Salyut-ul pe care Grîşkin îl împărţise cîndva cu Instalatorul.

Timp de patruzeci de ani locuitorii Kosmogradului duseseră un război antiseptic contra mucegaiului şi altor ciuperci. Praful, grăsimea şi vaporii nu se aşezau în imponderabilitate, iar sporii pîndeau oriunde – în căptuşeală, în haine, în sistemul de ventilaţie. În atmosfera caldă, umedă, de vas Petri, se răspîndeau ca petele de ulei. Acum era un miros de putregai uscat în aer, acoperit de un iz rău-prevestitor de izolaţie arsă.

Somnul lui Korolev fusese întrerupt de izbitura seacă a plecării unui modul Soyuz. Gluşko şi soţia lui, presupunea. În ultimele patruzeci şi opt de ore, Efremov supraveghease evacuarea membrilor echipajului care refuzaseră să ia parte la grevă. Echipajul de la arme rămăsese în camera armelor şi în inelul cazărmii, unde încă îl ţineau pe Nikita Instalatorul.

Salyut-ul lui Grîşkin devenise cartierul general al grevei. Nici unul dintre ei nu se bărbierise, şi Stoiko luase o infecţie cu stafilococi care i se răspîndea pe antebraţe în erupţii furioase. Înconjuraţi de frumuseţile comerciale ale televiziunii americane, semănau cu un trio degenerat de actori porno. Luminile erau

slabe; Kosmogradul mergea cu jumătate din energie.

— Cu restul plecaţi, zise Stoiko, mîna ne e mai puternică.

Grîşkin oftă. Nările îi erau festonate cu fîşii albe de bumbac chirurgical. Era convins că Efremov o să încerce să spargă greva cu aerosoli pe bază de beta-carbolin. Dopurile de bumbac erau numai unul dintre simptomele nivelului general de stres şi paranoia. Înainte ca ordinul de evacuare să vină de pe Baikonur, unul dintre tehnicieni se apucase să pună *Uvertura* lui Ceaikovsky din 1812 la un volum zguduitor, ore în şir. Iar Gluşko îşi alergase nevasta, dezbrăcată, vînătă, ţipînd, în susul şi în josul Kosmogradului. Stoiko accesase fişierele kaghebistului şi dosarul psihiatric al lui Bîcikov; metri de hîrtie galbenă de imprimantă se ondulau pe coridoare în spirale moi, vălurite de curentul ventilatoarelor. Romanenko reuşise să trimită un mesaj din inelul cazărmii, comunicînd că Instalatorul a încercat să se spînzure – în imponderabilitate, legîndu-şi cabluri utilitare elastice de gît şi de glezne.

— Gîndiţi-vă ce o să ne facă mărturia lor la sol, bălmăji Grîşkin. Nici de proces n-o să avem parte. Direct în *psikushka.*

Porecla sinistră a spitalelor politice părea să-l galvanizeze de groază pe băiat. Korolev ciuguli apatic dintr-o budincă vîscoasă de chlorella.

Stoiko apucă un sul de hîrtie plutitoare şi citi cu voce tare:

— Paranoia cu tendinţe de supraestimare a ideilor! Fantezii revizioniste ostile sistemului social!

Mototoli hîrtia.

— Dacă am putea pune mîna pe modulul de comunicaţii, ne-am putea lega la un satelit american ca să le aruncăm totul în poală. Poate asta ar arăta Moscovei ceva despre nivelul nostru de ostilitate!

Korolev extrase o muscă de fructe eşuată din budinca de alge. Cele două perechi de aripi şi toracele bifurcat erau mărturia tăcută a nivelurilor înalte de radiaţie de pe Kosmograd. Insectele scăpaseră din vreun experiment uitat; generaţii întregi infestaseră staţia zeci de ani.

— Nu-i interesăm pe americani, zise Korolev. Moscova nu mai poate fi pusă în dificultate de asemena revelaţii.

— Mai puţin atunci cînd trebuie să vină transporturile de grîu, zise Grîşkin.

— America are nevoie să vîndă la fel de mult cum avem

noi nevoie să cumpărăm.

Korolev băgă cu îndîrjire încă o lingură de chlorella în gură, mestecă mecanic şi înghiţi.

— Americanii n-ar putea ajunge la noi nici dacă ar vrea. Canaveral e în ruine.

— Ni se duce combustibilul, zise Stoiko.

— Putem să luăm de la modulele rămase, zise Korolev.

— Atunci cum dracu' ne întoarcem *jos?*

Lui Grîşkin îi tremurau pumnii.

— Pînă şi în Siberia sînt copaci, copaci; cer! La dracu' cu el! Să se rupă în bucăţi! Să se rupă şi să ardă!

Budinca lui Korolev se împrăştie pe batardou.

— Iisuse, zise Grîşkin. Îmi cer scuze, colonele. Ştiu că tu nu te poţi întoarce.

Cînd intră în muzeu o găsi pe tovarăşa pilot Tatiana suspendată în faţa acelei odioase picturi cu Asolizarea pe Marte, genele licărindu-i de lacrimi. Cînd intră el, le şterse.

— Ştii, colonele, că au un bust al tău la Baikonur? Din bronz. Treceam pe lîngă el în drum spre sala de discursuri.

Era roşie în jurul ochilor, de nesomn.

— Mereu busturi. Academicienilor le trebuie.

Zîmbi şi o luă de mînă.

— Cum a fost, în ziua aia?

Ea încă se uita la tablou.

— De-abia îmi mai amintesc. Am văzut casetele atît de des că acum îmi amintesc ce e pe ele. Amintirile mele de pe Marte sînt ale oricărui copil de şcoală.

Îi zîmbi iar.

— Dar nu a fost ca în tabloul ăsta prost. De asta sînt sigur.

— De ce au luat-o lucrurile aşa, colonele? De ce se termină acum? Cînd eram mică am văzut totul la televizor. Viitorul nostru în spaţiu era veşnic.

— Poate americanii au avut dreptate. Japonezii au trimis maşinării, roboţi care să le construiască fabricile orbitale. Mineritul lunar a dat greş, pentru noi, dar ne-am gîndit că o să avem măcar o staţie de cercetare permanentă, de orice fel... Toată treaba a fost o chestie de cît îi ţin banii. De oameni care stau la birouri şi iau decizii.

— Atunci iată ultima lor decizie legată de Kosmograd.

Îi dădu o bucată împăturită de hîrtie.

— Am găsit asta în listarea ordinelor lui Efremov de la Moscova. O să lase orbita staţiei să se piardă în următoarele trei luni.

Dintr-o dată se găsi privind fix pictura pe care o ura.

— Acum nu prea mai contează, se auzi pe el însuşi spunînd.

Apoi ea plînse amar, apăsîndu-şi faţa de umărul lui stîng schilodit.

— Dar am un plan, Tatiana, zise el, mîngîindu-i părul. Trebuie să mă asculţi.

Privi faţa Rolexului vechi. Erau deasupra Siberiei de est. Îşi aminti cînd îi fusese înmînat ceasul de către ambasadorul Elveţiei, într-o enormă sală boltită din Palatul Kremlinului.

Era timpul să înceapă.

Pluti afară din Salyut-ul lui în sfera de andocare, dînd la o parte o fîşie de hîrtie care încerca să i se înfăşoare în jurul capului.

Încă putea să lucreze eficient şi rapid cu mîna lui bună. Zîmbea în timp ce scoase o sticlă mare cu oxigen din hamurile de plasă. Sprijindu-se într-un mîner, aruncă sticla de-a lungul sferei cu toată puterea. Ricoşă inofensiv, cu un clinchet aspru. Se duse după ea, o prinse, o aruncă iar.

Apoi apăsă alarma de decompresie.

Praful sări de pe difuzoare cînd claxonul începu să se vaiete. Declanşate de alarmă, ecluzele de andocare se închiseră etanş cu un şuierat hidraulic. Urechile lui Korolev pocneau. Strănută, apoi se duse din nou după sticlă.

Luminile se aprinseră la putere maximă, apoi se stinseră. Zîmbi în întuneric, bîjbîind după sticla de metal. Stoiko provocase o cădere generală a sistemelor. Nu fusese greu. Băncile de date erau deja încîlcite pînă în pragul colapsului cu transmisiuni TV piratate.

— Adevărata marfă brută, mormăi el, izbind sticla de zid.

Luminile se aprinseră clipind slab cînd se activară rezervele de urgenţă.

Începu să-l doară umărul. Cu stoicism, continuă să izbească, amintindu-şi sunetul provocat de o explozie adevărată. Trebuia să fie credibil. Trebuia să-l păcălească pe

Efremov şi pe cei de la arme.

Cu un icnet, roata manuală a uneia dintre trape începu să se învîrtă. Se deschise cu zgomot, într-un tîrziu, şi Tatiana privi înăuntru, rînjind timid.

— Instalatorul e liber? întrebă el, dînd drumul sticlei.

— Stoiko şi Umansky discută cu paznicul.

Îşi izbi palma deschisă cu pumnul.

— Grîşkin pregăteşte modulele.

O urmă pînă la trecerea în următoarea sferă de andocare. Stoiko îl ajuta pe Instalator să treacă prin trapa care venea de la inelul cazărmii. Instalatorul era desculţ, cu faţa verzuie sub o barbă crescută neîngrijit. Meteorologul Umansky îi urma, trăgînd trupul inert al unui soldat.

— Cum o mai duci, Instalatorule? întrebă Korolev.

— Tremur. M-au ţinut pe Frică. Nu în doze mari, dar... şi am crezut că a fost explozie pe bune!

Grîşkin pluti afară din modulul Soyuz de lîngă Korolev, urmat de o grămadă de scule şi instrumente de măsură înşirate pe un fir de nailon.

— Verifică toţi. Căderea sistemelor i-a lăsat pe automat. Le-am aranjat sistemul de comunicaţii cu o şurubelniţă, deci n-au cum să preia comanda de la sol. Cum o mai duci, scumpe Nikita? îl întrebă pe Instalator. O să cazi de-a dreptul, în China centrală.

Instalatorul se strîmbă, se scutură şi tremură.

— Nu ştiu chineza.

Stoiko îi dădu un sul de hîrtie de imprimantă.

— E în mandarina fonetică. „Vreau să cer azil. Duceţi-mă la cea mai apropiată ambasadă japoneză.

Instalatorul rînji şi îşi trecu degetele prin claia de păr năclăit de sudoare.

— Şi cu voi, ceilalţi, cum rămîne? întrebă el.

— Crezi că facem asta numai pentru binele tău?

Tatiana se strîmbă la el.

— Asigură-te că agenţiile chinezeşti de ştiri primesc restul sulului, Instalatorule. Fiecare dintre noi are o copie. O să avem grijă ca întreaga lume să ştie ce vrea Uniunea Sovietică să-i facă Colonelului Iuri Vasilevici Korolev, primul om pe Marte!

Îi trimise o bezea Instalatorului.

— Şi cum rămîne cu Filipcenko al nostru? întrebă

Umansky.

Cîteva sfere de sînge congelat trecură curb pe lîngă obrazul soldatului inconştient.

— De ce nu-l iei pe amărît cu tine? zise Korolev.

— Vino, atunci, căcatule, zise Instalatorul, apucînd centura lui Filipcenko şi trîntindu-l prin trapa Soyuz-ului. Eu, Nikita Instalatorul, îţi voi face cel mai mare favor din toată viaţa ta de nimic.

Korolev privi cum Stoiko şi Grîşkin închid trapa în urma lor.

— Unde sînt Romanenko şi Valentina? întrebă Korolev, uitîndu-se din nou la ceas.

— Aici, colonelul meu, zise Valentina, părul blond plutindu-i în jurul feţei în dreptul trapei unui alt Soyuz. L-am inaugurat pe ăsta.

Chicoti.

— Aveţi timp de asta în Tokyo, se oţărî Korolev. O să fie decolări la Vladivostok şi Hanoi în cîteva minute.

Braţul gol, musculos al lui Romanenko apăru şi o trase înapoi în modul. Stoiko şi Grîşkin închiseră trapa.

Kosmogradul bubui sec cînd Instalatorul şi inconştientul Filipcenko se desprinseră. Încă o bubuitură şi amanţii erau şi ei plecaţi.

— Vino, prietene Umansky, zise Stoiko. Şi la revedere, colonele.

Cei doi se îndreptară în lungul coridorului.

— Vin cu tine, îi zise Grîşkin Tatianei, rînjind. Eşti pilot, pînă una alta.

— Nu, zise ea. Singur. O să împărţim treaba. Te descurci pe automat. Numai să nu atingi nimic de pe pupitru.

Korolev o privi cum îl ajută pe Grîşkin să intre în ultimul Soyuz al sferei de andocare.

— O să te iau să dansăm, Tatiana, zise Grîşkin. În Tokyo.

Ea închise trapa. Încă un boom şi Stoiko şi Umansky fură aruncaţi de la următoarea sferă de andocare.

— Pleacă acum, Tatiana, zise Korolev. Grăbeşte-te. Nu vreau să te doboare deasupra apelor internaţionale.

— Asta te-ar lăsa singur aici, colonele, singur cu duşmanii noştri.

— Cînd pleci tu, o să plece şi ei, zise. Şi depind de popularitatea ta ca să-i fac pe cei de la Kremlin să mă ţină viu

aici, de jenă.

— Şi ce-o să le zic în Tokyo, colonele? Ai un mesaj de transmis lumii?

— Zi-le... – şi toate clişeele i se îngrămădiră în cap cu o dreptate absolută care îl făcu să-i vină să rîdă isteric: *Un pas mic... venim cu pace... muncitori ai lumii* – Trebuie să le spui că am nevoie de asta, zise el, ciupindu-şi încheietura micşorată, pînă în oase.

Ea îl îmbrăţişă şi plecă, plutind.

Aştepta singur în sfera de andocare. Tăcerea îi zgîria nervii; căderea sistemelor dezactivase ventilaţia, cu al cărei şuierat trăise douăzeci de ani. Într-un tîrziu auzi Soyuz-ul Tatianei detaşîndu-se.

Pe coridor venea cineva. Era Efremov, mişcîndu-se neîndemînatic într-un costum spaţial. Korolev zîmbi.

Efremov purta masca lui oficială, inexpresivă, în spatele vizierei Lexan, însă evită să privească în ochii lui Korolev cînd trecu. Se îndrepta spre camera armelor.

Claxonul anunţa trecerea staţiei pe alarmă maximă de luptă.

— Nu! urlă Korolev.

Trapa camerei armelor era deschisă cînd ajunse Korolev. Înăuntru, soldaţii se mişcau şocaţi într-un reflex galvanizat de antrenamentul constant, fixînd hamurile largi ale scaunelor de la console pe piepturile costumelor lor umflate.

— Nu faceţi asta!

Korolev înotă pînă în camera armelor. Zgîrie materialul de acordeon al costumului lui Efremov. Unul dintre acceleratoare porni cu un şuierat sacadat. Pe un ecran de urmărire, colimatoare verzi fixau un punct roşu.

Efremov îşi dădu casca jos. Calm, fără nici o schimbare de expresie, îi întoarse lui Korolev un dos de cască.

— Opreşte-i! suspină Korolev.

Pereţii tremurară cînd un fascicul plecă în sunet de plesnitură de bici.

— Soţia ta, Efremov! E acolo!

— E afară, colonele.

Efremov apucă mîna beteagă a lui Korolev şi strînse.

— Afară.

Un pumn cu mănuşă îl izbi în piept.

Korolev izbea neajutorat în costumul spaţial dar fu aruncat pe coridor.

— Nici măcar eu, colonele, nu îndrăznesc să mă pun între Armata Roşie şi ordinele ei.

Efremov arăta bolnăvicios acum; masca se sfărîmase.

— Bine lucrat, zise. Aşteaptă aici pînă e gata.

Apoi Soyuz-ul Tatianei izbi instalaţia fasciculului şi inelul cazărmii. Într-o fracţiune de secundă de lumină solară brută, Korolev văzu camera armelor încreţindu-se şi sfărîmîndu-se ca o cutie de bere sub un bocanc; văzu bustul decapitat al unui soldat învîrtindu-se afară de sub o consolă; îl văzu pe Efremov încercînd să vorbească, părul curgîndu-i în sus cînd vidul îi smulse aerul din costum prin inelul expus al căştii. Două firicele fine de sînge se arcuiau din nările lui Korolev, vuietul pierderii de aer înlocuit de un vuiet mai puternic din capul lui. Ultimul lucru pe care îl auzi, înainte să nu mai audă nimic, fu trapa închizîndu-se cu zgomot.

Cînd se trezi, se trezi în întuneric, în pulsul agoniei din spatele ochilor, amintindu-şi vechi discursuri. Era un pericol la fel de mare ca explozia însăşi, azotul bolborosind prin sînge pentru a lovi cu o durere încinsă, schiloditoare...

Plămînii inspirară cu disperare vid. Presiunea îl umfla. Îşi putea simţi limba smulsă dintre buze. Lucrurile începură să îi pară foarte îndepărtate. Academice, pînă la urmă. Învîrti roata trapei dintr-un ciudat simţ de noblesse oblige, nimic mai mult. Efortul era obositor şi îşi dorea tare mult să se întoarcă în muzeul lui şi să doarmă.

Putea să repare fisurile cu chit, dar căderea sistemelor era dincolo de puterile lui. Avea grădina lui Gluşko. Cu legume şi alge, nu avea să moară de foame ori să se sufoce. Modulul de comunicaţii se dusese o dată cu camera armelor şi inelul cazărmii, smulse staţiei de impactul Soyuz-ului sinucigaş al Tatianei. Presupuse că izbitura afectase orbita Kosmogradului, dar nu avea cum să prezică ora întîlnirii ultime, incandescente, a staţiei cu atmosfera superioară. Acum era adesea bolnav şi se gîndea adesea că ar putea să moară înainte de ardere, ceea ce îl neliniştea.

Petrecu nenumărate ore proiectînd videoteca muzeului. O

îndeletnicire potrivită pentru Ultimul Om în Spaţiu, care fusese cîndva Primul Om pe Marte.

Devenise obsedat de icoana lui Gagarin, rulînd la nesfîrşit imaginile cu purici de la televiziune, din anii şaizeci, ştirile care ajungeau de fiecare dată la moartea cosmonautului. Aerul stătut al Kosmogradului era inundat de spiritele martirilor. Gagarin, primul echipaj de Salyut, americanii prăjiţi de vii în amărîtul lor de Apollo...

Adesea o visa pe Tatiana, privirea din ochii ei era ca privirea pe care şi-o imaginase în ochii portretelor din muzeu. Şi o dată se trezi, sau visă că se trezi, în Salyut-ul în care dormise ea, îmbrăcat în uniforma lui veche, cu o lampă de muncă pe baterii legată la frunte. De la distanţă mare, de parcă ar fi privit un jurnal de ştiri pe monitorul muzeului, se vedea pe el însuşi rupîndu-şi Steaua Ordinului Ţiolkovsky de la buzunar şi lipind-o pe certificatul ei de pilot.

Cînd auzi ciocănitul, ştia că trebuie să fie tot un vis.

Trapa muzeului se deschise uşor.

În lumina albăstrie, intermitentă a filmului vechi, văzu că femeia era negresă. Tirbuşoane lungi de păr împletit îi răsăreau ca nişte cobre în jurul capului. Purta ochelari de protecţie, o eşarfă de aviator, din mătase, răsucindu-se în spatele ei în cădere liberă.

— Andy, zise ea în engleză, ar fi bine să vezi asta!

Un bărbat mic, musculos, aproape chel şi purtînd numai un suspensor şi o centură cu scule, care atîrna, plutea în spatele ei şi privea înăuntru.

— E viu?

— Sigur că sînt viu, zise Korolev într-o engleză cu uşor accent.

Bărbatul pe nume Andy înotă pe deasupra capului ei.

— Eşti teafăr, amice?

Bicepsul drept îi era tatuat cu un balon geodezic deasupra unor fulgere încrucişate şi purta inscripţia SUNSPARK 15, UTAH.

— Nu aşteptam pe nimeni.

— Nici eu, zise Korolev, clipind.

— Am venit să locuim aici, zise femeia, plutind mai aproape.

— Sîntem din baloane. Vagabonzi, cred că ai putea spune. Am auzit că locul ar fi gol. Ştii că orbita chestiei ăsteia e pe

ducă?

Omul execută un salt neîndemînatic în aer, sculele zăngănindu-i la centură.

— Imponderabilitatea asta e inadmisibilă.

— Doamne, zise femeia, pur şi simplu nu mă pot obişnui! E minunat. Ca paraşutismul, dar fără vînt.

Korolev îl privi pe bărbat, care avea aspectul stîngaci, nepăsător al cuiva născut cu beţia libertăţii.

— Dar nici măcar n-aveţi rampă de lansare, zise el.

— Rampă de lansare? zise bărbatul, rîzînd. Ce facem noi e să tragem motoarele alea auxiliare în surplus, pe cabluri, pînă la baloane, să le dăm drumul şi să le detonăm în aer.

— Nebunie curată, zise Korolev.

— Ne-a adus aici, corect?

Korolev încuviinţă. Dacă era un vis, era unul foarte ciudat.

— Sînt colonelul Iuri Vasilevici Korolev.

— Marte!

Femeia bătu din palme.

— Să vezi cînd or auzi copiii chestia asta.

Smulse micul model de vehicul lunar Lunohod de pe batardou şi începu să învîrtă cheiţa.

— Hei, zise bărbatul, am de lucru. Avem o grămadă de motoare afară. Trebuie să ridicăm chestia asta pînă nu începe să ia foc.

Ceva se izbi de fuselaj. Kosmogradul răsună la impact.

— E Tulsa, zise Andy, consultînd un ceas de mînă. La fix.

— Dar de ce?

Korolev scutură din cap, profund nedumerit.

— De ce aţi venit?

— Ţi-am zis. Ca să locuim aici. Putem să extindem chestia asta, poate chiar să mai construim. Au zis că n-am rezista să trăim în baloane, dar noi sîntem singurii care le pot face să meargă. A fost singura noastră şansă de a ajunge aici pe cont propriu. Cine ar vrea să trăiască aici de dragul vreunui guvern, al vreunui mahăr din armată, al unei mîini de conţopişti? Trebuie să *vrei* o frontieră – s-o vrei pînă în oase, corect?

Korolev zîmbi. Andy îi întoarse un rînjet.

— Am luat cablurile alea electrice şi ne-am tras pur şi simplu pînă sus. Şi cînd ajungi în vîrf – ei bine, ori faci saltul ăl’ mare, ori putrezeşti acolo.

Vocea îi urcă.

— Şi nu te uiţi înapoi, nu, să trăiţi! Am făcut saltul, şi aici rămînem!

Femeia reaşeză roţile Velcro ale modelului pe peretele curbat şi îi dădu drumul. O luă în lungul peretelui, desupra capetelor, bîzîind vesel.

— Nu e drăguţ? Copiilor o să le placă la nebunie.

Korolev privi în ochii lui Andy. Kosmogradul răsună iar, trimiţînd micul model Lunohod pe un nou traseu.

— Los Angeles-ul de est, zise femeia. În ăsta sînt copiii.

Îşi dădu jos ochelarii, şi Korolev îi văzu ochii lucind cu o nebunie minunată.

— Ei bine, zise Andy, zăngănind centura cu scule, ai chef să ne arăţi locul?

BRUCE STERLING şi LEWIS SHINER
MOZART CU OCHELARI-OGLINDĂ

Această fantezie nestăvilită cu călătorie în timp a izvorît din spiritul bucuros al camaraderiei Mişcării. Energia ei îndrăzneaţă şi satira politică agresivă sînt semne sigure ale unor scriitori care simt că au lucruri de spus: lucruri despre America, despre Lumea a Treia, despre „dezvoltare" şi „exploatare". Şi ceva de spus despre science fiction: că energia şi distracţia sînt drepturile lui din naştere.

Figura lui Wolfgang Amadeus Mozart pare a avea o rezonanţă aparte pentru această decadă, apărînd în filme, în piese de pe Broadway şi în clipuri rock, precum şi în SF. E un caz interesant de sincronizare culturală. Ceva îşi face de cap în anii '80. Şi sîntem băgaţi cu toţii în asta.

De pe dealul din nordul oraşului, Rice vedea Salzburg-ul secolului optsprezece întinzîndu-se sub el ca un prînz mîncat pe jumătate.

Uriaşe turnuri crăpate şi rezervoare umflate, bulbucate, făceau ruinele Catedralei Sf. Rupert să pară minuscule. Rice simţea, de sub frunzele unui stejar uscat, unde stătea el, izul petrochimic care îi era familiar.

Spectacolul brut îl încînta. Nu te înscriai într-un proiect de călătorie în timp, gîndi el, dacă nu aveai gustul lucrurilor neobişnuite. Precum staţia de pompare falică stînd la pîndă în piaţa centrală a mănăstirei, sau conductele ridicate, drepte ca nişte rigle, care despicau labirintul de străzi pietruite al Salzburg-ului. Un pic cam prea mult pentru oraş, poate, dar asta nu prea era vina lui Rice. Fasciculul temporal se focalizase aleatoriu în stratul de rocă de sub Salzburg, formînd o bulă expandabilă ce lega lumea asta de timpurile lui Rice.

Era prima dată cînd vedea complexul din afara gardurilor înalte din plasă de sîrmă. Timp de doi ani fusese ocupat pînă peste cap să facă rafinăria utilizabilă. Condusese echipe pe

toată globul, care astupau fisurile din baleniere Nantucket pentru a le folosi drept petroliere, sau pregătise instalatori locali să tragă conducte pînă în Sinai sau Golful Mexic.

Acum era, în sfîrşit, afară. Sutherland, legătura politică a companiei, îi avertizase să nu se ducă în oraş. Dar Rice nu înghiţea atitudinea ei. Cel mai mic fleac părea să o scoată din minţi pe Sutherland. Nu avea somn din cauza celor mai banale plîngeri locale. Petrecea ore întregi vorbindu-le „oamenilor de la porţi”, localnicii care aşteptau zi şi noapte în afara complexului de doi kilometri pătraţi, cerşind radiouri, nailon, o doză de penicilină.

Dă-o dracu', îşi zise Rice. Uzina era pornită şi depăşea standardele pentru care fusese concepută, iar lui Rice i se cuvenea o scurtă vacanţă. Aşa cum vedea el lucrurile, dacă cineva nu găsea ce să facă în Anul Domnului 1775, trebuie că era bătut în cap. Se ridică în picioare, ştergîndu-şi de pe mîini funinginea depusă de vînt cu o batistă.

O motoretă ţîşni în susul dealului către el, împleticindu-se nebuneşte. Motociclistul nu părea a putea să-şi ţină pantofii de bal îndoiţi, cu tocuri înalte, pe pedale, în timp ce căra un uriaş radio portabil sub braţul drept. Motoreta se opri clătinîndu-se, la o distanţă respectabilă, şi Rice recunoscu muzica de la casetofon: Simfonia A 40-a în Sol Minor.

Băiatul dădu mai încet cînd Rice se apropie de el.

— Bună seara, domnule director al uzinei, să trăiţi. Deranjez?

— Nu, e în regulă.

Rice aruncă o privire la freza de arici zbîrlit care înlocuise peruca demodată a băiatului. Îl văzuse pe puşti prin preajma porţilor; era un obişnuit al locului. Dar muzica făcuse ca altceva să prindă contur.

— Eşti Mozart, nu?

— Wolfgang Amadeus Mozart, la dispoziţia dumneavoastră.

— Să fiu al dracu'. Ştii ce e pe caseta aia?

— Are numele meu pe ea.

— Da. Tu ai compus-o. Sau ai fi compus-o, cred că ar fi mai bine zis. Peste vreo cincisprezece ani.

Mozart încuviinţă din cap.

— Sună aşa de frumos. Nu ştiu destulă engleză cît să vă

zic cum e să o aud.

La momentul ăsta deja majoritatea celorlalţi oameni de la poartă ar fi fost cu totul în beznă. Rice era uimit de tactul băiatului, ca să nu mai spună de cît de bine stăpînea engleza. Vocabularul nativ standard nu mergea mai departe de *radio, pastile* şi *fut.*

— Te îndrepţi înapoi spre oraş?

— Da, domnule director al uzinei, să trăiţi.

Puştiul avea ceva care-l impresiona pe Rice. Entuziasmul, lucirea din ochi. Şi, desigur, se întîmpla să fie unul dintre cei mai mari compozitori ai tuturor timpurilor.

— Lasă titlurile, zise Rice. Unde pot să mă duc şi eu să mă distrez un pic, pe-aici?

La început Sutherland nu-l vrusese pe Rice la întrevederea cu Jefferson. Dar Rice ştia ceva fizică temporală, iar Jefferson tot bătuse la cap personalul american cu întrebări despre găuri în timp şi lumi paralele.

Cît despre Rice, era încîntat de ocazia de a-l întîlni pe Thomas Jefferson, primul preşedinte al Statelor Unite. Nu-i plăcuse niciodată de George Washington, se bucura că legăturile omului cu Masoneria îl făcuseră să refuze să intre în guvernul american „fără de Dumnezeu” al companiei.

Rice se foia în costumul Dacron cît timp el şi Sutherland aşteptau în sala de şedinţe a Castelului Hohensalzburg, în care tocmai se instalase aerul condiţionat.

— Uitasem cît de alunecos cad costumele astea, zise el.

— Bine măcar, zise Sutherland, că n-ai luat nenorocita aia de pălărie azi.

Avionul VTOL din America întîrzia şi ea se tot uita la ceas.

— Tricornul meu? zise Rice. Nu-ţi place?

— E pălărie de mason, ce Dumnezeu!. E un simbol al reacţiunii anti-moderne.

Frontul de Eliberare Francmasonică era un alt coşmar al lui Sutherland, un grup politico-religios local care dăduse cîteva atacuri penibile la magistrală.

— Hai, las-o mai uşor, bine, Sutherland? Mi-a dat-o o fană de-ale lui Mozart. Theresa Maria Angela nu-ştiu-cum, o aristocrată dărîmată. O ard toţi la un loc în bomba lui din centru. Mi-a plăcut cum arată pălăria şi atîta tot.

— Mozart? Te-ai înhăitat cu el? Nu crezi că ar trebui să-l lăsăm în treaba lui? După tot ce i-am făcut?

— Ei, căcat, zise Rice. Sînt îndreptăţit. Am făcut pregătire doi ani cînd tu jucai touch football cu Robespierre şi Thomas Paine. Dau cîteva raite de noapte cu Wolfgang şi îmi sari în cap. Cum rămîne cu Parker? Nu te-am auzit să te plîngi că pune rock and roll la emisiunea lui din fiecare noapte. Se aude bubuind din toate tranzistoarele ieftine din oraş.

— E ofiţer de propagandă. Crede-mă, dacă aş putea să-l opresc aş face-o, dar Parker e un caz aparte. Are relaţii peste tot în *Realtime (Realtime – Timpul Real (lb. eng.)*

Îşi frecă obrazul.

— S-o lăsăm baltă, bine? Numai să încerci să fii politicos cu preşedintele Jefferson. I-a mers greu în ultimul timp.

Secretara lui Sutherland, o fostă doamnă de onoare Habsburgă, intră să anunţe sosirea avionului. Jefferson trecu nervos pe lîngă ea. Era înalt pentru un localnic, cu o coamă de păr roşu înflăcărat şi cei mai şmecheri ochi pe care-i văzuse Rice vreodată.

— Staţi jos, domnule preşedinte.

Sutherland făcu cu mîna spre capătul îndepărtat al mesei.

— Aţi dori nişte cafea sau nişte ceai?

Jefferson se încruntă.

— Poate nişte Madeira, zise. Dacă aveţi.

Sutherland dădu din cap către secretară, care privi o clipă fără să înţeleagă, apoi plecă grăbită.

— Cum a fost zborul? întrebă Sutherland.

— Aveţi nişte avioane excelente, zise Jefferson, după cum bine ştiţi.

Rice observă tremuratul subtil al mîinilor bărbatului; nu îi priise zborul.

— N-aş vrea decît să aveţi şi opţiuni politice la fel de avansate.

— Ştiţi că nu pot vorbi în numele angajatorilor mei, zise Sutherland. În ce mă priveşte, regret profund aspectele negre ale operaţiunilor noastre. Vom duce dorul Floridei.

Iritat, Rice se aplecă în faţă.

— Nu aţi venit aici pentru a discuta opţiuni, nu?

— Libertatea, domnule, zise Jefferson. Libertatea este problema.

Secretara se întoarse cu o sticlă de sherry cu o pojghiţă de praf şi o stivă de pahare din plastic transparent. Jefferson, cu mîinile tremurîndu-i deja vizibil, îşi puse un pahar şi dădu sticla înapoi. Chipul i se coloră la loc. Zise:

— Aţi făcut anumite promisiuni cînd ne-am unit forţele. Ne-aţi garantat libertate şi egalitate, şi libertatea de a fi fericiţi în felul nostru. Ce vedem în loc sînt maşinăriile dumneavoastră peste tot, bunurile ieftine pe care le produceţi şi care ispitesc poporul marii noastre patrii, minereurile şi operele noastre de artă dispărînd în fortăreţele dumneavoasttră pentru totdeauna!

Ultima replică îl făcuse pe Jefferson să se ridice în picioare.

Sutherland se făcu mică în scaunul ei.

— Binele comun cere o anumită perioadă de, uf, ajustări...

— Vai, te rog, Tom, sparse Rice tăcerea. Nu ne-am „unit forţele”, astea-s prostii. I-am dat afară pe englezi şi v-am băgat pe voi, şi voi aţi fost implicaţi bine de tot în asta. Apoi, că extragem petrol şi luăm cîteva tablouri n-are nici o legătură cu libertatea voastră. Nu ne interesează. Faceţi ce vreţi, numai să nu ne staţi în cale. Corect? Dacă voiam scandal, îi lăsam pe englezi la putere.

Jefferson se aşeză. Sutherland îi puse, umilă, încă un pahar, pe care îl bău dintr-o înghiţitură.

— Nu pot să vă înţeleg, zise. Pretindeţi că veniţi din viitor, şi totuşi sînteţi puşi pe distrugerea propriului trecut.

— Dar nu sîntem, zise Rice. E cam aşa: istoria e un copac, bine? Cînd te întorci şi te bagi în trecut, altă ramură a istoriei creşte din trunchi. Ei bine, lumea asta nu e decît una dintre ramurile alea.

— Deci, zise Jefferson, lumea asta – lumea mea – nu duce în viitorul tău.

— Exact, zise Rice.

— Şi asta îţi dă voie să calci totul în picioare aici după bunul plac! În timp ce lumea ta e sigură şi neatinsă!

Jefferson era iar în picioare.

— Găsesc ideea ca fiind monstruoasă dincolo de orice imaginaţie. Cum poţi fi părtaş la un asemenea despotism? N-ai nici urmă de simţăminte omeneşti?

— Vai, Doamne iartă-mă, zise Rice. Sigur că avem. Cum rămîne cu radiourile şi revistele şi medicamentele pe care le împărţim? Eu unul cred că ai multă îndrăzneală să vii aici cu

cicatricele de vărsat şi cămaşa nespălată şi cu toţi sclavii ăia pe care-i ai acasă şi să ne ţii predici despre a fi om.

— Rice? zise Sutherland.

Privirile lui Rice şi Jefferson se întîlniră. Jefferson se aşeză încet.

— Uite, zise Rice împăciuitor. Nu vrem să fim nerezonabili. Poate că lucrurile nu merg tocmai cum ţi le imaginaseşi, dar hei, asta-i viaţa, ştii? Ce vrei, *de fapt?* Maşini? Filme? Telefoane? Controlul naşterilor? Zi-le pe nume şi le ai.

Jefferson îşi apăsă coada ochilor cu degetele mari.

— Cuvintele tale nu înseamnă nimic pentru mine, domnule. Nu vreau... nu vreau decît să mă întorc acasă. În Monticello. Şi asta cît mai repede.

— E una dintre migrenele dumneavoastră, domnule preşedinte? întrebă Sutherland. V-am pregătit astea.

Împinse un flacon cu pilule pe masă, spre el.

— Ce sînt astea?

Sutherland ridică din umeri.

— O să vă simţiţi mai bine.

După ce plecă Jefferson, Rice aproape că aştepta o mustrare. În schimb, Sutherland zise:

— Pari a avea o încredere nemaipomenită în proiect.

— Hei, revino-ţi, zise Rice. Ţi-ai mîncat prea mult timp cu politicile astea. Crede-mă, e o vreme simplă, cu oameni simpli. Sigur, Jefferson fusese întrucîtva pus la punct, dar îşi revenea el. Relaxează-te!

Rice îl găsi pe Mozart ştergînd mese în sala mare de mese a Castelului Hohensalzburg. În blugii lui decoloraţi, geaca de camuflaj şi ochelarii-oglindă, aproape că ar fi putut trece drept un adolescent din timpul lui Rice.

— Wolfgang! îl strigă Rice. Cum e noua slujbă?

Mozart lăsă alături o stivă de farfurii şi îşi trecu mîinile peste părul tuns scurt.

— Wolf, zise el. Zi-mi Wolf, bine? Sună mai... modern, ştii? Altfel, da, chiar vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Casetele, cărţile de istorie, slujba asta – e aşa de minunat că sînt pur şi simplu pe aici.

Engleza lui, remarcă Rice, se îmbunătăţise remarcabil în ultimele trei săptămîni.

— Tot mai locuieşti în oraş?

— Da, dar am locul meu acum. Vii la cîntare disează?

— Sigur, zise Rice. De ce nu termini treaba pe aici, eu mă duc să mă schimb, şi dup-aia putem să mergem la un sachertorte, nu? Facem noapte albă.

Rice se îmbrăcă atent, purtînd o armură completă din zale pe sub haina de catifea, şi genunchere. Îşi umflă buzunarele de bunuri de consum care nu-i trebuiau şi se întîlni cu Mozart la o uşă din spate.

Paza fusese concentrată în jurul castelului şi reflectoare măturau cerul. Rice simţea o tensiune nouă în abandonul festiv al mulţimii urbane.

La fel ca toţi ceilalţi din timpul lui, era cu un cap mai înalt decît localnicii; pînă şi deghizat se simţea periculos de suspect.

Înăuntrul clubului Rice se topi în întuneric şi se relaxă. Locul fusese iniţial jumătatea inferioară a casei de oraş a vreunui tînăr aristocrat; cărămizi ieşite în afară marcau încă liniile vechilor pereţi. Clienţii erau localnici, în mare parte, îmbrăcaţi în orice haine din Realtime pe care le prindeau. Rice văzu pînă şi un puşti care purta o pereche de chiloţi bej de damă pe cap.

Mozart urcă pe scenă. Arpegii de chitară ca de menuet urlau peste motive corale secvenţiale. Stive de amplificatoare bubuiau riff-uri de sintetizator luate de pe o bandă de hituri pop K-Tel. Publicul ţipa şi îl acoperea pe Mozart de confetti rupt din tapetul pictat de mînă al clubului.

Apoi Mozart fumă un joint de haşiş turcesc şi îl întrebă pe Rice despre viitor.

— Al meu, adică? întrebă Rice. Nici n-ai crede. Şase miliarde de oameni şi nici unul nu trebuie să muncească dacă nu vrea. Televizoare cu cinci sute de canale în fiecare casă. Maşini, elicoptere, haine care ţi-ar scoate ochii. Sex la discreţie. Vrei muzică? Poţi să-ţi faci propriul studio de înregistrări. Pe lîngă care sculele tale de pe scenă ar arăta ca un clavicord.

— Serios? Aş da orice să văd asta. Nu pot să înţeleg de ce ai pleca de acolo.

Rice ridică din umeri.

— Deci renunţ, să zicem, la vreo cincisprezece ani. Cînd mă întorc o să fie cel mai bine cu putinţă. Orice vreau.

— Cincisprezece ani?

— Da. Trebuie să înţelegi cum merge portalul. Acum e în diametru cam cît eşti tu de înalt, atît cît să treacă un cablu telefonic şi o conductă de ţiţei, poate ocazionalul sac poştal cu destinaţia Realtime. Să-l facem mai mare, cît să putem să trecem oameni şi aparatură prin el, e scump al dracu'. Atît de scump că se face numai de două ori, la începutul şi la sfîrşitul proiectului. Aşa că da, s-ar zice că sîntem înţepeniţi aici.

Rice tuşi aspru şi dădu paharul pe gît. Haşişul ăla din Imperiul Otoman îi desfăcuse şireturile minţii. Iată-l deschizîndu-i-se lui Mozart, făcîndu-l pe puşti să vrea să emigreze, şi sub nici o formă Rice n-ar fi putut să-i procure o Carte Verde. Nu cu toate milioanele de oameni care voiau un drum pe gratis pînă în viitor – miliarde, dacă numărai celelalte proiecte, cum ar fi Imperiul Roman sau Noul Regat al Egiptului.

— Dar chiar mă *bucur* să fiu aici, zise Rice. E ca şi cum... ca şi cum ai amesteca pachetul de cărţi al istoriei. Nu ştii niciodată ce urmează.

Rice îi pasă joint-ul uneia dintre fanele lui Mozart, Antonia nu-ştiu-cum.

— Ăsta e un timp nemaipomenit în care să trăieşti. Uită-te la tine. O duci bine, nu-i aşa?

Se aplecă peste masă, apucat dintr-odată de sinceritate.

— Zic, e bine, nu? Nu ne urîţi pe toţi fiindcă v-am futut lumea de tot, sau ceva de genul ăsta?

— E o glumă? Vorbeşti cu eroul Salzburg-ului. De fapt, domnul Parker al vostru trebuie să tragă o bandă cu ultima mea cîntare în noaptea asta. În curînd o să mă ştie toată Europa!

Cineva strigă la Mozart, în germană, din celălalt capăt al clubului. Mozart aruncă o privire şi făcu gesturi nedesluşite.

— Stai liniştit, băi.

Se întoarse înapoi la Rice.

— Poţi să îţi dai seama că o duc bine.

— Sutherland se teme de chestii gen simfoniile alea pe care n-o să ajungi să le scrii.

— Căcat! Nu vreau să scriu simfonii. Pot să le ascult oricînd vreau! Cine e Sutherland asta? Prietena ta?

— Nu. Îi plac localnicii. Danton, Robespierre, chestii. Tu? Ai pe cineva?

— Nimeni aparte. De cînd eram mic.

— Da?

— Păi, la şase ani am fost la curtea Mariei Tereza. Mă jucam cu fata ei – Maria Antonia. Acum îşi zice Marie Antoinette. Cea mai frumoasă fată a epocii. Cîntam duete. Glumeam că o să ne căsătorim, dar ea a plecat în Franţa cu porcul ăla de Ludovic.

— La dracu', zise Rice. Asta chiar e culmea. Ştii, de unde vin eu e practic o legendă. I-au tăiat capul în Revoluţia Franceză fiindcă dădea prea multe chefuri.

— Nu i l-au tăiat...

— Zic de Revoluţia *noastră* Franceză, spuse Rice. A voastră a fost mult mai curată.

— Ar trebui să te duci să o vezi, dacă eşti aşa interesat. Cu siguranţă îţi e datoare cu un favor, fiindcă i-ai salvat viaţa.

Înainte ca Rice să poată răspunde, Parker sosi la masa lor, înconjurat de foste doamne de onoare în pantaloni capri din spandex şi bustiere cu paiete.

— Hei, Rice, strigă Parker, senin anacronic într-un tricou cu sclipici şi pantaloni negri din piele. De unde ai scos ţoalele alea demodate? Hai să chefuim!

Rice privi cum fetele se îngrămădesc în jurul mesei şi trag cu dinţii dopurile unei întregi lăzi de şampanie. Oricît de scund, gras şi respingător era Parker, ele s-ar fi tăiat cu bucurie una pe alta pentru o ocazie de a dormi în aşternuturile lui curate şi de a da o raită prin dulapul lui cu medicamente.

— Nu, mersi, zise Rice, descîlcindu-se din kilometrii de cabluri conectate la aparatura de înregistrări a lui Parker.

Imaginea Mariei Antoinette pusese stăpînire pe el şi nu voia să-i dea drumul.

Rice stătea dezbrăcat pe marginea patului cu baldachin, tremurînd puţin în aerul condiţionat. Dincolo de fereastra proeminentă, prin geamuri ceţoase de sticlă din secolul optsprezece, văzu un peisaj verde, luxuriant, presărat cu mici cascade.

La nivelul solului, o echipă de grădinari foşti aristocraţi, în salopete de dril, tundeau iarba sub supravegherea plictisită a unui paznic ţăran. Paznicul, îmbrăcat din cap pînă în picioare în camuflaj mai puţin o insignă tricoloră cusută pe şapca militară, mesteca gumă şi se juca cu cureaua mitralierei lui ieftine de plastic. Grădinile Micului Trianon, la fel ca Versailles-ul însuşi, erau comori care meritau cel mai bun tratament. Aparţineau

Naţiunii, din moment ce erau prea mari pentru a fi îndesate printr-un portal temporal.

Marie Antoinette era tolănită pe întinderea de satin roz a patului, purtînd o idee de lenjerie cu dantelă neagră şi răsfoind un număr din Vogue. Pereţii dormitorului erau plini de pînze de Boucher: hectare de funduleţe mătăsoase şi obraznice, pulpe rozalii, buze ţuguiate cu bună ştiinţă. Rice privi ameţit de la portretul lui Louise O'Morphy, tolănită pisiceşte pe un divan, la întinderea netedă, cremoasă a spatelui şi coapselor Toinettei. Trase aer în piept, adînc, epuizat.

— Măi să fie, zise, tipul chiar ştia să picteze.

Toinette rupse un pătrăţel din ciocolata lui Hershey şi arătă spre revistă.

— Vreau bikinii din piele, zise. Tot timpul, cînd eram mică, nenorocita de maică-mea mă ţinea în nenorocitele alea de corsete. Credea că ăsta, cum îi zice, omoplatul e prea proeminent.

Rice se lăsă pe spate, pe coapsele ei solide, şi o bătu liniştitor pe fund. Se simţea minunat de cretin; o săptămînă şi jumătate de carnalitate obsesivă îl redusese la un animal euforic.

— Uit-o pe maică-ta, drăguţă. Acum eşti cu *mine*. Vrei bikinii ăia de piele, ţi-i iau.

Toinette îşi linse ciocolata de pe vîrfurile degetelor.

— Mîine mergem la casa de la ţară, bine? Ne îmbrăcăm în ţărani şi facem dragoste în boscheţi ca nişte sălbatici nobili.

Rice ezită. Delegaţia lui de weekend la Paris se întinsese la o săptămînă şi jumătate; gărzile probabil îl căutau deja. Dă-i dracu', îşi zise.

— Perfect, spuse el. O să sun să ne aranjeze un prînz la iarbă verde. *Foie gras* şi trufe, poate nişte ţestoasă de apă dulce...

Toinette se îmbufnă.

— Vreau mîncarea modernă. Pizza şi buritos şi pui fript.

Cînd Rice ridică din umeri, ea se aruncă cu braţele după gîtul lui.

— Mă iubeşti, Rice?

— Dacă te iubesc? Draga mea, iubesc însăşi *ideea* de tu.

Era beat de istorie scăpată de sub control, formînd carene sub el ca un soi e motocicletă neagră a imaginaţiei. Cînd se

gîndi la Paris, magazine uşor de înlocuit răsărind unde ar fi putut fi ghilotine, un Napoleon de şase ani mestecînd Dubble Bubble în Corsica, se simţi ca arhanghelul Mihail pe amfetamină.

Megalomania, ştia, este un pericol pentru orice activitate. Dar avea să se întoarcă la lucru cît de curînd, după încă cîteva zile...

Sună telefonul. Rice trase pe el un halat de casă din pluş deţinut cîndva de Ludovic al XVI-lea. Ludovic nu se supăra; era acum un lăcătuş divorţat şi fericit în Nice.

Chipul lui Mozart apăru pe ecranul mic al telefonului.

— Noroc, omule. Unde eşti?

— În Franţa, zise vag Rice. Ce-i?

— Probleme, băi. Sutherland a luat-o razna şi au sedat-o. Cel puţin cinci oameni ne-au lăsat baltă, cu tot cu tine.

Vocea lui Mozart nu mai avea decît o foarte slabă urmă de accent.

— Stai, eu nu v-am lăsat baltă. Mă întorc în cîteva zile. Avem – cîţi, treizeci de alţi oameni în nordul Europei? Dacă te temi de norme...

— Dă-le în pula mea de norme. E serioasă treaba. Sînt revolte. Comanşi care fac praf platformele din Texas. Greve muncitoreşti în Londra şi Viena. Realtime-ului i-au venit dracii. Se gîndesc să ne scoată afară.

— Ce?

Acum se alarmase.

— Da. Am auzit azi. Cică voi lăsaţi toată operaţiunea să se ducă. Prea multă contaminare, prea multă înfrăţire. Sutherland a creat multe probleme cu localnicii pînă au prins-o. Organiza Masoniştii într-un soi de rezistenţă pasivă şi Dumnezeu ştie ce altceva.

— Căcat.

Nenorocita de politică a dat iar totul peste cap. Nu era de ajuns că o dăduse în bară pornind uzina; acum trebuia să cureţe după Sutherland. Îl privi pe Mozart.

— Că tot vorbeam de înfrăţire, ce-i toată treaba asta cu *noi?* De ce dracu' mă suni fix pe mine?

Mozart păli.

— Încerc să găsesc ajutor. Acum lucrez la comunicaţii.

— Pentru asta îţi trebuie o Carte Verde. De unde naiba ai luat aşa ceva?

— Deci fii atent, eu trebuie să plec. Vino încoace, bine? Avem nevoie de tine.

Ochii lui Mozart clipiră, privind peste umărul lui Rice.

— Poţi să-ţi aduci şi iepuraşul cu tine dacă vrei. Dar hai mai repede.

— Eu... să-mi bag pula, bine, zise Rice.

Hoverul lui Rice trecu în forţă cu 80 km/h, ridicînd nori de praf din autostrada adînc crestată. Erau aproape de graniţa cu Bavaria. Alpii zdrenţuiţi se înfigeau în cer deasupra pajiştilor verzi radioase, micilor gospodării pitoreşti şi pîraielor limpezi, vioaie, de zăpadă topită.

Tocmai avuseseră prima lor ceartă. Toinette ceruse o Carte Verde şi Rice îi zisese că n-are cum. Îi oferise în schimb o Carte Gri, care o lăsa să treacă de pe o ramură a timpului pe alta, fără să poată vizita Realtime-ul. Ştia că o să fie re-repartizat dacă proiectul este retras, şi voia să o ia cu el. Voia să facă ce era de bun simţ să facă, nu să o lase într-o lume fără Hershey şi Vogue.

Dar ea nu voia să audă nimic. După cîţiva kilometri de tăcere grea începu să se agite.

— Trebuie să fac pipi, zise într-un tîrziu. Trage dracu' lîngă copaci.

— Bine, zise Rice. Bine.

Opri elicele şi maşina se opri bîzîind. O turmă de vite o luă la fugă cu un clinchet de talăngi. Drumul era pustiu.

Rice ieşi şi se întinse, privind-o pe Toinette urcînd pe un gard de lemn înspre un pîlc de copaci.

— Ce faci? strigă Rice. Nu e nimeni prin preajmă. Dă-i drumul!

O duzină de inşi ţîşniră din acoperirea unui şanţ şi îl îngrămădiră. Într-o clipă îl înconjuraseră, ţintindu-l cu pistoale vechi cu cremene. Purtau tricornuri şi peruci şi paltoane cu şiret la mîneci, de tîlhari; chipurile le erau ascunse de măşti negre pe ochi.

— Ce dracu e asta? întrebă Rice, stupefiat. Mardi Gras?

Liderul grupului îşi rupse masca şi făcu o plecăciune ironică. Trăsăturile lui teutonice de bărbat chipeş erau pudrate, buzele rujate.

— Sînt Contele Axel Ferson. Servitor, să trăiţi.

Rice cunoştea numele; Ferson fusese amantul Toinettei înainte de Revoluţie.

— Uite, Conte, poate eşti un pic supărat în legătură cu Toinette, dar sigur putem să aranjăm ceva. N-ai prefera un televizor color?

— Scuteşte-ne de ispitirile tale satanice, domnule! urlă Ferson. Nu o să-mi murdăresc mîinile de rahatul vitei colaboraţioniste. Sîntem Frontul de Eliberare Francmasonică!

— Iisuse, zise Rice. Nu pot să cred că vorbiţi serios. Atacaţi proiectul cu pistoalele astea de jucărie?

— Sîntem conştienţi de avantajul vostru în armament, domnule. Pentru aceasta v-am făcut ostaticul nostru.

Vorbi cu ceilalţi în germană. Îi legară mîinile lui Rice şi îl îndesară în spatele unei căruţe care ieşi cu tropot de cai din pădure.

— Nu putem măcar să luăm maşina? întrebă Rice.

Privind în urmă, o văzu pe Toinette stînd demoralizată în drum, lîngă hover.

— Respingem maşinăriile voastre, zise Ferson. Nu sînt decît o altă faţă a nedumnezeirii voastre. În curînd o să vă trimitem înapoi în iad, de unde aţi venit!

— Cu ce? Cu cozi de mătură?

Rice stătea în picioare în căruţă, ignorînd mirosul de bălegar şi de fîn putrezit.

— Nu ne lua bunăvoinţa drept slăbiciune. Dacă or să trimită Armata Cărţii Gri prin portalul ăla, n-o să mai fiţi destui nici cît să umpleţi o scrumieră.

— Sîntem gata de sacrificiu! În fiecare zi alte mii aderă la mişcarea noastră întinsă în întreaga lume, sub flamura Ochiului Atot-Văzător! Ne vom lua destinul înapoi! Destinul nostru pe care voi ni l-aţi furat!

— *Destinul* vostru?

Rice era înspăimîntat.

— Ascultă, Conte, ai auzit vreodată de ghilotine?

— Nu vreau să mai aud de maşinăriile voastre.

Ferson făcu semn unui subordonat.

— Pune-i căluş.

Îl aruncară pe Rice într-o fermă de lîngă Salzburg. În timpul celor cincisprezece ore chinuitoare petrecute în căruţă nu

se gîndise decît la trădarea Toinettei. Dacă i-ar fi promis Cartea Verde, l-ar mai fi condus în ambuscadă? Cartea aia era singurul lucru pe care şi-l dorea, dar cum puteau Masoniştii să-i procure una?

Paznicii lui Rice se agitau neobosiţi în faţa ferestrelor, bocancii lor scîrţîind pe duşumelele slăbite din cuie. Din referirile constante la Salzburg înţelesese că se pregătea un soi de asediu.

Nu apăruse nimeni să negocieze eliberarea lui Rice, şi Masoniştii deveneau agitaţi. Dacă ar fi putut numai să roadă căluşul, Rice era sigur că ar fi putut să-i facă să înţeleagă de vorbă bună.

Auzi un uruit îndepărtat, care devenea treptat un muget. Patru dintre bărbaţi fugiră afară, lăsînd un singur paznic la uşa deschisă. Rice se zbătu în legături şi încercă să se ridice în picioare.

Dintr-odată, şindrilele de deasupra capului fură zburate în aşchii de rafale de mitralieră grea. Grenade aterizau în faţa casei şi ferestrele explodau într-o revărsare de fum negru. Un Masonist care se îneca îndreptă pistolul spre Rice. Înainte de a apuca să apese trăgaciul, un foc de armă îl izbi pe terorist de perete.

Un bărbat scund, butucănos, în vestă antiglonţ şi pantaloni de piele, păşi în încăpere. Îşi dădu jos ochelarii de protecţie de pe chipul înnegrit de fum, descoperind ochi orientali. Două cozi unse îi atîrnau pe spate. Ţinea o puşcă de asalt sub braţ şi purta două banduliere cu grenade.

— Bun, grohăi el. Ultimul.

Îi smulse căluşul lui Rice. Mirosea a transpiraţie şi fum şi piele prost tratată.

— Tu eşti Rice?

Rice nu putea decît să dea din cap şi să inspire adînc.

Salvatorul lui îl ridică în picioare şi îi tăie frînghiile cu o baionetă.

— Eu sînt Jebe Noyon. Armata Trans-Temporală.

Îi puse cu forţa în mîini o sticluţă cu lapte rînced de iapă. Mirosul îi produse lui Rice o senzaţie de vomă.

— Bea! insistă Jebe. Este koumiss, este bun pentru tine! Bea, îţi zice Jebe Noyon!

Rice luă o înghiţitură care îi încreţi limba şi îi aduse fierea

în gît.

— Sînteţi Cărţile Gri, corect? întrebă slăbit.

— Armata Cărţii Gri, da, zise Jebe. Cei mai tari războinici din toate timpurile şi locurile! Numai cinci paznici aici, eu omorît pe toţi! Eu, Jebe Noyon, fost general şef lui Genghis Han, spaima pămîntului, bine, omule?

Îl privi pe Rice cu ochi mari şi trişti.

— Nu ai auzit de mine.

— Îmi pare rău, Jebe, nu.

— Pămîntul s-a înnegrit sub copitele calului meu.

— Bineînţeles, omule.

— O să te urci în şa în spatele meu, zise el, trăgîndu-l pe Rice spre uşă. O să priveşti pămîntul cum se înnegreşte sub cauciucurile Harley-ului meu, bine, omule?

De pe dealurile de deasupra Salzburgului priveau cum anarhismul o ia razna.

Soldaţi locali în veste şi jambiere zăceau în mormane însîngerate la porţile rafinăriei. Un alt batalion mărşăluia înainte, în formaţie, cu muschetele pregătite. O mînă de huni şi mongoli, detaşaţi în dreptul porţii, îi retezau cu trasoare portocalii şi priveau supravieţuitorii cum se împrăştie.

Jebe Noyon rîse grosolan.

— E ca asediul de la Cambaluc! Dar nu mai strîngem capete, nici urechi nu mai luăm, omule, acum sîntem civilizaţi, bine? Mai încolo poate chemăm ceva, infanterişti şi elicoptere din ’Nam, dăm cu napalm pe nenorociţi, ce tare, băi.

— Nu poţi să faci asta, Jebe, zise Rice sever. Amărîţii ăştia n-au nici o şansă. N-are rost să-i exterminaţi.

Jebe ridică din umeri.

— Mai uit şi eu, bine? Dacă mă gîndesc numai la cucerit lumea.

Dădu în spate cu motocicleta şi se încruntă. Rice se ţinu de vesta antiglonţ împuţită a mongolului cît timp motorul tună la vale. Jebe îşi vărsă dezamăgirea pe duşmani, tăind străzile cu viteză maximă, călcînd intenţionat un grup de grenadieri din Brunswick. Numai puterea panicii îl ajuta pe Rice să nu cadă în timp ce picioare şi busturi cădeau şi erau strivite sub cauciucurile lor.

Jebe opri cu scrîşnet de frîne la porţile complexului. O

hoardă agitată de mongoli cu centuri de muniţie şi uniforme de camuflaj îl înconjură subit. Rice trecu printre ei, cu o durere de rinichi.

Radiaţia ionizantă păta cerul serii în jurul castelului Hohensalzburg. Ţineau portalul la maximum de energie, băgînd prin el maşini pline de Cărţi Gri şi trimiţînd înapoi aceleaşi maşini încărcate pînă sus de picturi şi bijuterii.

Peste răpăitul focurilor de armă, Rice auzea vaietele avioanelor VTOL care aduceau evacuaţii din SUA şi Africa. Centurioni romani, înveliţi în zale şi purtînd lansatoare de rachete pe umăr, păstoreau personalul din Realtime pe tunelurile care duceau la portal.

Mozart era în mulţime, făcîndu-i entuziast cu mîna lui Rice.

— Plecăm, băi! Fantastic, este? Înapoi în Realtime!

Rice privi pîlcurile de turnuri de pompare, răcitoare şi unităţi de cracare catalitică.

— E mare păcat, zise. Toată munca asta, dusă la dracu'.

— Pierdem prea mulţi oameni, băi. Las-o baltă. Sînt o groază de secole optsprezece.

Gărzile, cu puştile cu lunetă ţintind mulţimea de afară, se dădură brusc în lături cînd hoverul lui Rice trecu prin epoci. Şase fanatici masoni încă se agăţau de uşi şi izbeau parbrizul. Mongolii lui Jebe îi smulgeau pe invadatori şi îi tăiau cu toporul în timp ce o unitate romană cu aruncător de flăcări scuipa foc la porţi.

Marie Antoinette sări din maşină. Jebe dădu să o prindă, dar rămase cu o mînecă. Ea îl zări pe Mozart şi fugi către el, cu Jebe la cîţiva paşi în urmă.

— Wolf, ticălosule! ţipă ea. Mă laşi în urmă! Cum rămîne cu promisiunile tale, tu, merde, tu, porc de cîine!

Mozart îşi şterse ochelarii-oglindă. Se întoarse către Rice.

— Cine-i femeia asta?

— Cartea Verde, Wolf! Tu spui să-l vînd pe Rice Masoniştilor, tu îmi faci rost de carte!

Se opri să-şi tragă sufletul şi Jebe o apucă de un braţ. Cînd se smuci, el îi crăpă maxilarul şi ea căzu pe macadam.

Mongolul îşi fixă privirea mocnită pe Mozart.

— Tu ai fost, nu? Tu, trădătorul?

Cu viteza unei cobre la atac, scoase automatul şi îi fixă lui Mozart ţeava în nas.

— Fac nişte rock'n'roll cu puşca asta, şi nu mai rămîi decît urechi, omule.

O singură împuşcătură răsună în curte. Capul lui Jebe se clătină pe spate, şi acesta căzu grămadă.

Rice se întoarse la dreapta. Parker, DJ-ul, stătea în uşa unui atelier de echipament. Avea un Walther PPK.

— Ia-o uşor, Rice, zise Parker venind spre el.

— Nu-i decît un soldat, carne de tun.

— L-ai *omorît!*

— Şi ce? zise Parker, aruncîndu-şi un braţ pe după umerii slabi ai lui Mozart. Ăsta-i băiatul meu! Am pus pe fir cîteva din piesele lui noi acum o lună. Ştii ce? Puştiul e pe locul cinci în topul Billboard! Locul cinci!

Parker băgă arma la centură.

— Cu un glonţ! *(orig.:* Number five! [...] With a bullet! *(joc de cuvinte,* bullet *referindu-se atît la glonte, cît şi la marcarea în topul Billboard a viitoarelor hituri cu un semn distinctiv înaintea titlului*)

— I-ai dat Cartea Verde, Parker?

— Nu, zise Mozart. Sutherland mi-a dat-o.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic! Îţi jur, omule! Ei, poate s-ar zice că m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor ei. Un om terminat, înţelegi, căruia i-a fost furată muzica, însuşi sufletul lui?

Mozart îşi dădu ochii peste cap.

— Mi-a dat Cartea Verde, dar n-a fost de ajuns. N-a putut să trăiască cu vina asta. Restul ştii.

— Şi cînd au prins-o, te temeai că n-o să ne retragem. Aşa că te-ai hotărît să mă tragi pe *mine* în toată afacerea! Ai pus-o pe Toinette să mă dea în gît la masoni. Asta a fost mişcarea *ta!*

Ca şi cum şi-ar fi auzit numele, Toinette gemu uşor de pe macadam. Lui Rice nu-i păsa de vînătăi, de noroi, de rupturile jeansilor ei din piele de leopard. Tot era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată.

Mozart ridică din umeri.

— Am fost francmason, cîndva. Să ştii, omule, că-s tare nasoi. Adică tot ce-am făcut a fost să vînd cîteva ponturi, şi uite unde s-a ajuns.

Arătă în treacăt cu mîna masacrul din jurul lor.

— Ştiam că pleci tu cumva de la ei.

— Nu poţi să te *foloseşti* aşa de oameni!

— Căcat, Rice! Tu faci asta tot timpul! Îmi *trebuia* asediul ăsta pentru ca Realtime-ul să ne scoată de aici! Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot aştepta cinşpe ani să-mi vină rîndul. Istoria zice că o să fiu *mort* în cinşpe ani! Nu vreau să mor în fundătura asta! Vreau maşina aia şi studioul ăla de înregistrări!

— Uită-le, amice, zise Rice. Cînd or să audă în Realtime cum ai aruncat totul în aer aici...

Parker rîse.

— Marş de-aici, Rice. Vorbim de Ăi din Vîrf aici. Nu de vreo rafinărie de doi bani.

Îl luă protector pe Mozart de braţ.

— Ascultă, Wolf, dragă, hai în tunelurile alea. Am nişte hîrtii pe care să le semnezi imediat cum ajungem în viitor.

Soarele apusese, dar tunurile cu încărcare frontală luminau noaptea, pompînd obuze peste oraş. Pentru o clipă, Rice stătu uimit să privească ghiulelele cum ricoşează inofensive de pe rezervoare. Apoi, într-un tîrziu, scutură din cap. Timpul Salzburgului expirase.

Ridicînd-o pe Toinette pe umăr, fugi la adăpostul tunelurilor.

Cuprins